

တောင်ငူ
စာအုပ်ရုံ

အကြည့်ဝက် မိတ္တူ တဒယ တာသ တတ်ကျမ်း

BURMESE
CLASSIC
.COM

၁။	အလှပေးငါးမျှား စီးပွားဖြစ်ပေးခြင်းနည်း	မောင်လှိုင်းသစ်
၂။	လေရွာ့သန်သန်	နီနီ
၃။	ထမ္ဘာသစ်ရဲ့ ဝန်ဆင်းရှင် ဘီသိုဗင်	ရန်နောင်ဦး
၄။	ဂဏန်းများနှင့် ကရန်ပြင်း	အောင်ကျော်
၅။	ထိုင်ရုံထဲ ကိုယ်တွေ့ရှိသည့်ဇာတ်လမ်းများ	မောင်လှိုင်းသစ်
၆။	ရွှမ်ခဲလားဂျာပိုတော်	လှမိုး(ပညာရေး)
၇။	ကဝေပျိုထံ နီခါနီး	အကြည်တော်
၈။	ဘီလူး	အကြည်တော်
၉။	ကျောက်ဆင်ပန်းတေ့မိုးထားတဲ့အိမ်	အကြည်တော်
၁၀။	ရွှေမိုးသည်း	အကြည်တော်
၁၁။	နတ်နေ့ကိုင်း	အကြည်တော်
၁၂။	မိုးတိမ်ပုံပြင်	အကြည်တော်
၁၃။	မြတ်ထွက်သွားသော ကျောရိုးဆစ်ကလေးများ	အကြည်တော်
၁၄။	အသည်းကုန်ဆယ်လေးနာရီ	အကြည်တော်
၁၅။	ယောက္ခမနှင့် တစ်ထောင့်တစ်ည	အကြည်တော်
၁၆။	အိပ်မက်အပိုစ်မဲ့ - ၉	အကြည်တော်
၁၇။	ရိတန်းတောင်ဘီလူး	အကြည်တော်
၁၈။	နေတစ်ခြမ်း၊ လတစ်ခြမ်း	အကြည်တော်
၁၉။	ဖျော်ဆရာမှတ်တမ်း	ကိုကိုလေး
၂၀။	အပြစ်ကင်းတဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ	ကိုဆန်း + တေပင်းဆက်
၂၁။	အင်္ဂလိပ်လိုပြောမလို့လား - ၂	ချစ်ဖူး
၂၂။	ပထမဆရာတောင်	ဖရူနီခင်ခင်လေး
၂၃။	တိမ်နဲ့ဝေးတဲ့အရပ်	မိုးဆက်လင်းထက်
၂၄။	ရိုးအဆူနီပဲနယ်နည်းများ	ဟောင်လှိုင်းသစ်
၂၅။	ဝေတံမိစီးပွားဖြစ်စာတိုအထက်ပညာ	တက္ကသိုလ်စိုးဝင်း
၂၆။	ထိုင်ထိုင်ဝင်းကိုကြီးနှင့်	အကြည်တော်
၂၇။	ခေါက်ခဲ	ကုသ
၂၈။	မောင်လူတေ	သိပ္ပံမောင်ဝ
၂၉။	ဝေလီဝေလင်းချစ်သူ	မိုးဆက်လင်းထက်
၃၀။	အိပ်မက်ပန်းထလှမ်းနှင်းထံ	ညိုနှင်းအိမ်
၃၁။	ရသစာတမ်းများ	ဝေါ်ဦးသစ်
၃၂။	ပိုးကောင်များ	အကြည်တော်
၃၃။	ကုလားထုတ်တေ့နေတဲ့တဲ	သာဓုဗြ
၃၄။	ဆပ်ကလေး၊ ဘကျော်နှင့် ဂန္ထဝင်ဘာ	မြတ်ထွန်းသစ်
၃၅။	နှစ်ဂဏန်းရဲ့ ပဉ္စလက်	ညိုနှင်းအိမ်
၃၆။	မောင်လိမ္မာကြာတိုင်းကောင်း	ဥက္ကာမင်းဆတ်
၃၇။	ကြယ်တစ်ဆောင်း၊ နဲ့ ကတဲလ	မိုးဆက်လင်းထက်
၃၈။	ကျွန်တော့်ချစ်သူပြောသော သူ့ချစ်သူအကြောင်း	အကြည်တော်
၃၉။	ရတနာပုံထံ နီခါနီးနှင့် နီဂုံး	ဒဂုန်ခင်ခင်လေး
၄၀။	အချစ်ရဲ့ နက္ခတ်	မြည့်ပိုင်မျိုးအိမ်
၄၁။	ဇ	အကြည်တော်
၄၂။	လှနီ	မိုးဆက်လင်းထက်
၄၃။	စီးပွားရေးစာတိုပညာနှင့် ပြိုင်ပွဲဝင်စာတိုပညာ	တက္ကသိုလ်စိုးဝင်း
၄၄။	သတ္တမမြောက် နတ်ဘမ်း	မြည့်ပိုင်မျိုးအိမ်
၄၅။	မီးနပ်စ်ရဲ့ တတိယတောင်ပံ	မိုးဆက်လင်းထက်
၄၆။	အောင်မြေ	အကြည်တော်
၄၇။	မြောက်ဘက်ခြံ လှူလိုက်သည်	ထူးဆေးအောင်
၄၈။	ပန်းနုရောင်မြေထွက်ထဲက ကကြိုးလှတဲ့ သတို့သမီး	မြည့်ပိုင်မျိုးအိမ်
၄၉။	အာဝဏ်ဆီဆာတေး	အကြည်တော်
၅၀။	မြူထိုရေထဲ ကျောက်ဆစ်ကဗျာ	မိုးဆက်လင်းထက်
၅၁။	နေရင်ခင်အတက် နင်းစက်အနမ်း	မြည့်ပိုင်မျိုးအိမ်

အကြည်တော်

မိတ္တူ ဖာဒယ ဖာသာ ထက်ကျမ်း

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

အမှတ်(၈၈)၊ ဒုတိယ(ညာ)၃၈-လမ်း၊ ကျောက်တံတား။

ဖုန်း - ၂၄၅၂၈၄၊ ၃၇၉၄၈၇။

www.burmeseclassic.com

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူနှင့်ပြုစုသူအမှတ် - ၅၀၀ ၂၅၀၀၀၂
မူကုံးရာနှင့်ပြုစုသူအမှတ် - ၅၀၀ ၂၆၀၀၀၃

အုပ်စီမံခန့်ခွဲသူ	- ကိုဆန်း
ထုတ်ဝေသူ	- ဦးထွန်းလင်း (၉၅ - ၀၃၉၀၀)
မူကုံးရာနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်သူ	- ဦးထွန်းလင်း (အိတ်ပုံနှိပ်တိုက်) အမှတ်(၁၄၀) (၄၅)လမ်း ပိတ်တောက်တန်းမြို့နယ်။
အတွင်းသလင်	- ကိုဦးနှင့် ဦးမျိုး
စာအုပ်ချုပ်	- ကြေးမုံစာရုံ
ပုံနှိပ်ခြင်း	- ပထမအကြိမ် ၂၀၀၆ခုနှစ်၊ မေလ
အုပ်စု	- ၅၀၀
တန်ဖိုး	- ၁၅၀၀ ကျပ်

တစ် နေ့တွင်ဖြစ်သည်။
ကျွန်တော်ထိုင်နေရာ လက်ဖက်ရည်စားပွဲခိုင်းတွင် လူငယ်တစ်ဦးရောက်လာသည်။
“ထိုင်မယ်နော်...”
စားပွဲတိုင်းမှာ ရှင်းနေပါလျက် ကျွန်တော်စားပွဲခိုင်းကိုမှ ရွေးလာသူမို့ သူတွင်အကြောင်းတစ်ခုခုရှိကြောင်းသိသာပြီ။
“ဒီလိုဗျာ... ကျွန်တော်က စာဖတ်ဝါသနာပါတယ်...”
ကျွန်တော် သူ့ကိုသာငေးကြည့်နေမိသည်။
“ဆရာတို့အခေါ်နဲ့ဆို အဖတ်သင် အပျော်ဖတ် တွေပေါ့အဲ့... ဘာသာပြန်တွေလည်းဖတ်တော့ဖတ်တယ်...”
ကျွန်တော်ခေါင်းညိတ်မိသည်။
“ဟို... တက်ကျမ်းတွေ... ခွန်အားဖြစ်စေမယ့်စာတွေလည်းဖတ်ပါတယ်... အဲ့... ဒါပေမယ့်... စာဖတ်လိုက်တိုင်း အိပ်ပျော်ပျော်သွားတယ်ဗျာ...”
“အဲ့...”

“ဖတ်ရတာကလေးတယ်လေ... စာကိုယ်၌က လေးတဲ့ အပြင် စာအုပ်ကြီးတွေကထူလွန်းတော့ ရင်ဘတ်ပေါ်တင်ထားပြီး ဖတ်ရင်တောင် အတော်လေးတယ်... မေ့ပြီး ရင်ဘတ်ပေါ်တင်ပြီး အိပ်ပျော်သွားရင် ရင်ဘတ်တောင်နာတယ်...”

“ရော်...”

“အဲဒီတော့ဆရာရယ်... ကျွန်တော်တို့က အဲဒီစာမျိုးတွေ လည်းဖတ်ချင်တယ်... အဲ... ဖြစ်နိုင်ရင် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနဲ့ ကိုယ့်အတွက်အကျိုးရှိပြီး မှတ်သားလို့ရနိုင်မယ့်စာမျိုးတွေ ဖတ်ချင်တယ် ပေါ့ဆရာရယ်...”

သူ့ဆီလိုရင်းကို ကျွန်တော်အခုမှသဘောပေါက်သွားသည်။ ဟာသသမားကို တက်ကျမ်းလာရေးခိုင်းနေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

“ဝါက... ဧလိုရိုတယ်ညီလေးရ... ရှိမျိုးတွေက အလေးအနက်ထားဖတ်မှ ပိုမှတ်သားမိမှာမျိုးမို့ပါ... နောက်ပြီး... သူကစာတစ်လုံးချင်းပေါ်မှာတန်ဖိုးရှိတယ်...”

ကောင်လေးကခေါင်းခါသည်။ ခေါင်းညိတ်သည်။

“ကျွန်တော်သဘောပေါက်တယ်... သဘောမပေါက်တာက ဒီစာတွေဘာလို့ဖတ်ရခက်နေတာလဲဆိုတာပဲ...”

“အဲ...”

ဘာပြန်ပြောလို့ပြောရမှန်းမသိတော့ဘူး။ မြန်မာစာကို မြန်မာစာအချင်းချင်း ဖတ်ရခက်သည်ဆိုတော့ ဘယ်လိုရှင်းပြရမှန်း မသိတော့။ ထို့ကြောင့်...

“အဲဒါ... ဆရာတို့အကူအညီတစ်ခုလောက်တောင်းချင်တယ်...”

“ကဲ... ဟုတ်ပြီလေ... အစ်ကိုက ဘာ အကူအညီပေးရမှာလဲ...”

“ဒီလိုလေဗျာ...”

ကောင်လေးအားတက်သွားပုံရတယ်။ ထိုင်ခုံကိုပြင်ထိုင်လိုက်ပြီး...

“ကျွန်တော်တို့လူငယ်တွေအတွက်မပျင်းမရိစေဘဲ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးဖတ်လို့ရမယ့် တက်ကျမ်းမျိုးရေးပေးပါလားလို့...”

“ဟေ...”

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော်သန့်သွားတယ်။ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဖတ်လို့ရမယ့်တက်ကျမ်းမျိုးတဲ့။ သူ့ခဏစိတ်ချမ်းသာစေခြင်းအလို့ငှာ...

“အေးလေ... ကောင်းပြီလေ... ကြိုးစားကြည့်တာပေါ့...”

• ကောင်လေးမျက်နှာဝင်းလတ်သွားတာမြင်ရ၏။

“ဖြစ်မှာပါ... ဆရာကလူ့နောက်ပဲ...”

“အလိုဗျာ...”

သူထွက်သွားတော့မှကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ရေးသင့်မရေးသင့် ပြန်စဉ်းစားမိသည်။ တက်ကျမ်းနဲ့ကျွန်တော်ဘာဆိုင်မည်နည်း။ မုတ်ဆိတ်နှင့်မိတ်ကပ်ကဲ့သို့ ပြုစု၊တစ်လမ်းသံတစ်လမ်း။ ဘာလေးရယ်မှမဆီမဆိုင်။ သို့သော် ခုနကလူငယ်လေးပြောသွားသလို ပေါ့ပေါ့ပါးပါးဖတ်လွယ်မုတ်လွယ် တက်ကျမ်းလေးတစ်ခု ရေးချင်စိတ်တော့ ဖြစ်သွားမိ၏။ ထို့ကြောင့်...

ကဗျာလေးနဲ့စလိုက်ရပါသည်...။ အစကတော့ ယဉ်သကိုးဗျ...။

ကျွန်ုပ်

တော်ရေးမည့် မိတ္တူဟာဖယတက်ကျမ်းသည် ယခင်ရှိပြီး သားကျမ်းတွေစာအုပ်ကြီးတွေကို ကပြောင်းက ပြန်လုပ်ခြင်းမဟုတ်ပါ။ စိတ်ထဲရှိသည်များကို နားလည်လွယ်အောင် ရေးသားလိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ တစ်နည်းဆိုရသော် တိုးတက်ချင်သောလူငယ်များကို ရည်ရွယ်ပါကြောင်း။

ထိုရည်ရွယ်ချက်အောင်မြင်ပါကလည်း ဟာသသာဖြစ်ကြောင်း၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်းမည်သို့တက်ရမည်မသိပါကြောင်း။ ထိုသို့ဆို၍ ဤစာတမ်းငယ်ကို ဘာကြောင့် အချိန်ကုန်ခံပြုစုနေရသည်ဆိုသော် ဒဿနပညာရှင် စာရေးဆရာ George Santayana ၏စာတစ်ပိုဒ်ကိုသာ တိုးထားပြပါမည်။

အနုပညာနှင့်ဘဝသည် အမြဲတစေလွတ်လွတ်လပ်လပ်ရှိနေသင့်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုနှစ်မျိုးစလုံးမှာ အမြဲတစေ စမ်းသပ်နေစရာမရှိဖြစ်၏။

ဤစာအုပ်ဖတ်ပြီးမှ စိတ်ဓာတ်တက်ကြွမလာဘဲ စိတ်ဓာတ်ကျသွားမည်ဆိုပါကလည်းကံတရားသာဖြစ်ကြောင်း စေတနာကောင်းနှင့် ဝေဒနာမောင်းခတ်လိုက်ရပါသည်။ အခုတော့ ဟုတ်လိုဟုတ်ငြား

အမှန်တရားကိုလက်တွေ့ပြခြင်း

BURMESE CLASSIC

လူငယ်ဆိုတာ

ခိုင်မာရဲရင်း စွမ်းရည်မြင့်မား

ပြတ်သားစူးစူးချွန်

လက်ကားမွန်ရိုးသား

ကြီးမားထက်မြက်

အနာရတ်အတွက်ဖြစ်ရမည်

လူတစ်ဦး၏ ဘဝ အောင်မြင်ခြင်း မအောင်မြင်ခြင်း သည် ရိုးသားမှုနှင့်အမှန်တရားကို လက်ဆုပ်လက်ကိုင်ထားခြင်း အပေါ်မူတည်ပါသည်။ မည်မျှ ကြီးကျယ်သောသူဖြစ်ပါစေ မမှန်ကန်ခြင်း၊ ရိုးသားမှုမရှိခြင်းတို့က သူ့ဘဝကို မုချဖျက်ဆီးပစ်နိုင်ပါသည်။

တချို့က အမှန်ကိုပြုနေရင်းနဲ့ အမှားများစွာဖြစ်သွားတတ်ကြသည်။ ဆင်ခြင်ခြင်းသည် အမှန်ကိုရောက်နိုင်ရာ လမ်းသွယ်တစ်ခုဖြစ်ပါသည်။ ပညာရှင်များက အမှားမပြုခြင်းကိုလည်း မင်္ဂလာဟုမယူဆခဲ့ကြ။

ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်သောဂုဏ်သတ္တိကို မိမိကိုယ်တိုင်ပြုနိုင်သောစွမ်းရည်၌သာရှိသည်ဟု ယုံကြည်ကြသည်။ အမှားကိုပြင်ပြီးလျှင် မိမိ၏ကိုယ်စိတ်နှလုံး သုံးပါးစလုံးအသစ်ဖြစ်စေခြင်းသာ မင်္ဂလာဟုဆိုသော် အမှန်တရားမှာ မျက်စိစုံမှိတ်ပြု လုပ်ခြင်းတစ်ခုမှမရှိပေ။ အဘက်ဘက်မှ ထောက်ချင်ပြီးမှ အဖြစ်နိုင်ဆုံးလမ်းတစ်ခုကို ရွေးချယ်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ တစ်ဖက်တွင် အမှန်တရားရှိ၍ တစ်ဖက်တွင် မှားယွင်းခြင်းရှိ၏။ မှန်လျှင်မှန်မည်၊ မမှန်လျှင်မှားမည်သာဖြစ်၏။ အမှားကိုအရင်သိမှ အမှန်တ

www.burmeseclassic.com

ရားကို ဖွင့်ရာမည့်မူသော အယူ အဆသည် သင့်နှင့် သင့်အောင် မြင်မှုကို အနည်းနှင့်အများနှောင့် နှေးစေမှာဖြစ်သည်။

အမှန်နှင့်အမှားသည် ငါးဆယ်ရာနှုန်းစီသာရှိ၏။ ထိုအ ရာကိုသာ လူတို့၏အားနည်း ချက်ကြောင့် အမှားသည်ခုနစ် ဆယ်ရာခိုင်နှုန်း ထိတိုးလာခြင်း ဖြစ်၏။

'မှားလို့ရတာပဲကွာ' ဟု သောစကားကြောင့် အမှန်တရား မှာရာခိုင်နှုန်း ကျဆင်းလာခြင်း ဖြစ်၏။

မှားသောအယူအဆ တစ်ခုကို ရှင်းပြချင်ပါသည်။

အထက်အရာရှိထံသို့ အလုပ်စဝင်ခါစစာရေးတစ်ဦး ကစာရင်းဇယားများအကြောင်း မရှင်းလင်း၍မေးပါသည်။ အ ထက်အရာရှိကရှင်းပြသည်။

"မင်းနားလည်အောင် ရှင်းရှင်းပြောရရင် စာရင်းဇယား ဆိုတာ ထိကနိဝတ်စုံဝတ်ထား သလိုပဲ... သူဖော်ပြတာကအ များကြီးပေါ့ကွာ... ဒါပေမယ့် အဓိကနေရာတွေကို ဖုံးအုပ်ထား ရတယ်... ဒါစာရင်းဇယားရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ပဲ..."

ထို အယူ အဆ သည်

ဘဝအောင်မြင်ရေးအုတ်ကုန်မှာ စလုတ်ကန်သင်း အယူအဆ တစ်ခုဖြစ်သည်ဟု ယူဆမိပါ သည်။ အမှန်ကရိုးသားစွာအမှန် တရားကို လက်တွေ့ပြခြင်းဖြင့် သာ ဘဝအောင်မြင်ရေးလေ့ကား သို့ ချဉ်းကပ်နိုင် မည်ဖြစ်ပါသည်။ ထိုသို့အမှန်တရားကို လက်တွေ့ ပြနိုင်သူတစ်ဦးကို ဥပမာပေးပါ ဦးမည်။

ညဉ့် နက်သန်းခေါင် တွင် လူတစ်ဦးအမူးလွန်၍ အိမ် တစ်အိမ်အား တံခါးဖွင့်ဖို့ကြိုးစား နေသည်ကို ရဲသားကတွေ့၏။

"ဟေ့လူ... ဘာလို့သူ များအိမ်ကိုညဉ့်နက်သန်းခေါင် ကြိုးမှာ နှောင့်ယှက်နေရတာ လဲ..."

"ဟာ... ဦးဦးရဲသား ကလည်း... ဒါသူများအိမ်မ ဟုတ်ဘူး... ကျွန်တော့်အိမ်... ကျွန်တော့်အိမ်... ဒီမှာသော့ ပေါက်ရွာမတွေ့လို့... အေ့... လာပြီးဖွင့်ပေးဦး... အေ့... အထဲရောက်ရင်ကျွန်တော်ပြပါ မယ်... အေ့..."

အောင်မာ... လေ တောင်တက်နေလိုက်သေး တယ်။ ရဲသားက ဒေါသထွက် သွားပြီး...

"အေး... ဟုတ်ရင် ဟုတ်ပေါ့ကွာ... မဟုတ်ရင် တော့ နားရင်းဖုန်ထပြီသာမှတ်"

ရဲသားက တံခါးဖွင့် ပေးလိုက်တယ်။

"လာပါဦး... ဦးဦးရဲ သားကြီးရဲ့... ဒါကျွန်တော့် အိမ်ဆိုတာ ကျွန်တော်လက်တွေ့ ပြမယ်... ဒီမှာတွေ့လား... ဒါဧည့်ခန်း... ဒါကစန္ဒရား... ဒီစန္ဒရားက ကျွန်တော်တီးတာ ဒီမှာတွေ့လား... ဒီအခန်းက ကျွန်တော့်အိပ်ခန်း... တွေ့လား ခုတင်... ဒီခုတင်ကကျွန်တော် နဲ့ ကျွန်တော့်မိန်းမအိပ်တာ ... ခုတင်ပေါ်မှာ အိပ်နေတဲ့ အမျိုးသမီးတွေ့လား... အဲဒါ ကျွန်တော့်မိန်းမပေါ့... သူ့ဘေး မှာအိပ်နေတဲ့လူ တွေ့တယ် မဟုတ်လား... အဲဒါ ကျွန်တော် ပေါ့... ဟင်းဟင်း..."

ထိုသို့ အမှန်တရားကို လက်တွေ့ပြနိုင်ခြင်းအတွက် ဂုဏ်ယူစရာမကောင်းပေဘူး လား။

အမှန်တရားကို လက် တိုင်ထားနိုင်လျှင် သင်သည် ဘဝအောင်မြင်ရေးလေ့ကားကို တစ်ထစ်လှမ်းနိုင်ပြီမှတ်ပါ။

www.burmeseclassic.com

ရယ်မောသံမကြားရ
သောအိမ်၊ ရယ်သံကင်းမဲ့သော
လောကဟူ၍ စိတ်ကူး၍ပင်မရပါ။
ဟာသစိတ်သည် ဘဝကို
တိုးပွားနိုင်သောနည်းလမ်းဖြစ်
သည်။ ရယ်မောသံသည် နှလုံး
ခုန်သံပင်ဖြစ်၏။ လူအားလုံး
မျှဝေခံစားနိုင်သော နွေးထွေးမှု
ဖြစ်၏။ ရယ်မောခြင်းသည်ရှေ့သို့
တိုးစေရန် ဦးဆောင်သည်။
နှိပ်စက်ခံရခြင်း၊ ဒုက္ခဖြစ်ရခြင်း
တည်းဟူသော သွေးဆိုးတို့ကို
ရယ်မောခြင်းက ဖောက်ထုတ်
ပစ်ပေးနိုင်သည်။

စေ့စပ်သေချာခြင်း

(Bob Dalbert)

ဤသည်မှာ သင့်ဘဝ
အောင်မြင်ရေးအတွက် ဒုတိယ
လှေကားထစ်ဖြစ်ပါသည်။ သင်
သည် မည်သည့်ကိစ္စမဆို စေ့စပ်
သေချာအောင် ပြင်ဆင်ခြင်း
မရှိလျှင် ဘဝခရီးတွင် အမှားမှား
အယွင်းယွင်း အဖာဖာအထေး
ထေးနှင့်သာသွားရပေတော့မည်။
ထိုအဖာအထေးများကို မည်သူ
က ရေရှည်သည်းခံနိုင်မည်နည်း။
သင့်အတွက်ရော ကောင်းကျိုး
ပေးနိုင်ပါဦးမည်လော။

စေ့စပ်သေချာစေရန်
အတွက် အလျင်စလိုမလုပ်ပါ
နှင့်၊ ခပ်ဖြည်းဖြည်းလေ့ကျင့်ပါ။

အစိုးတန်သည့်အရာများ သင့်
အားမမိလိုက်မှာစိုး၍ သတင်း
ပေးခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

စေ့စပ်သေချာခြင်းနှင့်
မေ့လျော့တတ်ခြင်းမှာ ရောထွေး
နေတတ်ကြပြန်ပါသည်။

မစွတာဝေဂါ ပါဆိုသူ
သည် သူ့ဇနီးနာမည်ကို အမြဲလို
လိုမေ့တတ်ပေမယ့် သူ၏စေ့စပ်
သေချာမှုကြောင့် သူ့ကုန်ပစ္စည်း
ကုမ္ပဏီသည် နံပါတ်တစ် ကုမ္ပဏီ
ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

မေ့လျော့ခြင်းသည်
လူမှုရေးကိစ္စ၌သာဖြစ်ကောင်း၍
လုပ်ငန်းကိစ္စပေါ်တွင် လုံးဝမမိ
တောင်းပါ။

“မေ့သွားလို့ကွာ...”
ဟူသောစကားသည်
သင့်မိသားစုက သင့်ကိုတစ်ခုခု ပူ
ဆာသည့်အချိန်တွင်သာဖြစ်ကောင်း
ပါသည်။

လုပ်ငန်းကိစ္စများတွင်
ဖြစ်မည်ဆိုလျှင်...

သာကေပြပါမည်။

အာကာသထဲတွင် နှစ်
နှစ်ခန့်နေထိုင်၍ စူးစမ်းလေ့လာ
မှုများ ပြုလုပ်နိုင်ရန် အမေရိကန်၊
ဂျပန်၊ ရုရှားအာကာသယာဉ်မှူး
သုံးဦးကို ရွေးချယ်ထားသည်။
တစ်ဦးလျှင် ပေါင်တစ်ရာနှစ်
ဆယ်ထက်မလေးသော မည်
သည့်ပစ္စည်းကိုမဆို ယူဆောင်
ခွင့် ရှိကြောင်း အာကာသစူးစမ်း
လေ့လာရေးအဖွဲ့ချုပ်ကပြော
သည်။

အမေရိကန် အာကာ
သယာဉ်မှူးက...

“ကျွန်တော့်မိန်းမက
ပေါင်တစ်ရာတစ်ဆယ်ကျော်
လေးပုံရှိတယ်... ကျွန်တော်
သူ့ကိုခေါ်သွားမယ်...”

အဖွဲ့ချုပ်က ဆွေးနွေး
ကြပြီး ခေါ်သွားသင့်ကြောင်း
ခွင့်ပြုသည်။

ဂျပန်အာကာသယာဉ်
မှူးကပြောသည်။

“ကျွန်တော်က ဂရိဘာ
သာစကားသင်နေတော့ ပေါင်
တစ်ရာနှစ်ဆယ်လုံး ဂရိဘာသာ
စကားစာအုပ်တွေပူလွှားမယ်...”

ခွင့်မပြုစရာအကြောင်း
မရှိဘူးဟု အဖွဲ့ချုပ်ကထောက်ခံ
သည်။

ရုရှားအာကာသယာဉ်
မှူးကလည်းထပြီး...

“ကျုပ်ကတော့ဆေး
ပြင်းလိပ်သမား... ဆေးပြင်းလိပ်
မှမသောက်ရရင်မနေနိုင်ဘူး...
ဒါကြောင့် ပေါင်တစ်ရာနှစ်ဆယ်
လုံး ဆေးပြင်းလိပ်တွေကို သယ်
သွားမယ်...”

စူးစမ်းလေ့လာရေးအ
ဖွဲ့ကခွင့်ပြုလိုက်သည်။

ဒီလိုနဲ့ အာကာသထဲ
တာဝန်ထမ်းဆောင်ဖို့ထွက်သွား
ကြတယ်ဆိုပါစို့။

အာကာသထဲတွင် စူး
စမ်းလေ့လာမှုများပြုလုပ်၍ နှစ်
နှစ်ကြာသောအခါ ကမ္ဘာမြေသို့
ပြန်လည်ဆင်းသက်လာကြသည်။

ရှေးဦးစွာ အမေရိကန်
အာကာသယာဉ်မှူးနှင့် သူ့ဖခင်
ကလေးနှစ်ယောက် ချီပြီးဆင်း
လာသည်။ လူအများအားရဝမ်း
သာကြိုဆိုကြသည်။

သူတို့နောက်မှ ဂျပန်

အာကာသယာဉ်မှူး ဂရိဘာသာ
စကားနှင့် “မင်္ဂလာပါ” ဟုနှုတ်
ခွန်းဆက်လိုက်သည်။ လူအများ
က လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးပြီးအား
ပေးကြသည်။

သူတို့နောက်မှ ဆေး
ပြင်းလိပ်ထုပ်ကြီးနှင့် ရုရှားအာ
ကာသယာဉ်မှူး ကမူးရှူးထိုးပြေး
ဆင်းလာပြီး ရေးကြီးသုတ်ပြာ
နှင့်စကားတစ်ခွန်းပြောသည်။

“မီး... မီး... မီးခြစ်
လေးများ မပါကြဘူးလားခင်
ဗျား... မီးခြစ်လေးမျှမပါကြ
ဘူးလား...”

အာကာသထဲတွင်
ဆေးပြင်းလိပ်လည်းရှိပါလျက်နှင့်
ဆေးပြင်းလိပ်ထုပ်ကြီးထိုင်ကြည့်
ရင်း နှစ်နှစ်လုံးလုံးနေခဲ့ရသော
အာကာသယာဉ်မှူးကြီးဘဝက
သနားစရာ။ ဤသည်မှာ စေ့စပ်
သေချာစွာမပြင်ဆင်ခဲ့၍ ဆို
သည်မှာ သိသာထင်ရှားပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဘယ်အရာမဆို
စေ့စပ်သေချာစွာပြင်ဆင်ရင်း ဘဝ
အောင်ပန်းကိုဆွတ်ခူးပါ။

သတ္တိဟူသည် ဘဝကို ဟုတ်ကဲ့ဟု ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ် သည်။ အကယ်၍ ယခုခေတ် မိန်းကလေးများ အရင်အရင်က ထက်ပို၍ သတ္တိရှိလာလျှင် ဤ ခေတ်တွင် နေရခြင်းမှာ ကံ ကောင်းခြင်းဖြစ်သည်။ အဘယ် ကြောင့်ဆိုသော် သတ္တိရှိသူတို့ သာ ရှင်လန်းချမ်းမြေ့ကြသည်။ သတ္တိရှိသူတို့သာ ချစ်ခင်ခြင်းခံရ ၏။ သတ္တိရှိသူတို့သာ လိမ္မာကြ ၏။

(Artis Whitman)

မည်သို့သောကျေးဇူးတရားမဆို သိတတ်ပါ

လူတချို့သည် ကျေး ဇူးတရား ကျေးဇူးတရားဆိုပြီး နှုတ်ဝယ်တဖွဖွ ရွတ်ရွတ်နေ သော်လည်း တကယ်တမ်း ကျေးဇူးတရားကို နားလည်တတ် သူ အလွန်ရှားပါသည်။ ကြီးမား လှသော၊ ထင်ရှားသောငွေကြေး ထောက်ပံ့မှုအားပေးစားမြှောက် မှုမိုးကိုသာ ကျေးဇူးဟုသိတတ် ထင်မှတ်ကြသော်လည်း ဘာမှမ ဟုတ်သည့် ကိုယ်မသိလိုက်သည့် သူအတွက် လွန်စွာအသုံးဝင်လှ သည့် ကြီးကျယ်သည့် ကျေးဇူးတ ရားမျိုးကိုကား မသိမမြင် မဆင် ခြင်တတ်ပေ။

ဆင်းရဲသားတစ်ယောက်

အတွက် ကျေးဇူးသိမှုများစွာတွေ ရလျှင် ထိုသူချမ်းသာကြွယ်ဝ လာသည့်အခါ မြောက်မြားစွာ ရက်ရက်ရောရောလှူဒါန်းပေး တမ်းလိမ့်မည်ဟုယူဆနိုင်ပါသည်။ ဤအမြင်နှင့်ပင် ဤသူ ကား လူသာမန်၊ ဤသူကား အောင်မြင်မည့်သူဟု စားဆန်နှင့် ဖွဲ့ဆန်ကွဲ ကွဲပြားကွဲသို့ အလွယ် တကူခွဲခြားနိုင်လေသည်။ ကျေး ဇူးတရားသိတတ်ခြင်းသည် လူ ချစ်လူခင်ပေါများစေသောအစွမ်း ထက်သည်။ ဆေးတစ်ခွက် ဖြစ်ပါ သည်။

ထိုဆေးတစ်ခွက်သည်

လူတိုင်းလှမ်းယူသောက် သုံးနိုင်

ရန် အနီးအနားတွင် အလွယ်တကူ ရှိပါသည်။

ချက်နည်းပြုတ်နည်း စာအုပ်များကို ဖတ်လျှင် ဟင်းချက်နည်းပြုတ်နည်းပေါင်း တစ်ထောင်ကျော်ကို အလွယ်တကူ တွေ့ရနိုင်သော်ငြား လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်ကောင်းကောင်းဖျော်နည်းကိုမူ တွေ့ရခဲပေလိမ့်မည်။ ကျေးဇူးသိတတ်ခြင်းသည်လည်း ဟင်းအမယ်တစ်ထောင်ကျော်ထက် ပိုတန်ဖိုးရှိသော လက်ဖက်ရည်ကောင်းကောင်းတစ်ခွက်သောက်ရခြင်းပင်ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ကျေးဇူးတရားအတွက် ချီးကျူးစကားသည် ကြီးမားသောစိတ်ကူးဖြင့် ဝိုင်းရံလျက် ရှိသော မေတ္တာအစွန်းအစဖြစ်ပါသည်။

မယုံလျှင်ကြည့်ပါ။

တပ်ကြပ်အဆင့်ရှိသူ ရဲဘော်တစ်ယောက်က ဝိုင်းမှုအားဝင်တွေ့၍ ကျေးဇူးတင်စကားပြောသည်။

“တိုက်ပွဲကြီးတစ်ခုမှာ ဝိုင်းမှုကယ်ခဲ့လို့သာ ကျွန်တော် အသက်ဘေးက သိသိလေးလွတ်ခဲ့တာ... ကျွန်တော့်မှာ ဝိုင်းမှုပေးတဲ့ အသက်ပဲ ရှိတော့ ဝယ်ဝိုင်းမှုရယ်...”

“အင်း... ဘယ်တုန်းကလဲ...”

“ဘက္ကဒက်တောင်ပိုင်း တိုက်ပွဲမှာပါ...”

“အဟေးဟေး... ကျွမ်းတောင် မမှတ်မိဘူး... ဝါနဲ့မောင်ရင့်ကို ဘယ်လိုကယ်ခဲ့တာလဲ...”

ကြောက်လန့်မပြေသေးတဲ့ မျက်နှာနဲ့ ရဲဘော်က လေးကပြောပြသည်။

“ဝုန်း” ဆိုရန် သူစစ်သည်တွေက လှံစွပ်တွေနဲ့ ပြေးတက်လာတော့... ဝိုင်းမှုက ကျွန်တော် ရှေ့ကထပြေးတယ်လေ... ကျွန်တော်လည်း အစီတော့မှ သတိပြန်ဝင်လာပြီး ဝိုင်းမှုနောက်ကလိုက်ပြေးလို့ အသက်ဘေးက လွတ်ခဲ့တာပါ ဝိုင်းမှု... အောင်မလေး... ဝိုင်းမှုရယ်... ဝိုင်းမှုပေးတဲ့ အသက်ပဲ ရှိတော့တယ်...”

ကြံဖန်၍ ကျေးဇူးတင်တတ်သူပါပေ။ ထိုရဲဘော်လေးမှာ မုချအောင်မြင်မည် သူ့ဖြစ်ကြောင်း သူ့အပြုအမူများက သက်သေပြနေပေသည်။ ထို့ကြောင့် ဘဝအောင်မြင်မှု လှေကားနံပါတ်သုံးကိုမှတ်ပါ။

မည်သို့သော ကျေးဇူးကိုပဲ ဆိုသိတတ်ပါ။ ပြန်လည်တုံ့ပြန်ပါ။ အနိပ်ဆုံးပင်နှင့်ဆင်ကျေးဇူးရှိတို လက်ဖက်ရည်ကောင်းကောင်းတစ်ခွက် သောက်ရသူက သို့ကျေနပ်နှစ်သိပ်ပူတော့ရရှိပေလိမ့်မည်။

ကောင်းသောဟာသ
သည်လူအဖွဲ့အစည်းထဲမှာ ဝတ်
စားဆင်ယင်အပ်သော အကောင်း
ဆုံးအဝတ်တန်ဆာဖြစ်သည်။
 (W.M. Thackeray)

သူ့ဘက်ကလည်းခံစားပေးပါ

လူ့အတော်များများ
 သည် သူတစ်ပါး၏ခံစားချက်ကို
 မကြည့်တတ်၊ မမြင်တတ်။ မိမိ
 လိုချင်လောဘများကိုသာ ရှေ့
 တန်းတင်တတ်ကြသည်။ ထို့
 ကြောင့်...

‘ငါဘယ်တုန်းက ဘယ်
 သူ့ကိုကူညီခဲ့တာ၊ ငါနဲ့ယှဉ်လိုက်
 တော့ သူကဘာမှမဟုတ် ပါဘူး၊
 ငါသာဆိုရင်’ စသည်ဖြင့် ကိုယ့်
 ခံစားချက်နှင့် နှိုင်းယှဉ်ခံစား
 တတ်ကြသည်။ ထိုသေးနံ့သော
 အပြုအမူက သင့်ဘဝအတွက်
 ကြီးမားသော အနှောင့်အယှက်
 အခုအခံကြီးဖြစ်နိုင်ပါသည်။ မည်
 သူ့ကိုမဆို သတိထားကြည့်က

တွေ့နိုင်ပါသည်။
 “မင်းဘယ်တုန်းက
 ဘာလုပ်ခဲ့သလဲ... အဲဒီလိုဆို
 မင်းဘယ်လို ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းခဲ့
 လဲ...”

ဆိုသော စာနာသော
 အမေးများထက်...

“ငါအဲဒီတုန်းကဘာ
 လုပ်ခဲ့တာ... အဲဒီလိုဖြစ်တော့
 ငါနှယ်ဘယ်လိုကို ဖြစ်ခဲ့ရတာ”

စသော ပြောဆိုချင်
 သူသာများပါသည်။ မိမိ၏ကိုယ်
 ရည်သွေးစကားများသည် တစ်
 ဖက်လူအတွက်ရယ်ဖွယ်၊ စိတ်
 ညစ်ဖွယ်ဇာတ်လမ်းများသာဖြစ်
 တတ်သည်ကိုသတိအပ်ပါ။

“ငါသာလျှင်၊ ငါအမလဲ...”

တွက်သာလျှင်၊ ငါတုန်းကသာလျှင်၊ ငါနဲ့သာဆိုလျှင်”

ဟူသော စကားများသည် သိလိုသူအတွက် တစ်ခါတစ်ရံသာ ကောင်းပေလိမ့်ငြား အမြဲတမ်းအတွက်မူ လူတစ်ဖက်သားစိတ်ညစ်ညူးဖွယ်၊ အထင်သေးဖွယ်များသာ ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။

မည်သည့်ကိစ္စတွင်မဆို မိမိအတွက်ဆိုလျှင် ဦးစွာကိုးကွယ်ပါ။ တစ်ပါးသူအတွက်ဆိုလျှင် နှလုံးသားကိုးကွယ်ပါ။ ဤတွင် တစ်ပါးသူအတွက် နှလုံးသားမသုံးမိသူတစ်ဦးအကြောင်း...

သာကတစ်ခုပြပါဦး

မည်။

မြို့တွင်ကျောင်းတက်နေသော မွေးမြူရေးကျောင်းသားတစ်ယောက်သည် ကျောင်းခေတ္တပိတ်သဖြင့် အိမ်သို့ခဏပြန်လာသည်။ အိမ်နီးချင်းအမျိုးသမီးတစ်ဦးက တစ်နိုင်တစ်ပိုင် မွေးမြူရေးလုပ်ချင်သောကြောင့် အကြံဉာဏ်လာ၍ တောင်းခံသည်။

“ကျွန်မအိမ်မှာ အိမ်တွင်းစီးပွားရေးအတွက် တစ်နိုင်တစ်ပိုင် ကြက်မွေးမြူရေးလုပ်ချင်တယ်... ဘယ်လိုလုပ်ရ

ကျောင်းသားက ကြက်ဖုန့်စင်ကောင်လောက်နဲ့ ကြက်မနှစ်ဆယ်လောက်စ မွေးရန်အကြံပြုသည်။ ကျောင်းဖွင့်သဖြင့် ကျောင်းသားမြို့ပြန်တက်သွားသည်။ တစ်နှစ်ခန့်အကြာကျောင်းပိတ်၍ ကျောင်းသားပြန်လာသောအခါ သူအကြံပေးခဲ့သော အမျိုးသမီး၏ ကြက်ခြံသို့သွားရောက်ကြည့်ရှုရင်း အံ့အားသင့်သွားရသည်။ သူပေးလိုက်သော အကြံကို မှားယွင်းစွာလုပ်ကိုင်ထားသည်ကိုး။ ကြက်ခြံထဲတွင် ကြက်ဖက အကောင်နှစ်ဆယ်လောက်ရှိပြီး ကြက်မကတစ်ကောင်တည်းရယ်။

ကျောင်းသားက အမျိုးသမီးကိုခေါ်ရင်းရှင်းပြသည်။

“ဟင်... ကျွန်တော်ပြောတာအဲဒီလို မဟုတ်ဘူးလေ... ကြက်မကနှစ်ဆယ်လောက်နဲ့ ကြက်ဖကနှစ်ကောင်လောက်ကိုပြောတာ...”

“အို... ဒါကတော့ ရှင်ဘက်က ယောက်ျားလေး အမြင်ကိုး... ကျွန်မကမိန်းကလေးရှင်ဟင်... အဲဒါတောင် ကြက်ဖကနည်းနေသေးတယ်...”

ကဲ... ပြောသွားလား

သူတက်ကအပြင်ကိုလည်း ခံစားနားလည်ပေးပါလို့

လူတွေကို မော်ကြည်
ပြီး အားကိုးစရာမလိုအောင်
ပညာလုံလောက်စွာ တတ်ထား
သင့်သည်။ ပြီးလျှင် လူတွေကို ငုံ့
ကြည့်ပြီး အထင်မသေးအောင်
မြင်တတ်သောပညာကို ပို၍
တတ်ထားသင့်သည်။

(M.L. Boren)

သူတစ်ပါးကိုနားဝင်အောင်ပြော ကိုယ်တိုင်လည်းလိုက်နာ

လူ့အတော်များများ
သည် သူတစ်ပါးကို ကျေနပ်
သောစည်းကမ်းချက်များ ချမှတ်
တတ်ကြပေမယ့် ကိုယ်တိုင်ကျ
တော့ လစ်လျင်လစ်သလို ထို
စည်းကမ်းများကို ချိုးဖောက်
တတ်သော လူစားများလည်း
များပြားလှပါသည်။ အမှန်က
ကိုယ်ချမှတ်သော စည်းကမ်း
ကိုယ်တိုင်လိုက်နာမှ ထို
စည်းကမ်းသည် တန်ဖိုးရှိသော
စည်းကမ်းဖြစ်မည်ဖြစ်သည်။
ကိုယ်တိုင်ကမစောင့်ထိန်းနိုင်ဘဲ
ကျိုးပေါက်မည်ဆိုလျှင် သူတစ်
ပါးကို ချမှတ်ထားသော စည်း
ကမ်းသည်

“ကျောင်းဝန်းထဲဆိုင်းမ
တီးရ၊ ဝုံ/ဘုန်းကြီးလို့”
အများ က ‘သွား’ခနဲ
ပေါ်လာတတ်ပါသည်။ မိတ်ဆွေ
တို့ကြားဖူးမယ်ထင်ပါသည်။
ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါး
က သူ့ကျောင်းဝန်းအတွင်းနှင့်
ကျောင်းပရိဝုဏ်နားမှာ ဆိုင်းမ
တီးရဘူးလို့ အမိန့်ထုတ်ထားပါ
သည်။ ဣသုဏ္ဏသားတွေဆိုတော့
ဘုန်းကြီးကြောက်လို့ ထိုစည်း
ကမ်းကို မချိုးဖောက်ရဲကြ။ တစ်
ခါတော့ အခြားရွာများတွင်
အလှူပွဲနှင့် ကထိန်ပွဲများတွင်
ဆိုင်းနဲ့ဝိုင်းနဲ့ စည်ကားသိုက်မြိုက်
နေသည်ကို အားကျသော သူကြီး

နှင့်ရွာသားများက ကထိန်ပွဲတွင် ဆိုင်းထည့်ရမည်ဟု ကျိတ်စီစဉ်ကြသည်။ ဆရာတော်ကို အသိမပေးဘဲလုပ်မည်။ ဆရာတော်စိတ်ဆိုးလည်း ပြီးမှတောင်းပန်မည်ပေါ့။ ကိုယ့်ရုပ်ရွာသူရပ်ရွာသားများကိုလည်း စည်ကားချင်သကဲ့သို့။

ပွဲနေ့ရောက်တော့ကျောင်းဝန်းထဲဆိုင်းလည်းတီးရော ဘုရားခန်းထဲကဆရာတော် သက်န်းကြီးခေါင်းပေါင်းပြီး ထွက်လာသည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းကိုသူ့ကိုက်လို့။ ဆရာတော်ပုံက တစ်ခုခုကို အလွန်အမင်းထိန်းချုပ်ထားရုံတုံ့ပုံမျိုးပေါ်နေသည်။ အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားသော သူကြီးလည်း...

“စိတ်... စိတ်မဆိုးပါနဲ့ဘုရား... တပည့်တော်... တပည့်တော်တို့...”

“မင်းတို့ကို ဝါကျောင်းပရိဝုဏ်ထဲ ဆိုင်းမတီးရဘူးလို့ အမိန့်ထုတ်ထားတာမသိဘူးလားကွ... ဟေ... ”

“သိပါတယ်ဘုရား... ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ကျောင်းကထိန်စည်ချင်လို့အရဲစွန့်ပြီးဆိုင်းထည့်ရတာပါဘုရား...”

“အိန်း... အခုမှ

တော့လည်းရှိစေတော့ပေါ့... ငါ့ဝါသနာငါသိလို့ ဆိုင်းမတီးအမိန့်ထုတ်ထားတာ... ငါ့ငယ်ငယ်ကတည်းက ဆိုင်းခံကြားရင်မနေနိုင်ဘူး... တစ်ခဲတည်း ထထက်ကချင်တာ... အခုမှတော့လည်းမထူးတော့ပဲဘူး... တစ်ပိုပဲလောက်ဆွဲလိုက်ရအောင်... ရွာစားရေ... ရပ်ကြီးသူတို့xxxဟန်မူပိုxxxဘာတဲ့xxxဟဲ့xxx”

“ရပ်ကြီးသူတို့xxx”

ထိုသို့ဖြစ်သောအခါ မိမိကိုယ်တိုင် ချမှတ်ခဲ့သော ကြောက်စရာကောင်းသည်ချင်သော စည်းကမ်းမှာ ရယ်စရာအဖြစ်သို့ရောက်ရပါတော့သည်။ ထို့ကြောင့် ကိုယ်ကိုယ်တိုင် လိုက်နာနိုင်သလောက်သံစည်းကမ်းချမှတ်ပါ။

ယခုကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းများ

တွင်တွေ့နေရပါသည်။ ကုမ္ပဏီသို့ အလုပ်သမားအား ကိုးနာအရောက်လာရမည်။ လေးနာမှာအလုပ်ဆင်းရမည် ဟူသော စည်းကမ်း ချမှတ်ထားသည်။ ဤသည်ကို ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ကိုယ်တိုင်က ကိုးနာရီတွင် အိပ်ရာထဲ၌သာ ရှိနေသေးသည်။ မည်သည့်အလုပ်သမားက အလုပ်ထဲ

ကိုးနာရီတွင်ရောက်မည်နည်း။ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်က နေခင်းနှစ်နာရီပြန်သည်။ မည်သူက လေးနာရီထိ နေကြမည်နည်း။ မည်သူမှ ချမှတ်ထားသော စည်းကမ်းကို လိုက်နာလိမ့်မည်မဟုတ်။

ဤတွင် ပြောစရာရှိသေး၏။ လူတစ်ယောက်သည် သူ့ဆရာသခင် သူ့မိတ်ဆွေအတွက် အသက်ပင်နှုတ်နိုင်၏။ သို့သော် နားပွဲခံနိုင်လိမ့်မည်တော့မဟုတ်။

စကားကြွ၍ သာကေတစ်ခုပြုချင်ပါသေးသည်။

ကျောင်းသွားခါနီး မိခင်နဲ့ကလေးဝုန်းပိုင်းကြနေကြသည်။ ပြဿနာက ကလေးကို တိုက်သော နံနက်စာဆန်ပြုတ်ကို ကလေးကငြင်းနေလို့ဖြစ်သည်။ ကလေးက ခေါင်းမာသည်။ မိခင်ကဘယ်လိုချော့ချော့၊ ဘယ်လိုခြောက်ခြောက်၊ မသောက်ရေးချမသောက်။ ရေခဲချိုးခန်းမှထွက်လာသော မခင်က ထိုပြဿနာကို သတိပြုမိသွားသည်။

“ဒီသားအမိတွေဘာဖြစ်နေတာလဲ...”

“ဒီမယ်လေ... ကိုသားက ဆန်ပြုတ်သောက်ပါဆို

ဆေးမလောက်ငြင်းနေတာလဲ... ဒါသူ့သောက်မသွားရင် တစ်နေ့လုံးဗိုက်ဆာနေမှာစိုးလို့ ဒီကတိုက်တာ...”

“ဪ... ဒါများကွာ... သားလေးလာပါဦးဖေဖေအနားကို...”

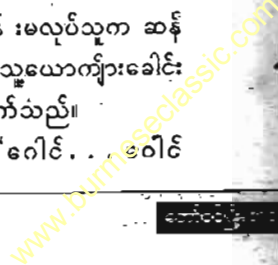
မခင်က သားအနားကပ်၍ စကားတစ်ခွန်းတီးတိုးပြောလိုက်သည်။ သားငယ်မျက်လုံးပြူးသွားပြီး ဆန်ပြုတ်လေ့ပြေးယူကာ တစ်ရှိန်ထိုးမော့ချလိုက်ပြီး လွယ်အိတ်ကလေးလွယ်ပြီး ကျောင်းကိုလစ်ချသွားသည်။ အံ့ဩမှင်တက်နေသော မိခင်က...

“ဟင်... ဒီလောက်ဆန်ပြုတ်ကြောက်နေတဲ့ကလေးကိုတစ်ခါတည်း မော့သောက်ချင်အောင် ရှင်ဘာပြောလိုက်တာလဲဟင်...”

“လွယ်ပါတယ်မိန်းမရယ်... သားဒီဆန်ပြုတ်ကိုမှန်မှန်မသောက်ရင် သားရွှေပန်းလေးကကြီးလာမှာမဟုတ်ဘူးလို့...”

မိန်းမလုပ်သူက ဆန်ပြုတ်လေ့နဲ့ သူ့ယောက်ျားခေါင်းကိုခေါက်လိုက်သည်။

“ဂေါင်... ဂေါင်

ဝေါင်း..."

"ဟ... မိန်းမရတာ
လို့ခေါက်နေတာလဲ..."

"ရှင်မှ ငယ်ငယ်တုန်း
ကဆန်ပြုတ်မှန်မှန်မသောက်
ခဲ့တာ... ဟင်..."

ပြောပါတယ်။

ဘဝအောင်မြင်ရေးမှာ ကိုယ်

ချမှတ်တဲ့စည်းကမ်းကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင်

လိုက်နာနိုင်ရမယ်ဆိုတာကို

လူငယ်များသည် ပုံ
သွင်းရန်အရာများမဟုတ်။ ပွင့်
လန်းရှင်သန်လာအောင်ပြုစုဖို့
ထောင်ရမည် လူသားများသာ
ဖြစ်သည်။

(Jess Lair)

ပတ်ဝန်းကျင်မှလည်းလေ့လာသင်ယူပါ

လူတချို့သည် မည်သည့်ကိစ္စမဆို ငါသိငါတတ်လုပ်ချင်ကြသည်။ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်လာရင် သင်ကြားရေး၊ လေ့လာရေးထက် ငွေကြေးကို ရွေးတန်းတင်လာကြသည်။ မင်းဘာတတ်လဲဆိုတာထက် မင်းဘယ်လောက်ရလဲဆိုတာကို ပိုပြီးစိတ်ဝင်စားတတ်ကြသည်။ တကယ့်အစစ်အမှန်တရားတွင် မွေးကတည်းကစ၍ သေဆုံးသည်ထိတိုင် သင်ကြား၍ မကုန်နိုင်သော ပညာများရှိပါသည်။ မိမိကိုယ်တိုင် စာတစ်အုပ်၊ ကျမ်းတစ်ထုပ်ကို မဖတ်ရှုမလေ့လာနိုင်အားလျှင်ပင် နိဂ္ဂမ္မိပတ်ဝန်းကျင်မှ

ပြောဆိုနေကြသည်များမှ အတွေ့အကြုံ၊ ဗဟုသုတသင်ကြားနိုင်ပေသည်။ ပညာစကားရှိပါသည်။ “ဘဝကတို၏၊ တတ်သိစရာများကများပြားလှ၏” လူတစ်ယောက်သည် စာအုပ်စာပေထဲမှ ပညာသင်ယူနေရုံနဲ့မလုံလောက်ပါ။ ပတ်ဝန်းကျင်မှအကြောင်းအရာများကိုပါ သင်ယူမှ ပြည့်စုံလုံလောက်မည်။ ဆိုလိုသည်ကား ဗေဒင်စာအုပ်များဝယ်ဖတ်ပြီး ယတြာချေနေရုံနှင့် သင့်ဘဝမည်သို့မှ တိုးတက်လာမည်မဟုတ်။ သင်ကိုယ်တိုင် လေ့လာသင်ယူမှုမြောက်မြားစွာနှင့် ကြိုးစားသွားမှသာ အောင်

မြင်နိုင်ပေလိမ့်မည်။ Benjamin Franklin ဤသို့ဆိုခဲ့ပါသည်။ သင့်အကုသိုလ်အကျင့် ဆိုးတွေကိုတိုက်ပါ။ သင့်အိမ်နီးချင်းများနှင့်ငြိမ်းချမ်းစွာနေပါ။ နှစ်တိုင်း သင့်ကို ကောင်းသောလူတစ်ယောက်အဖြစ် တွေ့မြင်ပါစေ။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်စိဖွင့်နားစွင့် သင်ကြားသူ တစ်ဦးအကြောင်းပြောပြပါဦးမည်။ ထိုသူက မန္တလေးက ကချမ်းလေးဖြစ်ပါသည်။

ကချမ်းလေးကရန်ကုန်ဝရာကစတွင် ဟိုတယ်ကြီးတစ်ခုတွင်တည်းပါသည်။ ဧည့်သည်တို့ထုံးစံအတိုင်း ဟိုနားရိုးကီးယောင်တောင် စီနားရိုးတီးယောင်တောင်နှင့် ညနေစောင်းသောအခါ ပျင်းလာတော့၏။ ကချမ်းလေးက အရက်သောက်လည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ဝိတ်တာကိုအရက်နဲ့စားသောက်စရာများမှာ၏။ ဝိတ်တာပြင်ဆင်ပေးသော အရက်နဲ့စားသောက်စရာများကိုမှီဝဲရင်း ရန်ကုန်၏ညနေခင်းအလှကိုခံစားနေ၏။ အရက်တုန်သောအခါ... “တောက်... သောက်

လို့ကောင်းလိုက်တာ... အော့...” “ဒါတွေသိမ်းလိုက်တော့ဟေ့... ငါထမင်းဆာပြီထမင်းစားတော့မယ်...”

ဝိတ်တာကကျသင့်ငွေဘီလီစာရွက်ကိုယူပြီး ကချမ်းလေးဆီပို့ပေး၏။ ကချမ်းလေးက ဘီလီစာရွက်ကိုကြည့် ရင်းအံ့အားသင့်သွားပြီး စိတ်မသက်မသာနဲ့ငွေထုတ်ရှင်းလိုက်သည်။

“အေး... ထမင်းစားမယ်... ထမင်းပြင်စမ်း...”

ဝိတ်တာက ကချမ်းလေးမှာသ မျှကိုမြင်ဆင်ပေး၏။ ဟင်းကလည်းကောင်း၊ စားကောင်းသောက်ကောင်းကောင်း ရေချိန်ကလေးကလည်းလုပ်ထားတော့ မြိန်မြိန်ကြီးသုံးဆောင်လိုက်တာ သုံးပန်းကန်ခွဲလောက်ကျမှပြီးတော့၏။

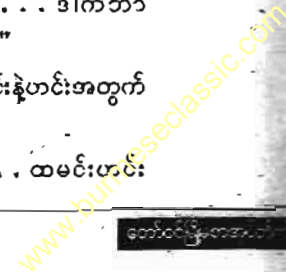
“စားလို့ ကတော့ တကယ်ကောင်းကွာ...”

ဝိတ်တာက ဘီလီစာရွက်လာပေးသည်။

“ဟင်... ဒါကဘာအတွက်လဲ...”

“ထမင်းနဲ့ဟင်းအတွက်ပါ...”

“ဟင်... ထမင်းဟင်း

အတွတ်ထပ်ပေးရဦးမယ်..”

“ဟုတ်တယ်လေ..

ပေးရဦးမယ်..”

“ဪ... ရမယ်ရမယ်... အေး... ဒီမှာငါညအိပ်ဦးမယ်... အိပ်တဲ့အတွက်ရောပေးရဦးမှာလား..”

ဝိတ်တာလေးစိတ်မရှည်စွာပြန်ပြောသည်။

“ခင်ဗျားအိပ်ရင် ညအိပ်ခန်းခရစ်ထောင်ယူမှာပဲ..”

“ဘာ..”

ကချမ်းလေးပေါက်ကွဲတော့သည်။ လူမှာဝေသကလည်းထွက် ရေချိန်ကလည်းရှိနေတော့ စိတ်ရှိလက်ရှိ အော်ဟစ်သောင်းကျန်းတော့၏။

ဟိုတယ်မန်နေဂျာကပြောလာရင်း..

“ဘာ.. ဘာဖြစ်ကြတာလဲ.. ကျွန်တော်ရှင်းပေးပါမယ်..”

“ရှင်းရအောင်.. ခင်ဗျားကဘာလဲ.. ရဲသားကြီးလား..”

“မ ဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ ကျွန်တော်ဒီဟိုတယ်က မန်နေဂျာပါ.. ဒီဟိုတယ်ရဲ့ကောင်းကျိုးဆိုးကျိုးအားလုံး ကျွန်တော်နဲ့ဆိုင်ပါတယ်.. ကျွန်တော့်ကို

ပြောပါ..”

“ခင်ဗျားတို့ရန်ကုန်က လူတွေကိုကဆိုးတာ.. ဟိုဟာသောက်သောက်ပြန်ပြီ.. ပိုက်ဆံပေး.. ဒီဟာစားစားပြန်ပြီ ပိုက်ဆံပေး.. လူဝါးဝလို့ အခုညအိပ်ခံတောင် တောင်းနေသေးတယ်.. ဟေ့.. မန္တလေးက ကချမ်းလေးကွ.. ငတုံး မတုတ်ဘူး..”

“ဝါကဒီလိုရှိပါတယ် ကျွန်တော်တို့မှာသတ်မှတ်ချေမှုန်းတွေရှိပါတယ်.. သတ်မှတ်ကြေးထက်တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ ပိုမထူပါဘူး..”

“ပိုမယူဘူး ဟုတ်လား မင်းထို့ရန်ကုန်.. တောက်.. တောင်းလိုက်ပုံက ပိုက်ဆံများ မရှိရင် မဖြစ်တော့မလောက်ပဲ တို့မန္တလေးမှာဆို အရက်ကြိုက်သလောက်သောက်စမ်း.. ဘာတစ်ပြားမှမပေးရဘူး.. ထမင်းဆိုလည်း ကြိုက်တာနဲ့စား ဘာတစ်ပြားမှမပေးရဘူး ညအိပ်ရင်လည်းကြိုက်တဲ့တည်းခိုခန်းဝင်အိပ်။ မနက်လင်းရင် လမ်းစရိတ်အပြစ် တစ်သောင်းမျိုး နှစ်သောင်းမျိုးထောင်ပြန်ပေးလိုက်သေးတယ်..”

ဟိုတယ်မန်နေဂျာက

မျက်နှာငယ်လေးနှင့်ပြန်မေးသည်။

“မဟုတ်တာဗျာ..”

ခင်ဗျားကြုံဖူးလို့လား..”

“ကျုပ်တော့မကြုံဖူးဘူး.. ကျုပ်မိန်းမတော့ခဏခဏကြုံဖူးတယ်.. ဟင်း.. မန္တလေးက ကချမ်းလေးနော်.. ငတုံးမဟုတ်ဘူး.. အားလုံးကိုမေးစမ်းပြီးမှ ရန်ကုန်တက်လာတာ..”

ဤသည်မှာ ပတ်ဝန်းကျင်မှသင်ယူမှုကြောင့် အသိအမြင်ရှိနေခြင်းဖြစ်သည်။ အသိအမြင်ရှိနေမှတော့ ဘယ်သူက နှပ်ချ၍ရပါမည်နည်း။

ထို့ကြောင့် မှတ်ပါဦး။

ပတ်ဝန်းကျင်ကသင်ယူခြင်း

ပြင် သင်အတွေ့အကြုံကို ရှုကားတိုးပွားစေနိုင်သည်။

အများလုပ်မိလျှင်ဝန်ခံ

ဘဝတက်လမ်းကို အနှောင့်နှေးဆုံးကိစ္စမှာ ဝန်ခံခြင်း ဖြစ်သည်။ အများကို အများမှန်း မသိတာထက် သိသိကြီးနဲ့ ကျူးလွန်သူကပိုဆိုးပါသည်။ ထိုထက် ပို၍ ကျူးလွန်ပြီး မှားမှန်းသိပါလျက် ဝန်ခံမခံသူက အဆိုးဆုံးဖြစ်ပါသည်။

ပြဿနာတစ်ခုဖြစ်လျှင် မည်သူမဆိုခေါင်းရှောင်တတ်ကြသည်။

“မဟုတ်ဘူး... ငါလုပ်တာမဟုတ်ဘူး၊ စီပြဿနာနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး...”

ဆိုသော စကားများသာ လှိုင်နေအောင်ကြားရတတ်

ပါသည်။ ဘဝ၏အောင်မြင်တိုးတက်ရေးလမ်းကြောင်းကို ရှေးရှုသူသည် အများကိုဝန်ခံ အမှန်ဖြစ်အောင်အမြန်ဆုံးပြင်ဆင်ရန် ဝန်ခံလေးသင့်ပေ။

ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော်လုပ်မိပါတယ် ဆိုလျှင်ခွင့်မလွှတ်သူရှားပါသည်။ ထို့အပြင် ကိုယ်တိုင်လည်းနောက်တစ်ကြိမ်မဖြစ်ရန် ဆင်ခြင်နိုင်သည်။ ဝန်ခံမခံပါက ကိုယ်ပဲ မမှားခဲ့ သလိုလို ဖြစ်ပြီး အမှန်ကိုမမြင်နိုင်တော့။

အများများများလုပ်မိသူသည်မှားစကားပြောရန်လည်း ဝန်ခံလေးတော့ မည်မဟုတ်။

ကြောင်တစ်ကောင်နှင့် မုသားစကားတစ်လုံးတို့၏ ထူးခြားချက်မှာ ကြောင်တွင်အသက်ကိုးခုသာ ရှိသည်ဟု Mark Twain ကဆိုခဲ့ပါသည်။

ငြင်းဆန်နေခြင်း သည် သင်၏ တန်ဖိုးရှိသော အချိန်တစ်စိတ်တစ်ဒေသကိုဖွဲ့ယူပါးမျိုး သွားမည်သာဖြစ်သည်။ အများတစ်ခုတည်းကို ထပ်ခါထပ်ခါမှားတတ်သောသူများမှာ ထိုသို့သော အများကိုဝန်ခံမခံတတ်သော လူစားများဖြစ်နေတတ်ပါသည်။ အများကိုဝန်ခံမခံတော့ မှားမှန်းမမှတ်မိ။ မမှတ်မိတော့ထပ်ကျူးလွန်။ ထပ်မှားနဲ့ အများသံသရာမှ မထွက်နိုင် ဖြစ်တတ်ပါသည်။

အချို့လူများက ရှိသေးသည်။ အများတစ်ခုတည်းကို ထပ်ခါ ထပ်ခါ ကျူးလွန်မိကြသည်။ ထိုသို့ကျူးလွန်သောသူများမှာ အလုပ်ကို စိတ်မပါသော သူများသာဖြစ်သည်။ အများအမျိုးမျိုးကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ကျူးလွန်၊ မှားမှားမှားမှား သိဟု လွဲမှားစွာ ပြောဆိုနေကြပါသည်။

ထိုသူများမှာ အရာရာကို မှားယွင်းရန် ဝန်ခံလေးသူများ ဖြစ်သည်။

ကန်ထရိုက်တိုက်ဆောက်သည်ဆိုပါစို့။ အုတ်မြစ်ချတည်းက မှားမှန်းသိလျှင် ပြင်လိုရသေးသည်။ ထိုအမှားကို ဝရမစိုက်ဘဲ ဖိတ်ကြီးပြီးသည်အထိ အကြိတ်ဆောက်ပြီး အားလုံးပြီးကာမှ sorry ဆိုပါက အားလုံးမြေမျိုနေပြီ။

ဤစကားသည်ကောင်းသော အယူအဆ မဟုတ်ပါ။ ဝရစိုက်ကြည့်လျှင် ကျွန်တော်တို့ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ထိုသို့သော အများသမား များပြားစွာရှိနေပါသည်။

ကျွန်တော့် အဘိုးဦးတန်းညွန့်မှာ ထိုသို့သောလူစားမျိုးဖြစ်ပါသည်။ ဟိုဟာလုပ်မှားပြန်ပဟေ့၊ ဒီဟာလုပ်မှားပြန်ပဟေ့ အမြဲမှားနေခဲ့သည်။ သူလက်သုံးဆောင်ပုဒ်မှာ မှားမှားမှားမှားသိပင်ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ့အသိများကိုဘဝတွင် အသုံးမချလိုက်ရရှာပါ။ အများတွေထောင့်စုံအောင် လုပ်ပြီး အသိအလိမ္မာအရှိဆုံးနှင့် အလုပ်ကောင်းကောင်းလုပ်တော့မဟုတ်တဲ့ အချိန်ကျမှ ဆေးမှားသောက်၍ ဆုံးသွားသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်... ထင်မြင်ချက်များစွာ

စည်းပြီး ရှုထောင့်တစ်ခုဖြစ်လာ အောင်ပြုစုပါ။ ပြီးနောက် သင် ချင့်ချိန်အကဲဖြတ်မှုကို အယုံ အကြည်ရှိပါ။

စကားစပ်မိ၍ ပြောပြ ပါဦးမည်။ ပြင်လို့မရတဲ့အမှား အကြောင်းဖြစ်ပါသည်။

ဆေးကျောင်းတွင်ဖြစ် သည်။ ဆရာဝန်လောင်းများ အား တာဝန်ကျဆရာလေးနှစ် ဦးမှ စာမေးပွဲ စစ်နေကြသည်။ မေးသည့်စာမေးပွဲ ကလည်း ကြပ်ကြပ်အိတ်ထဲတွင် လူခန္ဓာ ကိုယ် အစိတ်အပိုင်းများထည့် ထား၍ ကျောင်းသားက အပြင်မှ စမ်းကြည့်ပြီး ဘာပစ္စည်းဆိုတာ ပြောစေကာ မှန်လျှင် ထိုအစိတ် အပိုင်းကို ထုတ်ပြရမည်။ ထိုခန္ဓာ ကိုယ် အစိတ်အကြောင်း ကို အသေးစိတ်ရှင်းပြရသော လူ တွေစာမေးပွဲဖြစ်ပါသည်။ ခက် သည်က စာမေးပွဲစစ်နေသော ဆရာလေးနှစ်ဦးက စာမေးပွဲစစ် ရင်းခွက်ပုန်းကစ်နေကြခြင်းပင်။ ဒါပေမယ့် ဒါကအမှားကြီးမဟုတ် သေး။

ကျောင်းသားကျောင်း သူများ တစ်ယောက်ပြီးတစ် ယောက် စာမေးပွဲဖြေသွားရင်း ကျောင်းသူတစ်ဦး အလှည့်

ရောက်လာသည်။ ရေချိန်နှင့် အာလုံးနေသော ဆရာတစ်ဦးက ပြောသည်။

“စမ်းကြည့်သမီး... အဲဒီကျွတ်ကျွတ်အိတ်တွေထဲက သမီးကြိုက်တဲ့အိတ်ကိုစမ်းကြည့် ယူပြီးရင် ပြန်တော့မချရဘူး နော်... ”

ကျောင်းသူကအိတ် တစ်လုံးကို ရွေးချယ်ပြီး စမ်းကြည့် သည်။ မျက်နှာက အံ့ဩစိတ် ကြောင့် အရောင်ပြောင်းသွား သည်။ ပြီးမှဖြည်းဖြည်းချင်းပြော သည်။

“ဝက်... ဝက် အူ ချောင်း... ”

“မဟုတ်သေးဘူးလေ ဒါတွေက လူခန္ဓာကိုယ်အစိတ် အပိုင်းတွေချည်းပဲ... သမီးသေ သေချာချာစဉ်းစားပြီးမှဖြေ... ”

“ဟင့်အင်း... ဒါ ဒါ ဝက်အူချောင်းပဲ... ”

ဆရာနောက်တစ်ဦး ကမနေသောတော့...

“သမီးသေသေချာချာ စိတ်အေးအေးနဲ့စဉ်းစားနော်... ဆရာတို့ ချိန်စံပေးတယ်... လူခန္ဓာကိုယ်အစိတ်အပိုင်းမှာ ဝက်အူချောင်းနဲ့ဆင်တူတာ ဘာ ပစ္စည်းရှိလဲကွယ်... မရှက်နဲ့နော်... ”

ဆရာဝန်ဆိုတာဒါမျိုးတွေမရှက် ရဘူး... ပြော... ”

“မရှက်ပါဘူးဆရာ ဒါ ကတော့ဝက်အူချောင်းမှဝက်အူ ချောင်းပဲ... ”

“ထိုင်းလိုက်တဲ့သမီး ကဲ... အိတ်ထဲကပစ္စည်းကိုထုတ် ကြည့်စမ်း... ”

ကျောင်းသူထုတ်ကြည့် လိုက်သောအခါ တကယ့်ဝက် အူချောင်းကြီးထွက်လာသည်။ ဆရာနှစ်ယောက်မျက်လုံးပြူးပြီး အမူးပြေသွားသည်။

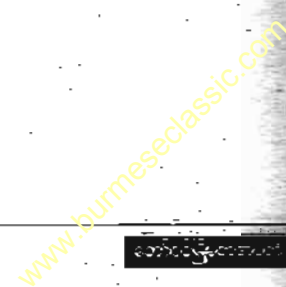
“ဟကောင်ရ... ဇွိုးမှ ပဲ... တို့အထုပ်မှားပြီးမြည်း မိပြီဟ... ”

ထိုအမှားကပြင်၍ ရ နိုင်ပါဦးမလား။ သူ့စကားအ တိုင်းဆို လူဝက်အူချောင်းနဲ့ တူသော အမျိုးသမီးများရှက် သည့် လူခန္ဓာကိုယ်အစိတ်အပိုင်း ဆိုလျှင် ကိုင်းဆရာရေ အဘိုး ဦးအုန်းညွန့်မှားသောက်သော ဆေးသာရွာ၍မှားသောက်လိုက် ပေရော။

ကျွန်တော်အကြံပေး ချင်ပါသည်။

ဘဝကိုအမှားနည်းနိုင်သမျှ နည်းအောင်ကြိုးစား။ မှားမည်ဆိုလျှင် လှည့်ပြန်၍ ရှိတာကိုဆင်ဆင်ခြင်ခြင်မှာ။

နောက်မဟုတ်လျှင်ကား ဝက်အူချောင်းနှင့် အင်း... ဝက်အူချောင်းနဲ့ မှားစာမိပည့် မှတ်။

ကိုယ့်အယူအဆကို မမှိတ်မသုန်ယုံကြည်ပါ

ကျွန်တော်အရှေ့က ပြောခဲ့ပါသည်။ ငြင်းဆန်နေခြင်း သည် သင်၏တန်ဖိုး ရှိသော အချိန်တစ်စိတ်တစ်ဒေသကို ဖဲ့ယူ ဝါးမျိုးသွားမည်ဟု။

ဤစကားသည် အမှား လုပ်မိသူအတွက်ဖြစ်သည်။ မှန် နေလျှင်ကား မိမိအယူအဆကို လုံးဝကာကွယ်ငြင်းဆန်ရမည်။ အချို့လူများက ကိုယ်မှန်နေ သည်ကိုသိလျက်ပင် အထက်လူ ကြီးကိုကြောက်ရွံ့လည်းကောင်း၊ သူဌေးကိုမပြောရဲရွံ့လည်းကောင်း ငြိမ်ရွံ့သည်းခံနေကြရသည်။ ဘဝတိုးတက်ချင်သူသည် ဤ စိတ်ကို လုံးဝဖယ်ရှားရမည်ဖြစ်

သည်။ မိမိမှန်နေလျှင် မည်သူ ကိုမဆို လုံးဝငြင်းဆန်ရမည် ဖြစ်သည်။ ကိုယ့်ယုံကြည်မှု အတွက် မည်သူ့ကိုမဆို တင်ပြ ရဲရမည်။ အလုပ်ရှင်ပြောသမျှကို ငြိမ်ရွံ့သည်းခံနေလျှင် မည်သို့ သော အောင်မြင်မှုမျိုး ရရှိမည် နည်း။ မိမိ၏ယုံကြည်မှု မှန်ကန် မှုကို ရဲရင့်စွာတင်ပြမှသာလျှင် သင်၏ အောင်မြင်မှုလမ်း ကြောင်း ပွင့်လာမည်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်ရဲရဲ တောက်ပြင်းထန် ငြင်းဆန်ရဲ သော အမျိုးသမီးတစ် ဦးကို ဥပမာပြချင်ပါသည်။ နွေဦးပေါက်ရာသီ၏

တာဝိုင်ရီကမ်းခြေသည် အနား လူသူများနှင့်ပြည့်နှက်နေလေ သည်။ အမျိုးသမီးက ဟိုတယ် တွင် တည်းခိုရန်အခန်းငှား နေသည်။ ဟိုတယ်မန်နေဂျာက တောင်းပန်နေလေသည်။

“ဒီဟိုတယ်မှာက တည်း ခိုရတစ်ခန်းမှ မကျန်တော့လို့ ပါ” တခြားဟိုတယ်မှာတည်းပါ လား...”

“ကျွန်မတစ်မြို့လုံးမှာ ပြီးပြီ... ဘယ်မှာမှရှာလို့မရဘူး ဒီမှာဖြစ်အောင်စီစဉ်ပေးပါ...”

“ခက်တာပဲဗျာ... ဒီ ဟိုတယ်မှာက ကျွန်တော်တို့ အိပ် ခန်းပါတည်းခိုသူတွေကိုပေးထား ရတာ... တခြားတော့ရှိတယ် ... ဘာမှတော့ စိတ်မဆိုးနဲ့နော် အမျိုးသားနှစ်ယောက်တည်းနေ တဲ့ အခန်းတစ်ခန်းရှိတယ် အဲဒီ မှာတည်းရဲရင့်တော့ပြောကြည့် ရဦးရမလားပဲ...”

“ရတယ်လေ ကျွန်မ တိုယ်ကျွန်မတာဝန်ယူတယ်... ကျွန်မတည်းမယ်...”

ဟိုတယ်မန်နေဂျာက တို့နှစ်ယောက်နဲ့သွားညီသည်။ အဆင်ပြေသဖြင့် မိန်းကလေးကို ထိုအခန်းပို့လိုက်သည်။ မိန်းက လေးအခန်းထဲဝင်လာလအခြင်း

ထိုနှစ်ဦးကပြောသည်။

“ဒီအခန်းထဲမှာ ခု တင်နှစ်လုံးရှိတယ်... ပဟေဠိ တစ်ခုမေးမယ်... ပြေနိုင်ရင် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ခုတင်နဲ့အိပ် မပြေနိုင်ရင်ငါတို့နဲ့အိပ်ရမယ်...”

အမျိုးသမီးကသဘော တူသည်။

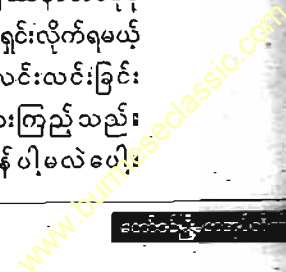
“သူ့အသီးကနီနီလေး သေးသေးလေး... အပင်ပေါ် မှာသီးတယ်... ဘာသီးလဲ...”

အမျိုးသမီးက အေး ဆေးစွာပြန်ဖြေသည်။

“ခရမ်းချဉ်သီး...”

“မှားပြီ... မှားပြီ... ခရမ်းချဉ်သီးက နွယ်ပင်မှာသီး တာ မြေကြီးမှာသီးတာစွန့်ပလွန် သီးမှမှန်မှာ...”

ဟိုနှစ်ယောက်ပျော် ပြီး ထုခန့်ကြသည်။ ဟိုတယ်မန်နေ ဂျာကတော့မျက်နှာတွေပျက်လို့။ ဒီလိုနဲ့တစ်ညအိပ်ကြတယ်ဆိုပါ တော့။ ဟိုတယ်မန်နေဂျာကြီး တစ်ညလုံး အိပ်လို့မပျော်ဘူး။ ထိုအမျိုးသမီးအတွက် စိုးရိမ်နေ ရှိဖြစ်သည်။ ပြဿနာတစ်ခုခု တက်လို့ကတော့ ရှင်းလိုက်ရမယ့် အမျိုး။ နံနက်လင်းလင်းခြင်း ထိုအခန်းသို့သွားကြည့်သည်။ ဘာတွေဖြစ်ကုန် ပါမလဲပေါ့။

ခုတင်ပေါ်တွင် အမျိုးသမီးတ
တင်ပါးလွှဲထိုင်နေသည်။ အမျိုး
သားနှစ်ဦးက ခုတင်အောက်မှာ
စူးထောက်ရင်းတောင်းပန်နေကြ
သည်။

“တောင်းပန်ပါတယ်
ဗျာ... စွန့်ပလွန်သီးလို့ပြော
ပါ...”

“ဟင့်အင်း... ခရမ်း
ချဉ်သီးပ...”

ကဲ... ကိုယ့်ယုံကြည်
ချက်အပေါ်ဘယ်လောက်ခိုင်
မာလိုက်သလဲ။ ကိုယ့်ယုံကြည်
မှုအထွက်တယ်လောက်ရဲရင့်
လိုက်သလဲ။ အတုယူစရာပင်
ကောင်း၊ ကောင်းသေးတော့။

ဒါမှမရှင်းသေးလျှင်
နောက်ထပ်ဥပမာတစ်ခုထပ်ပြော
ပါမည်။

သွားဆေးကုခန်းတစ်ခု
ထဲသို့အမျိုးသမီးတစ်ဦး ပြေးဝင်
လာပြီးဆရာဝန်ကိုပြေးဖမ်းသည်။
အမျိုးသမီးမှပင်...

“မောင်... မောင်နဲ့
ကျွန်မတွေ့တာ ဒီတစ်ခါနောက်
ဆုံးထင်တယ်...”

ဆရာဝန်က မျက်လုံး
ပြန့်သွားပြီး...

“ဘာလဲ... အိမ်က
လူကြီးသိသွားလို့လား...”

“မဟုတ်ဘူး နတ်စရာ
သွားကဒီတစ်ချောင်းပဲ ကျန်တော့
လို့”

အကိုအိတ်ထဲလက်
နိုက်ပြီး ကမ္ဘာလောကကြီးကို
ကြည့်နေရုံနဲ့ ကမ္ဘာလောကကြီး
အကြောင်းသိရမှာမဟုတ်ဘူး။
ကမ္ဘာလောကကြီးအကြောင်းသိဖို့
ဆိုရင် လက်ထုတ်ပြီးလောကကြီး
ကိုထိကိုမိကြည့်မှ သိနိုင်မည်။
(Mark Twain)

လုပ်ငန်းကိုအဆင့်အလိုက်

မှန်ကန်စွာဆောင်ရွက်ပါ

လူအများ၏စိတ်နေ သဘောထားက မည်သည့် အလုပ်ကိုမဆို ဖြတ်လမ်းကလိုက် ချင်ကြသည်။ ဖြတ်လမ်းက လိုက်၍ ထွက်လာသောအဖြေကို လမ်းရိုးကလုပ်၍ ထွက်လာသော အဖြေထက် တန်ဖိုးထားကြသည်။ မိဘအသိုင်းအဝိုင်းကလည်း 'ငါ့သား ဖြတ်ထိုးဉာဏ်ကောင်းတယ်တဲ့၊ ဘယ်ကိစ္စမဆို သူများထက်ဖြတ် လမ်းနည်းက တွေးတတ်တယ်တဲ့' ဟုဆို၍ တလွဲဂုဏ်ယူတတ်ကြသည်။

ဖြတ်လမ်းလိုက်တဲ့ လူများကတော့ နာမည်ကောင်းရ လာတတ်ပါသည်။ ထိုအခါ

တကယ်တမ်းအမှန်တရားက နောက်တန်းရောက်သွားတတ်ပါသည်။

နောက်ဆုံးတော့ ထိုဖြတ်ထိုးဉာဏ် ဖြတ်လမ်းသမားများသည် ကိုယ့်အရှုပ်ကိုယ်မရှင်းနိုင်၊ ကိုယ့်အထုပ်ကိုယ်ပိ ခုက္ခရောက်ရခြင်းနှင့်ပင် အဆုံးသတ်ခဲ့ကြောင်း လေ့လာကြည့်က သာမကတွေ့အများကြီးရှိပါသည်။

ကျွန်တော့်အမြင် ပြောရရင် မည်သည့်လုပ်ငန်းမဆို ပရိစိဂျာကျကျ၊ စတက်ဘိုင်စတက် လုပ်ခြင်းက ဘဝအောင်မြင်ရေးအတွက်သေချာတဲ့ လေ့ကားထစ်

ဖြစ်ပါသည်ဟု အခိုင်အမာဆိုချင်ပါသည်။ မြန်မာ့ပြောထုံးရှိပါသည်။

“အလျင်လိုလမ်းဆိုလိုက်...”

အမေရိကတိုက် အလယ်ပိုင်းလွင်တီးခေါင် တောင်တန်းများပေါ်တွင် လေ့လာရေးခရီးသွားနေသူတစ်ဦး၊ ခက်ခဲပင်ပန်းစွာခရီးသွားနေရသည်။ နေကလည်းပူ အကူကလည်းမရှိ၊ ရွာသိမ်ရွာများပင်မမြင်သဖြင့် ခြေကုန်လက်ပန်းကျစွာ ခရီးသွားနေရသည်။ ဆာလာသဖြင့်နံနက်စာစားရန် သတိရလာ၏။ အချိန်မည်မျှမည်နည်း။ တောင်ကွေ့တောင်ဆင်းတစ်ခုအရောက်သစ်ပင်အောက်တွင် စိမ်ပြေနေပြေထိုင်၍ နွားနို့ထိုင်ညှစ်နေသော ဝေသခဲလူနီရိုင်းတစ်ဦးကို တွေ့လိုက်သဖြင့် ပမ်းသာသွား၏။ ခရီးသွားက မေးလိုက်သည်။

“မိတ်ဆွေ ဘယ်နေရာရှိလောက်ရှိပြီလဲ...”

“နာရီ...”

“ဟုတ်တယ် အချိန်လေ... အချိန်... သိတယ်မဟုတ်လား... အချိန်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ... သိတယ်မဟုတ်လား...”

“အင်း... သိတော့

သိတယ်... ဒါပေမယ့်မလွယ်ဘူး...”

“ကူညီနိုင်ရင် ကူညီပါ...”

လူနီရိုင်းက ခေတ္တစဉ်းစားပြီး...

“ဒါဖြင့်လာလေ... ဒီနွားမကို ခုမိတ်ဆွေဆင်းလာတဲ့ တောင်ကုန်းပေါ်ကိုမောင်းတင်ရမယ်...”

“ကျုပ်က အချိန်သိချင်တာ...”

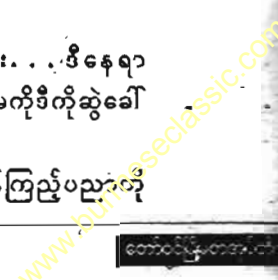
“ဟုတ်တယ်လေ... အချိန်ပြောပြဖို့ပဲ...”

ခရီးသွားကစိတ်ဝင်စားသွားသည်။ အင်း... ဌာနေလူတွေရဲ့ ပညာတစ်ခုတော့ ခရီးသွားဟန်လွှဲ လေ့လာရတော့မည်ပေါ့။

လူနီရိုင်းက ရှေ့ကဆွဲခရီးသွားကနောက်ကတွန်းရင်း နွားမကြီးကို နှစ်ယောက်သားခက်ခက်ခဲခဲ ဆွဲတင်ရသည်။ ထောင်ကုန်းပေါ်ရောက်တော့ လူနီရိုင်းကအတန်ငယ်စဉ်းစားရင်း...

“အင်း... ဒီနေရာပဲဗျ... အဲဒီနွားမကိုဒီကိုဆွဲခေါ်လာခဲ့...”

အချိန်ကြည့်ပညာကို

စိတ်ဝင်စားနေပြီဖြစ်သော ခရီးသွားက နွားကိုဆွဲယူလာပေးသည်။ လူနီရိုင်းက နွားမနားထိုင်လိုက်ပြီး နွားမ၏နို့အုံကိုမကြည့်လိုက်သည်။

“အချိန်က နှစ်နာရီ ဆယ်ခြောက်မိနစ်နဲ့... လေးဆယ့်ကိုးစက္ကန့်...”

ခရီးသွား ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့အံ့အားကြီးသင့်သွားသည်။

“တိကျလှချည်လားဗျာ... ဘယ်လိုလုပ်များသိပါလိနဲ့...”

“ပညာပေါ့ဗျာ... ဒီရွာမှာ ဒီလိုကြည့်တတ်တာ ကျုပ်တစ်ယောက်ပဲကျန်တော့တာ... ဝါတောင် ကျုပ်အဘိုးက ကျုပ်ကိုပညာအမွေပေးခဲ့တာ...”

“ကျွန်တော်ကသာမန် ခရီးသွားမဟုတ်ပါဘူးဗျာ... ဒီလိုပညာ တွေကိုလေ့လာနေတဲ့ သုတေသနသမားပါ... ဒီပညာကိုသိခွင့်ရှိရင် သိချင်ပါတယ်ခင်ဗျာ...”

“ဟင်း... စိတ်ဝင်စားရင်လည်းပြရတာပေါ့... လာဒီမှာထိုင်...”

ခရီးသွားက စိတ်အားထက်သန်စွာ နွားမဘေးကပ်

ထိုင်လိုက်သည်။

“နွားမနို့အုံကိုမကြည့်လိုက်...”

ခရီးသွားက ဂရုတစိုက်မကြည့်လိုက်၏။ လူနီရိုင်းက...

“ဟိုးမှာတွေ့လား... ဟိုရွာကဘုရားကျောင်းမှာချိတ်ထားတဲ့နာရီစင်ကိုတွေ့ရမယ်... အဲဒီမှာကြည့်ပေတော့ ဘယ်နှနာရီလဲဆိုတာ...”

“ဟင်... အဲဒီနာရီကိုကြည့်ရတယ်ဆိုလည်း ဒီအတိုင်းရပ်ကြည့်လိုက်ပါလား... လူကိုခြေမသယ်နိုင်လက်မသယ်နိုင်ဖြစ်နေပါတယ်ဆိုမှ ဒီလိုနွားမတွန်းခိုင်းပြီးလာကျပ်ရလား... ဟင်း လူနီလူနောက်ရဲ့...”

“အောင်မာ... သူလည်းအကောင်းနဲ့ပြရသေးတယ်ဟင်း... အချိန်သိချင်ရင်ဒီလိုကြည့်ရတယ်လို့ ကျုပ်အဘိုးက သူ့အတွေ့အကြုံနဲ့ ဒီအပေါက်ကိုပြခဲ့တာ... ခင်ဗျားတို့လူဖြူတွေ ဒီအတိုင်းချည်းပဲသိချင်တုန်းကတော့သူပဲ နွားမမင်တွန်းလိုက်လာပြီးတော့...”

“ဟ... ငါကမင်းတို့ရဲ့ရိုးရာပညာမှတ်လို့ပေါ့... လူနီလူနောက်ရဲ့...”

ပြဿနာတက်ကုန်

တော့၏။

အမှန်တော့ ထိုလူနီရိုင်းမမှားပါ။ သင်ကြားပေးသည့် အတိုင်းလိုက်နာခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ အလျင်လိုလမ်းတို့လိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တိကျတဲ့အချိန်သိရတာပဲမဟုတ်လား။ ထိုတိကျသောလုပ်ရပ် အတွက် ထွက်လာသော အဖြေအတွက် ဂုဏ်ပင်လူရဦးမည်။

အောင်မြင်စိတ်မွေးလိုသူ အတွက်စကားလက်ဆောင်ပေးလိုက်ပါဦးမည်။ ကဲမှတ်လိုက်ပါဦး...

အောင်မြင်သော လူ့သားတို့၏ အတွက် လုပ်ငန်းတိုင်းကို ပရိုဖီဂျာ ကျကျလုပ်တာပဲလိုချင်သည်။ ဒါ... အောင်မြင်ရေးလမ်းကြောင်းပင်ဖြစ်၏။

တပြည်ပြည်နှင့်ကြီးကျယ်သောဘဝကိုရယူပါ

“ခုရေတွင်းတူး ခုရေ ကြည်သောက်ချင်လို့တော့ ဘယ်ရမလဲ...”

ဒါ... ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် နိစ္စဥဝကြား နေရသော စကားပင်ဖြစ်၏။ မှန် ပါသည်။ ကြီးကျယ်သောဘဝ ကိုရယူချင်သူသည် လျှောက် ပတ်သောအချိန်ကိုတော့ ရင်းနှီး ရမည်ဖြစ်သည်။ သို့သော်အောင် စိတ်မွေးလိုသူကတော့ အခုရေ တွင်းတူး နောင်အခါ ရေကြည် သောက်ရန်အတွက် ဖြစ်ကြောင်း စိတ်တွင်သံမြို့နဲ့ နှက်သကဲ့သို့ စွဲ မှတ်ထားရမည်ဖြစ်သည်။ ဤ

တရားမှာ ဘုရားရှင်လက်ထက် ကံတည်းကပေါ်ရှိခဲ့သော နှိုးရှင်း သောတရားပင်ဖြစ်သည်။

ကောင်းတာလုပ်လျှင် ကောင်းသောအကျိုးဆက်ကိုရ မည်။ မကောင်းတာလုပ်လျှင်မ ကောင်းသောအကျိုးဆက်ကိုရ မည်။ ဘီလူးကျွန်းရဲစခန်းအချုပ် ခန်းတွင် ကျွန်တော့်အဖေပြော ဖူးပါသည်။

“ဒီအချုပ်ထံရောက် လာတဲ့သူတွေမှာ ရဲကမ်းလို့မှ မရောက်ချင်ပဲ ရောက်လာတဲ့လူ တစ်ယောက်မှမရှိဘူး။ သူတို့ ကိုယ်တိုင်အချုပ်တံခါးဆွဲဖွင့်ပြီး လိုလိုချင်ချင်ဝင်လာကြတာကွ။

ဆိုလိုရင်းမှာမကောင်း သည့်အကျိုးဆက်ကိုရမည်မှန်း သိသိကြီးနဲ့ မကောင်းသောလုပ် ရပ်လုပ်ကြကြောင်း ပြောပြခြင်း ဖြစ်သည်။

အနောက်တိုင်းအယူ အဆတွင်မူ လူတစ်ဦးမွေးဖွား လာကတည်းက သူနှင့်အတူ သေတ္တာတစ်လုံးပါခဲ့သည်။ အဲဒီ သေတ္တာထဲ ကိုယ်တည်ခဲ့သ လောက် ကိုယ်ပြန်ထုတ်ယူခွင့်ရှိ သည်ဟုဆိုသည်။

သဘောတရားကတော့ အတူတူပင်ဖြစ်သည်။

အမှန်တော့ကြည့်မှန် သိအိုရိပင်ဖြစ်သည်။ ကိုယ်ပြု ပြုလျှင် ပြန်ပြုပြုမည်။ ကိုယ်မဲ့ ပြုလျှင်ပြန်မဲ့ပြုမည်။ ကိုယ်ဆည် လက်ရှိပစ္စည်းဖြစ်ပြီး မှန်သည် အနာဂတ်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် နောင်အခါကြီးကျယ်သောဘဝ ကိုရရန် ယခုမှစ၍ ပြင်ဆင်ခြင်း ပြင် လူသိများထင်ရှားသော ဘဝ တိုပိုင်ဆိုင်လိုက်နိုင်ရန် ရှေးရှုရ ခေတ်ဖြစ်သည်။ အလုံးစုံမကြီး တယ်လျှင်တောင် တစ်စိတ်တစ် ဝိုင်းတော့ ပြောင်းလဲရပါမည်။

နားထွေးမည်စိုးသဖြင့် သာဓက ပြပါမည်။

ကုမ္ပဏီဘစ်ခွင်ဥက္ကဋ္ဌ

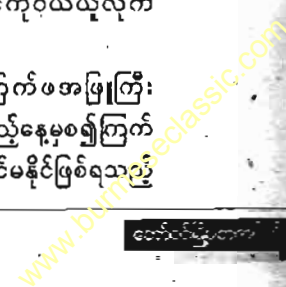
က လူတစ်ဦးအား ဝန်ထမ်းများ နှင့်မိတ်ဆက်ပေးသည်။

“ဒီကမိတ်ဆွေကြီးဂျွန် ဆင်ဟာလွန်ခဲ့တဲ့ဆယ်နှစ်လောက် တုန်းက အင်မတန်လူသိနည်းတဲ့ သာမန်ငှက်လေးတစ်ယောက် ပါပဲ။ အခုအချိန်မှာတော့ ဂျွန် ဆင်ဟာ အင်မတန်လူသိများ ထင်ရှားတဲ့ ဧရာမငှက်ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်နေပါပြီခင်ဗျား...”

ထဲ... မတိုးထက် ပေဘူးလား။ ဘာပဲပြောပြော ဆယ်နှစ်လောက်အတွင်းမှာ ဂျွန်ဆင်ကြီးတုံးတာဟာ ရပ်ကွက် အဆင့်ကနေ မြို့နယ်အဆင့်ထိ သိလာကြတယ် ဆိုနည်းလား။ ဒါလည်း တစ်နည်းဂုဏ်ယူစရာ ပေါ့။

ထပ်ပြီး ရှင်းပြပါဦး မည်။ ကြက်ခြံတစ်ခြံတွင်ဖြစ်၏။ ခြံပိုင်ရှင်သည် သူ့ခြံမှကြက်မ များဥထွက်နှုန်းနည်း၍ စီးပွားရေး ပျက်မတတ် ဖြစ်နေသည်။ ထို့ ကြောင့် လွန်စွာသန်စွမ်းသည်ဟု သတင်းကြီးသော ကြက်ဖအဖြူ ကြီးတစ်ကောင်ကိုဝယ်ယူလိုက် သည်။

ထိုကြက်ဖအဖြူကြီး ဝယ်ယူလိုက်သည့်နေ့မှစ၍ကြက် မများမှာ ဥ၍ပင်မနိုင်ဖြစ်ရသည့်

အပြင် ဘေးခြံမှတ်မများ၊ မန်ဒါ
လီမများပါ ကြက်ဖဖြူကြီး၏
အစွမ်းဖြင့် ဥဥကုန်ကြ၏။

ထိုကြက်ဖဖြူကြီးဝယ်
ပြီး မကြာခင်မှာပင် ကြက်ခြံပိုင်
ရှင်သည် နေ့ချင်းညချင်းဆိုသလို
စီးပွားဥစ္စာ ပီရေအလားတိုးတက်
လာ၏။

သို့သော် သူဝမ်းသာလို့
မဆုံးခင်မှာပင် တစ်နေ့မနက်ခင်း
တွင် ကြက်ဖဖြူကြီးသည် ကြက်
ခြံရှေ့လမ်းမကြီးပေါ်တွင် ဆန့်
ဆန့်ကြီးလဲနေသည်။ နံဘေးနား
တွင်လည်း ကျီးကန်းများဝိုင်းစု
ပြီး ကြက်ဖဖြူကြီးကို ကြည့်နေကြ
သည်။

ထိုအဖြစ်ကိုမြင်တော့
ခြံပိုင်ရှင်လည်း ဝမ်းနည်းသွားပြီး
ကြက်ဖဖြူကြီးနားသွားကာ...

“ကြက်ဖဖြူကြီးရယ်
မင်းဧရာကလာမှ ငါ့မှာကြက်မ
တွေ၊ ဘဲမတွေ၊ မန်ဒါလီမတွေ
ဥဥပြီးစီးပွားတက်ရုံရှိသေးတယ်
မင်းအခုသေပြီဆိုတော့ ငါ့မှာ
ယူကျုံးမရဖြစ်လိုက်တာကွယ်...”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ ဆန့်
ဆန့်ကြီးလဲနေသော ကြက်ဖဖြူ
ကြီးက မျက်လုံးတစ်ဖက် ဖျတ်ခ
နဲဖွင့်ကြည့်ပြီး...

“ဟေ့လူကြီး... ဘာ

တွေလာပြောနေတာလဲ... ခင်
ဗျားလုပ်တာနဲ့ ဟိုမယ်ကျီးကန်းမ
တွေပြန်ပြေးကုန်ပြီ... ဘာမှမ
သိဘဲဝင်မရှုပ်ခမ်းပါနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်
ကကျီးကန်းထောင်နေတာ...”

ကဲ... ကြက်ဖကြီးရဲ့
စိတ်ဓာတ်လေးစားဖို့မကောင်းဘူး
လား၊ ပထမကြက်မ၊ နောက်ဘဲ
မ၊ နောက်မန်ဒါလီမ၊ နောက်ငန်း
မများအပြင် အင်မတန်ဖမ်းရ
ခက်သော ကျီးကန်းမတွေကိုပါ
လှည့်ထောင်နေပြီ။ ဤသည်ကား
တဖြည်းဖြည်းနှင့်ကြီးကျယ်သော
ဘဝကို ရယူနေသည်မဟုတ်ပါ
လား။

လူတိုင်းက ကလေး
တွေကို ပညာသင်ပေးရေးသာ
တသွင်သွင်ပြောနေကြသည်။
ကလေးတွေက လူတွေကိုပညာ
ပေးနေတာရော သတိထားမိကြ
ရဲ့လား။

(Mrs Sigourney)

တိကျမှန်ကန်မြန်သန်သွက်လက်

“သတိမမူဂူမမြင် သတိမုလျှင်မြူတောင်မြင်သည်”

ပညာရှိတို့စကားဖြစ်ပါသည်။ ခေတ်ကြီးသည် လျှင်မြန်စွာပြောင်းလဲတိုးတက်နေသည်။ ဤသည်ကို သတိမမူဘဲ လှေတက်သမားအကြား ရေစုံမျှော်လိုက်နေရင် အများနှင့်ယှဉ်ပါက ကိုယ် နောက်ကျကျန်ရစ်မည်မှာ မုချမလွဲဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အရာတိုင်း ကိုတိတိကျကျသိမြင်၊ မှန်မှန်ကန်ကန်ဆုံးဖြတ်၊ မြန်မြန်ဆန်ဆန်လုပ်၊ သွက်သွက်လက်လက်အသုံးချနိုင်ပါမှ လူ့လောကအလယ် တင့်တယ်နိုင်ပေမည်။

နွေးကွေးလျှင် ဘေးဖြစ်တတ်သည်။

အကယ်၍ သင်နွေးကွေးနေ၍ မရခဲ့ဘူးဆိုလျှင် သင်မလိုချင်၍လည်းဖြစ်လိမ့်မည်ဟု မည်၏။ အချိန်ကိုဈေးဆစ်နေခြင်းကြောင့်ဖြစ်ပေသည်။ သွက်လက်မှုမရှိခြင်းသည် သင့်အတွက် မျှော်လင့်ချက်ကြီးကြီးမားမား မရှိခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ဖြစ်လျှင် သင်သည်အမြဲတစေ အတိတ်မှာသာကျန်နေသင့်သည်။ ထို့ကြောင့် အခွင့်အရေး မြင်သည်နှင့် ဘယ်တော့မှ နွေးကွေးမနေပါနှင့်။

ခရုတစ်ကောင်လမ်း

ဖြတ်ကူးနေစဉ် လိပ်ကြီးတစ်ကောင်ကြိတ်သွားသဖြင့် ဆေးရုံသို့ရောက်ခဲ့သည်။ သူငယ်ချင်းများကမေးကြသောအခါ ခရုငယ်က မျက်ရည်လည်ရွဲနဲ့ ရှင်းပြသည်။

“ဘယ်ကဘယ်လိုဖြစ်သွားမှန်းမသိပါဘူးကွာ... အဖြစ်အပျက်က သိပ်မြန်ဆန်လွန်းတယ်မဟုတ်လား...”

အမှန်တော့ လိပ်သည် သိပ်မြန်တဲ့ကောင်တော့မဟုတ်။ ခရုအတွက်ကျတော့ ငယ်ငယ်တုန်းကပြောသလိုဆိုလျှင်ဖြင့် ‘စက်လိုပဲပေါ့’ ကိုယ်ကသူများထက်နွေးကွေးနေလျှင် သူများလုပ်သမျှခံရမည်သာ။ အောင်မြင်လိုသောသူသည် အချိန်တိုင်းနီးကြားသွက်လက်၍ တိကျမှန်ကန်သော ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ အမြဲတမ်းရိုနေရပါ မည်။

ထရပ်ကားမောင်းသူတစ်ဦး တောလမ်းအတိုင်းမောင်းနှင်လာစဉ် သမင်တစ်ကောင်ကို မနိုင်မနင်းထမ်းလာသောမုဆိုးတစ်ဦးကတားပြီး လမ်းကြုံလိုက်ချင်ကြောင်းပြောသည်။ ကားသမားလည်း တောလမ်းခရီးမှာ အဖော်ရသဖြင့် တင်ခဲ့လေသည်။ တောလမ်းအတိုင်း ကားကိုဂရုတ

စိုက်မောင်းနှင်လာရင်း လမ်းတွေတစ်ခုကိုတွေ့လိုက်ရာ အမယ်အိုတစ်ဦးနဲ့ဘွားခနဲပက်ပင်းတိုးလေ့တော့သည်။

ကားသမားက ညာဘက်ကိုရှောင်သည်။ အမယ်အိုက ကန့်လန့်ကြီးညာဘက်လိုက်ရှောင်၏။ ဘယ်ဘက်ကိုပြန်ဆွဲသည်။ အမယ်အိုလန့်ပြီး ဘယ်ဘက်ပြန်ပြေး၏။ ရှောင်ရင်းတိမ်းရင်းနှင့်နောက်ဆုံးကျ အမယ်အိုကို ပွတ်ခါသီခါလေးနှင့်လွတ်အောင်ရှောင်လိုက်နိုင်သည်။ အထိတ်တလန့်ဖြစ်နေသော ကားသမားက ကားကိုရပ်ရင်းသက်ပြင်းချ၏။ ကားနောက်ကြည့်မှန်မှူနောက်ကိုကြည့်လိုက်ရာ လမ်းမပေါ် ခက်ရာခက်ချက်တွေနှင့်လ

နေသည်အမယ်အိုကြီးအားတွေ့လိုက်ရာ ကားသမားလန့်ပြီးတုန်တက်သွားသည်။ ပြီးမှကတုန်ကရင်နှင့် မုဆိုးဘက်လှည့်ကြည့်ရင်းမယုံကြည်စွာပြောသည်။

“ဘယ်လို ဘယ်လိုဖြစ်သွားရတာလဲဗျာ...”

မုဆိုးက ထရပ်ကားမောင်းသမားအား တပည့်ငယ်လေးကိုကြည့်သလို ပြုံးပြုံးကြီးကြည့်ရင်း...

“မောင်ရင်... သမ္ဘာနု
သေးတယ်ပြောရမယ်... ဟင်း
ဟင်း... မုဆိုးကောင်းမဟုတ်
သေးဘူး... ကိုယ်သာတိတိကျ
ကျမှန်မှန်ကန်ကန် မဆုံးဖြတ်
နိုင်ဘဲ မြန်မြန်ဆန်ဆန်မလုပ်ခဲ့
ဘူးဆိုရင် မောင်ရင်သားကောင်
မုချလွတ်သွားလိမ့်မယ်... ကိုယ်
ချက်ချင်းဆုံးဖြတ်ပြီး တံခါးကို
ဖွင့်လိုက်နိုင်လို့ ဒီသားကောင်ကို
မိတယ်မှတ်... ”

“အမ်... ”

ကဲမပြောလာ...

“တိကျမှန်ကန်မြန်ဆန်စွာဖြင့်
ဘဝကိုအောင်နိုင်ရာသည်” ဆို
တာကို...

ကဲ... ဒီတစ်ခါတော့

အလင်္ကာလေးနဲ့မှတ်...

လူငယ်ဆိုတာ
ခိုင်ဟရဲရင်
စွမ်းရည်ပြိုင်ဟား
ပြတ်သာထူချွန်
ကောင်မွန်ရိုးသား
ကြီးစားထက်ပြက်
အနာဂတ်အတွက်ဖြစ်ရမည်။

လူတို့အဖို့ ရှုံးနိမ့်ခြင်း

ဟူသော စကားလုံးသည် နောက်
ဆုံးရောက်ပြီဟု ဆိုသကဲ့သို့ပင်။
ထိုစကားကိုမသုံးဘဲ အလားတူ
အဓိပ္ပာယ်ရှိသော မှားယွင်းမှု၊
နောက်ပြန်ဆုတ်ခြင်း ဟူသောစ
ကားလုံးမျိုးသုံးပါက အစပြန်ပြု
ရန်ကောင်းသောခြေလှမ်းမျိုးဖြစ်
လာနိုင်သည်။ အမေရိကန်
သမ္မတကြီး ဟယ်လီထရူးမန်းက
ကျုပ်ဟာမှားသွားတဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်
တစ်ခုကိုချစ်တိုင်း အသာလေးအ
မြင်ထွက်သွားပြီးနောက်တစ်ခါ
ဆုံးဖြတ်ချက်အမှားတစ်ခုထပ်လုပ်
လိုက်တယ်’ ဟုဆိုခဲ့သည်။ မှန်ပေ
သည်။ ရှုံးနိမ့်ခြင်းသောကသည်

လူ၏စိတ်ကိုအဓိကထားဆီးနိုင်

သော အရာတစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။

တင်ပြစရာရှိရင် အလျင်မလိုပါနဲ့

လူတိုင်းကို နဂိုထက် ကောင်းမွန်လာသည်ဟု မျှော်လင့်ပါ။ မျှော်လင့်သည့်အတိုင်း ပို၍ဖြစ်မလာလျှင်လည်း စိတ်မပျက်ဘဲ ဆက်၍မျှော်လင့်အားပေးခြင်းသည် သူတို့ဆက်လက်ကြိုးစားရန် အထောက်အကူပေးရာမည်၏။

ကြိုးစားပါ။ သို့သော် ကြိုးစားမှု မလွန်ကဲပါစေနှင့်။ လူအချို့မှာ နွေးကွေးလွန်း၍ ဘေးဖြစ်နေသော်လည်း အချို့က မြန်ဆန်လွန်းသဖြင့် ဒုက္ခရောက်ပြန်သေးသည်။ နွေးခြင်းမြန်ခြင်းကို အချိန်အခါနှင့် နေရာကို ကြည့်၍ ဆုံးဖြတ်ရမည်ဖြစ်သည်။

ကာလဝေသံကိုလိုက်၍ နွေးသင့်မြန်သင့်ကို စဉ်းစားရပါမည်။ ကျွန်တော်မိတ်ဆွေကိုရဲမင်းဆို လူတစ်ဦးမှာ အလုပ်တွင် အလျင်လိုလွန်းသဖြင့် အလုပ်ပြုတ်ခဲ့ဖူးသည်။

ကိုရဲမင်းသည် ကုမ္ပဏီတစ်ခုတွင် ဝန်ထမ်းကောင်းတစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။ ဘာအလုပ်ခိုင်းခိုင်း ချက်ချင်းဆောင်ရွက်ပြီးသည်နှင့် ချက်ချင်းအစီရင်ခံတတ်သဖြင့် ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်သူဌေး၏ အားအထားရဆုံးပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ကိုရဲမင်း၏ လက်ကိုင်ဆောင်ပုဒ်မှာ 'မနက်ဖြန်ပြီးရမည့်အလုပ်ကို ဒီနေ့ လုပ်'

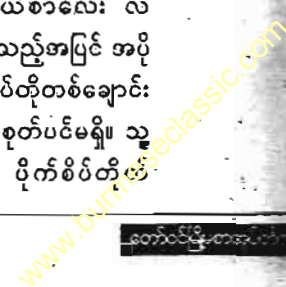
'ဒီနေ့ပြီးရမည့်အလုပ်ကို အခုလုပ်' ဖြစ်သည်။ သူဌေးက အခြားဝန်ထမ်းများကို သူနဲ့နှိုင်းယှဉ်ပြီး ဆုံးမထားသဖြင့် ဤကုမ္ပဏီတွင် မရှိမဖြစ်ကိုရဲမင်းဖြစ်သည်။ ဒါနဲ့တောင်သူဘာကြောင့် အလုပ် ပြုတ်ခဲ့ရသည်နည်း။ သူ့ဝသီအတိုင်း အလျင်လိုလွန်းသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ သူဌေးခိုင်းလိုက်သော အလုပ်ကိုချက်ချင်း ပြီးအောင်ဆောင်ရွက်ပြီး ချက်ချင်းဝင်ပြီး အစီရင်ခံသည်။ ထိုအချိန်တွင် သူဌေးနဲ့သူ့အတွင်းရေးမှူးမလေး အတွင်းရေးမှူးဆွေးနွေးနေချိန်ဖြစ်၍ ဤမျှလောက်အလိုက်ကမ်းဆိုးမသိ အလျင်လိုရပါမလားဟု အလုပ်ပြုတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ မှတ်ကရောရဲမင်း။

အလုပ်တစ်ခုလုပ်မယ်ဆိုလျှင် စေ့စပ်သေချာဖို့လိုသကဲ့သို့ ထိုအလုပ်ကို တင်ပြမည်ဆိုလျှင်လည်း တစ်ဖက်လူ၏ မျက်နှာရိပ်မျက်နှာကနှင့် ကာလဝေသံကိုလိုက်၍ မည်သို့တင်ပြသင့်ကြောင်း စဉ်းစားရမည်။ ပြီးမှ ပြီးမှ အကောင်းဆုံးတင်ပြရမည်ဖြစ်သည်။ သို့မဟုတ်ပါက အဆုံးအရှုံးနှင့် ရင်ဆိုင်ရမည်ဖြစ်သည်။

အချိန်ကိုလည်း ဝရစိုက်ပါ။ သင်တစ်ခုခုလုပ်ရန်အတွက် ဘယ်တော့မှအချိန်ကိုရှာရမည်မဟုတ်။ သင်အချိန်ကိုရလိုလျှင် အချိန်လုပ်ရမည်။ လောကတွင် မြန်မြန်သင်ယူ၍ မရတာအများကြီးရှိသည်။ ထိုအရာများကို မိမိပိုင်ပစ္စည်းများနှင့် အချိန်ကာလများနှင့်လဲယူရသည်။ ကိုယ့်ချည်းလောနေ၍ တွစ်ဖက်လူက စဉ်းစားချင့်ချိန်လျှင် တော်သေးသည်။ သူ့လော ကိုယ်လောနဲ့ တွေ့လျှင်ကား ပွဲပြတ်ပြီသာမှတ်ပေရော။ သာဓကတစ်ခုပြုချင်ပါသည်။

လူတစ်ဦးသည် ပြစ်မှုကြီးတစ်ခုနှင့် ထောင်အနှစ်လေးဆယ် ကျလေသည်။ ကျသမှတိုက်ပိတ်ပြီးတစ်ဦးတည်းနေရသော အခန်းတွင်နေရသည်။ ပထမတော့ ဟုတ်တုတ်တုတ်၊ နောက်တဖြည်းဖြည်းပျင်းရိပြီးငွေလာသည်။

သူ့ဘယ်ကဲ့သို့အပျင်းဖြေရမည်နည်း။ သူ့အခန်းလေးမှာ သူ့တစ်ကိုယ်စာလေး လဲလျောင်းရုံသာရှိသည့်အပြင် အပိုပစ္စည်းဟူ၍ အပ်တိုတစ်ချောင်းခဲတံတို၊ စာရွက်စုတ်ပင်မရှိ။ သူ့အခန်းအတွင်း ပိုက်စိပ်တိုတို

လိုက်ရာရာ အခန်းထွေးမျက်စိ
လည်လမ်းမှားပြီး ရောက်လာ
သော သင်းတွဲတေလေ ပုရွက်
ဆိတ်တစ်ကောင်ကို သွားတွေ
သည်။ သူဝမ်းသာသွားပြီး သူ
စားကြွင်း စားကျန်ထမင်းလုံး
လေးများချကြွေး၏။ ပုရွက်ဆိတ်
လည်း ပထမတော့ ကြောက်
ကြောက်လန့်လန့်နဲ့ စားလေ
သည်။ သို့နှင့် တဖြည်းဖြည်းရက်
ကြာလာတော့ ပုရွက်ဆိတ်နှင့်
သူ ရင်းနှီးလာသောအဆင့်သို့
ရောက်လာ၏။ နောက်များမ
ကြာမီ ပုရွက်ဆိတ်သည် သူ့ပု
ရွက်ဆိတ်ကျောင်းမှ တစ်ဦး
တည်းသော သင်တန်းသားဖြစ်
လာသည်။

သူ၏သင်ရိုးများထဲတွင်
ဘာသာစကားပါသည်။ ကာလ
ပေါ်အဆိုပါသည်။ သီချင်းကြီး
ပါသည်။ သူလည်းပျင်းပျင်းရှိ၍
နေ့တိုင်းသင်ပေးခဲ့ရာ ပုရွက်
ဆိတ်ကလေးမှာ ကာလကြာ
သည်နှင့်အမျှ စွမ်းရည်တို့တ
ဖြည်းဖြည်း တိုးတက်လာ၏။ ဤ
သို့နှင့် နှစ်လေးဆယ်ကြာပြီး သူ
ထောင်ကလွတ်မည့်အချိန်ရောက်
လာသည်။ ထိုအချိန်တွင် ပုရွက်
ဆိတ်ကလေးမှာ အင်္ဂလိပ်၊ ပြင်
သစ်၊ ဂျာမန်ဘာသာစကားများ

ကိုမှတ်နေအောင် ပြောနိုင်ရုံမ
ကဲ ဂမ်းအင်ရိုက်၊ မက်တယ်လံလစ်
ကာလတို့၏ ကာလပေါ် Rock
သီချင်းများကိုလည်း ငှာန်ကရိုက်
ကျကျဟဲနိုင်နေပြီ။ သီချင်းကြီး
ထဲကဆိုလျှင် ဝိသီပင်၏ဆင်ဖိုနီ
နံပါတ်(၃) ကိုပင်နှုတ်တိုက်ရွတ်
ဆိုနိုင်နေပြီ။ ဒီပုရွက်ဆိတ်ကိုပြ
စားရုံနှင့်ပင် သူတစ်ဘဝစာမူလုံ
နေပြီဖြစ်သောကြောင့် သူဝမ်း
သာလုံးဆိုနေသည်။

သူ ထောင် ကလွတ်
တော့ သူ့ပုရွက်ဆိတ်ကလေးကို
ညင်ညင်သာသာအိတ်ထောင်ထဲ
ထည့်၏။ ပြင်ပလောကရောက်
သည်နှင့်သူမနေနိုင်တော့၍ သူ
၏ပုရွက်ဆိတ်ကလေးအပေါ်
အောင်မြင်စွာသင်ကြားပေးနိုင်မှု
အတွက်ဂုဏ်ယူချင်ပြီ။ ဘယ်နေ
ရာမှာ အစွမ်းပြရပါမလဲ။ အနီး
အနားတွင် ဘီယာဆိုင်တစ်ဆိုင်
တွေ့သဖြင့် အ မြန်ဝင်သွားကာ
ဘားကောင်တာတွင် ဘီယာတစ်
ခွက်မှာလိုက်သည်။ ဘီယာကျော
ကိုင်သူက ဘီယာခွက်ထဲထည့်
၍ သူ့အရှေ့ချပေးလိုက်၏။ သူ
မမျိုသိပ်ထားနိုင်တော့ပြီ။ ယခု
ပင် သူ့ပညာတတ်ပုရွက်ဆိတ်၏
အံ့ဩဖွယ်ရာအစွမ်းများကိုပြ၍
ဂုဏ်ယူတော့အံ့ဟု သူ့ပုရွက်

ဆိတ်ကလေးကို အိတ်ထဲမှထုတ်
၍ ဘီယာခွက်နှုတ်ခမ်းပေါ်တင်
လိုက်သည်။ ပြီးနောက်ဘီယာ
ခွက်ငဲ့သူ ဘက်လှည့်၍ ပုရွက်
ဆိတ်ကို ပြကာ...

"ဒီမှာကြည့်စမ်း..."
ဘီယာခွက်ငဲ့သူက အံ့
ဩစွာကြည့်၍ ပုရွက်ဆိတ်ကို
အလျင်အမြန်ဖိသတ်ရင်းတောင်း
ပန်လိုက်သည်။

"နောက်တစ်ခွက်ဆို ဒီ
လိုမဖြစ်စေရပါဘူးဆရာ..."

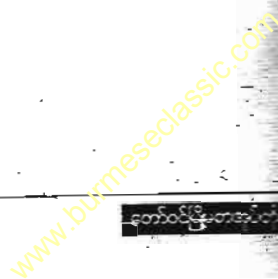
"တောက်... ဒီပုရွက်
ဆိတ်တွေကွာ... ဘယ်ကဘယ်လို
တက်လာမှန်းမသိဘူး..."

ကဲ... နှစ်လေးဆယ်
လုံးလုံး အပတ်တကုတ်သင်ကြား
ခဲ့သောပညာရပ်များကို တစ်လုံး
တစ်ပါးမှမပြောနိုင်သေးမီ နှစ်
လေးဆယ်ပုရွက်ဆိတ်ကား ခေါင်း
တခြားကိုယ်တခြားနဲ့ ခြေလက်
ကားကာဖင်ပြားကာနဲ့ သေပစ်
လိုက်လေသည်။ နှစ်လေးဆယ်
လုံးလုံး သင်ကြားလာတဲ့ပုရွက်
ဆိတ် တစ်ချက်တည်းနဲ့သေပြီ။
သင်သာပုရွက်ဆိတ် ပိုင်ရှင်ဆို
လျှင်ရော ဘာလုပ်မည်နည်း။ ဘီ
ယာခွက်ငဲ့သူ၏ အမြင်တွင် ထိုပု
ရွက်ဆိတ်မှာ ပုရွက်ဆိတ်ပင်
ဖြစ်သည်။ ဤအဖြစ်အပျက်မှာ

လောလွန်း၍ ဒုက္ခရောက်သော
အဖြစ်အပျက်ဖြစ်သည်။ ပုရွက်
ဆိတ်ပိုင်ရှင်ကလည်း မိတ်လည်း
မဆက်၊ စကားလည်းမပျိုးဘဲနှင့်
ပုရွက်ဆိတ်ကိုပြမိတော့ ဘီယာ
ခွက်ငဲ့သူကလည်း ပုရွက်ဆိတ်
မြင်သည်နှင့် မမေးမစမ်းဘဲ အ
လျင်စလိုဖိသတ်လိုက်သည်။

အလျင်လိုသဖြင့် ဆုံး
ရှုံးရသောသာမကဖြစ်သည်။

ထိုကြောင့် ဘာလုပ်
လုပ် စေ့စေ့စပ်စပ်လုပ်၊ တင်ပြ
မည်ဆိုလျှင်လည်း အလျင်မလို
နဲ့၊ ဤကား ဘဝအောင်မြင်ရေး
တွင် အရေးပါအရာရောက်သော
စည်းကမ်းပင်ဖြစ်ပါသည်။

ထူးချွန်အောင်ကြိုးစားပါ တစ်ဖက်သားကိုတော့မထိခိုက်ပါစေနဲ့

ယောနသံစင်ရော်၏ အကြောင်းကိုကြားဖူးမည်ထင်ပါသည်။ ယောနသံစင်ရော်သည် စင်ရော်ထဲတွင် ထူးခြားသည့်ငှက်တစ်ကောင်ဖြစ်သည်။ သူသည် သူ့ပတ်ဝန်းကျင်တွင် အရိုးတန်းယုံသန်းမှုကို မရိုးတန်းယုံသန်းနေကြသော စင်ရော်များဘဝကိုငြိုးငွေ့လာသည်။ ထိုအခါ ခပ်ဆန်းဆန်းယုံနိုင်အောင် ကြိုးစားသည်။ ခပ်တိုတိုပြောကြပါစို့။ အခြားစင်ရော်များအမနာပပြောဆိုတာမြစ်နေသည့် ကြားမှ မဆုတ်မနစ်သောဖွဲ့နှင့် ကြိုးစားလေ့ကျင့်ယုံသန်းနေသည်။ ဇောက်ထိုးပြန်ဆင်းသည်။ အခြား

စင်ရော်များထက် ဆယ်ဆသာအောင်မြန်အောင်ယုံသည်။ အဟုန်ပြင်းစွာမှ တန်ခိုးရပ်အောင်ယုံသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့်သူ့ကို ယုံကြည်သော သူ့နောက်ပါတချို့ သူ့နောက်လိုက်လာသည်။ ထိုတမ်းစဉ်လာ စင်ရော်များနှင့် သူတို့ဖောက်ထွက်စင်ရော်များအဏ္ဏဝါလမ်းခွဲလုပ်လာကြသည်။ ယောနသံက မဆုတ်မနစ်သော ဖွဲ့နှင့် သူ၏ယုံသန်းမှုနည်းနာသစ်တစ်ခုကိုထပ်ကျင့်သည်။ လေပေါ်ပက်လက်ယုံသောနည်း ဖြစ်သည်။ ပက်လက်ကြီးလျှောက်ယုံနေတော့ ရှေ့ကိုမမြင်။ ယောနသံကတော့ ကောင်းကင်ကြီးကြည့်

ကာ ယုံသန်းရင်းပျော်ရွှင်နေသည်။ ထိုသို့ယုံသန်းလေ့ကျင့်နေစဉ် တစ်နေ့တော့ သင်္ဘောတစ်စင်းပေါ်မှ လူတစ်ဦးအားတိုးမိလေတော့၏။ တိုးမိမှာပေါ့ပက်လက်ကြီးဆိုတော့ အရှေ့မှ မမြင်ရတာ။ အခြေခံအစဉ်အလာသမား စင်ရော်များက ယောနသံအား ဝိုင်းဟားကြသည်။ ထားပါတော့ စင်ရော်လောက။ အတိုးခံလိုက်ရတဲ့လူဘက်ကရှုထောင့်ကို ပြန်ကြည့်ကြရအောင်ပါ။

ပင်လယ်စားပြု သင်္ဘောပေါ်တွင်ဖြစ်သည်။ ပင်လယ်စားပြုအသစ်လေးက ပင်လယ်စားပြုဘိုကြီးကို လေးစားအားကျစွာကြည့်နေသည်။ ပင်လယ်စားပြု ဘိုကြီး၏ပုံက လည်းလူမိုက်လက်သစ်ကလေးတွေအတွက် အားကျမည်ဆိုလျှင်လည်း အားကျချင်စရာ။ တစ်ကိုယ်လုံးဆေးမင်အပြည့်ထိုးထားပြီးလက်တစ်ဖက်က ပြုတ်နေသေးသည်။ သံကောက်လက်တုကြီးတပ်ထား၏။ ကန်းနေသော မျက်လုံးတစ်လုံးကိုလည်း သားရေပြားနှင့်ဖုံးထား၏။ လူသစ်လေးက ပင်လယ်စားပြုဘိုကြီးအား အားကျစွာမေး၏။

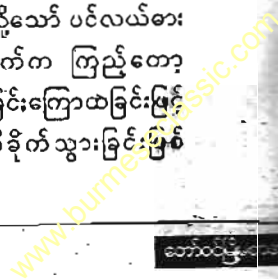
“ဘိုကြီး... ဘိုကြီးရဲ့ လက်က တိုက်ပွဲမှာဖြစ်တာလား... ဟင်...”

“အေးလေကွာ... တိုက်ပွဲကြီးတစ်ခုကို ရွပ်ရွပ်ချဲ့ချဲ့တိုက်ခိုက်ရင်း ရန်သူစားချက်ထိရင်းပြတ်ခဲ့ရတာ... အဲဒီနောက်မှငါက... ဒီသံလက်တုကြီးတပ်ခဲ့ရတာ...”

“ဘိုကြီး မျက်လုံးက ရော တိုက်ပွဲမှာထိပြီးကန်းခဲ့တာပေါ့နော်”

“ဗွဲ့... ဘယ်က တိုက်ပွဲမှာလဲ... ဒီသံလက်ကောက်ကြီး တပ်လို့မှအသား မကျသေးဘူး စင်ရော်တစ်ကောင် ပက်လက်ကြီးယုံလာပြီး ငါ့မျက်ခွက်မှန်လို့ လန်ပြီး သံကောက်လက်နဲ့ကုတ်မိတာ... ငါ့မှာမျက်လုံးတစ်လုံး ကြွပါလေရော... ဟင်... စင်ရော်တွေ... တွေ့လို့ကတော့ တစ်ကောင်မှ အရှင်မထားနဲ့...”

စင်ရော်ဘက်က ကြည့်တော့အားကျစရာ၊ ကြိုးစားခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် ပင်လယ်စားပြုဘိုကြီးဘက်က ကြည့်တော့ သာမန် ကမြင်ကြောထခြင်းဖြင့် သူ့အား ထိခိုက်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်မှတ်သား

ပါ။

အနှောင့်အယှားလွတ်စွာ

ကြီးစားပါ။

ကြီးကျယ်သောလုပ်
ရပ်များလုပ်ရန် သင့်အတွက်အ
ခွင့်အလမ်း ရောက်လာချင်မှ
ရောက်လာမည်။ သို့သော်ကောင်း
သော လုပ်ရပ်များအတွက် အခွင့်
အလမ်းသည် နေ့စဉ်ရှိရင်းမြဲ ရှိနေ
ဆဲဖြစ်၏။ လူတိုင်းအဖို့ ကောင်း
ခြင်းကိုသာ မှန်းမျှော်ရပေမည်။
ကြီးကျယ်သောဂုဏ်ကို မျှော်မှန်း
နေရာမလိုပေ။

(F. W. Faber)

အမြင့်ဆုံးဘဝရောက်အောင် အကောင်းဆုံးလမ်းကိုရွေးချယ်ပါ

ဘဝအောင်မြင်ရေး လမ်းကိုဆွေးမည်သူသည် ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် ယှဉ်ပြိုင်ခြင်းများကို လျော့ရမည်ဖြစ်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်သည် မိမိပြိုင်ဘက်မဟုတ်ကြောင်းကို အလေးအနက်သိထားရမည်။ အမြင့်ဆုံးကိုရောက်ချင်လျှင် မိမိပြိုင်ဘက်သည် ယခု လက်ရှိ အမြင့်ဆုံး လူဖြစ်ကြောင်း၊ ကောင်းစွာသဘောပေါက်၍ ထိုသူကိုမျက်ခြည်မပြတ်ကြည့်ကာ မိမိ၏မှားကွက်ပျော့ကွက်များကိုလည်း သူနှင့် အမြဲချိန်ထိုးနည်း ယူရမည်ဖြစ်သည်။ သူ၏အဆင့်မြင့်နည်းနာများ (BT) သည် ကိုယ့်အခြေခံ

(BT)နည်းနာများ အဆင့်တွင်သာ ရှိနေရမည်။ နားလည်အောင်ပြောရမည်ဆိုလျှင် ငါးကြင်းဆိန့်ငါးကြင်းပြန်ကြော်ရုံလောက်ဆိုလျှင် သူနှင့်ကိုယ်တန်းတူအဆင့်တွင်သာ ရှိနေရမည်။ ကျွန်တော်၏ တိုးတက်ရေးနည်းများမှာ ငါးကြင်းကို ဆီထုတ်၍ သိမ်းထားပြီး စားအုန်းဆီနှင့်ပြန်ကြော်သောနည်းဖြစ်သည်။

ဘဝကိုနောက်ပြန်ကြည့်ပြီးနားလည်နိုင်ပါသည်။ သို့သော် နေရာက အရှေ့ကိုကြည့်နေမှသာလျှင် နေရာရပေလိမ့်မည်ဟူသော ဆိုရိုးစကားရှိသည် မဟုတ်

ပါလား။ ကျွန်တော်တို့ပတ်ဝန်းကျင်တွင် အောင်မြင်သူနည်းပါးပြီး သာမန်လူများသာဘာကြောင့်များပြားနေရသနည်း။ ရိုးရှင်းသော အဖြေရှိပါသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်၏ လှိုင်းဂယက်မှ လွတ်ကင်းအောင် ဖောက်ထွက်နိုင်သူများပါးသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ များသောအားဖြင့် လူတို့သည် မိမိတို့ပတ်ဝန်းကျင်တွင်သာ ဟိုလူနှင့်ပြိုင်ဖိလူနှင့်ပြိုင်ရင်း အချိန်ကုန်သောအခါ မီးစာကုန်ဆီခန်း၍ ခြေကုန်လက်ပန်းကျခဲ့သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှအသံများ၊ နားထောင်ကြည့်ပါ။

“အဲဒီကောင်မက အလကားကောင်မပါဟာ...”

“အောင်မာ... သူ့ကျပိုက်ဆံပေးရင်ရတာကျနေတာပဲ...”

“ဒီကောင် အဖြစ်မရှိပါဘူး... နွားခြေရာခွက်ထဲကဖားပါ...”

“အောင်မာ သူကဖားခြေရာခွက်ထဲကနွားကြီးပါ...”

ထဲ... မိမိအတွက် ရော သူတစ်ပါးအတွက်ပါ အကြိုးမဲ့သော တီထွေးသဏ္ဍာန်

ဆက်ဆံရေးကိုလျှော့၊ အောင်မြင်သူများကိုမြင်အောင်ကြည့်ရင်း အောင်မြင်ရေးလမ်းကြောင်းကိုရာပါမှ မိမိဘဝတိုးတက်ရမည်သာ။

အနောက်နိုင်ငံမှ စကားပုံတစ်ခုရှိပါသည်။ ခွေးတစ်ကောင်မိတ်များရခြင်းအကြောင်း အရင်းမှာ သူလျှောက်လှုပ်ရမည်အစား အမြီးကိုလှုပ်နေ၍ဖြစ်သည်တဲ့။

ဂျပန်နိုင်ငံကို ကြည့်ပါ။ ဂျပန်နိုင်ငံသည် ကျွန်တော်တို့အရှေ့နိုင်ငံများတွင် ရာသီဥတုကမောက်ကမအဖြစ်ဆုံးနိုင်ငံဖြစ်သည်။ မြေပေါ်တွင်လည်း ဘာအပင်မှ မပေါက်။ မြေအောက်တွင်လည်း ဘာသစ်ဇာတမှမရှိ။ သဘာဝတရားရဲ့လက်ဆောင်ဆိုလို့မုန့်တိုင်းနဲ့မီးတောင်များသာရှိသည်။ ဝါပေမယ့် ဘာကြောင့်တိုးတက်အောင်မြင်သလဲ။ ဂျပန်နိုင်ငံသာ ကျွန်တော်တို့ပတ်ဝန်းကျင်နိုင်ငံများကို လိုက်ပြိုင်နေသည်ဆိုလျှင် အရှေ့တိုင်းနိုင်ငံများနှင့် ပိန်မသာလိမ်မသာဖြစ်နေမည်။ သူသည်ကမ္ဘာ့အမြင့်ဆုံးသော ထိပ်တန်းနိုင်ငံများကိုသာပြိုင်ဘက်ထားပြီးကြိုးစားသဖြင့် ယခုကဲ့သို့ တိုးတက်သောနိုင်ငံကြီးဖြစ်လာခြင်းဖြစ်

သည်။ ထိုနည်းနာကိုယူကြသော စင်္ကာပူ၊ တရုတ်၊ ကိုးရီးယားနှင့် အရှေ့နိုင်ငံ အချို့သည်လည်း ယခုအချိန်တွင် ဂျပန်နိုင်ငံကဲ့သို့ အောင်မြင်ရေးလမ်းကြောင်းပေါ်သို့ တက်နိုင်ပြီကို ကြည့်မြင်နိုင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် အမြဲတစေ ကိုယ့်တက်လမ်းကိုကြည့်၍ မှန်ကန်သောလမ်းမှ ဖြောင့်တန်းစွာ ကြိုးစားရမည်ဖြစ်သည်။ အခွင့်အလမ်းဆိုသည်မှာ အလုပ်လုပ်ပြီး ဆန္ဒပြုနေသူအားလုံးထံသို့ အနှေးအမြန်ရောက်လာပေသည်ဟု ဗြိတိသျှခေါင်းဆောင် Color Stanley ကဆိုခဲ့ပါသည်။ ပြောစရာတစ်ခုကြုံလာပါသည်။ လမ်းမှားကို လျှောက်မိကြသူများ အကြောင်းဖြစ်ပါသည်။

အရက်မူးလွန်နေသူ နှစ်ယောက်ရထားသံလမ်းအတိုင်း ကုန်းကုန်းကွေ့ကွေ့လျှောက်လာကြသည်။ ရှေ့မှလူက နောက်မှလူကိုပြောသည်။

“လူ့အဝဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်မြင်တင်ဖို့ လှေကားထစ်တွေကို ကျော်ဖြတ်ရမဖြစ်ကွ... ဒါပေမယ့် အခုတို့တက်နေတဲ့ လှေကားထစ်တွေကတော့ တဆိတ်မြင့်လွန်းလှသကွာ ငါတစ်သက်ဒီလောက်မြင့်တဲ့လှေ

ကားထစ်တွေ ဒီတစ်ခါပဲတက်ဖူးသေးတယ်... ခွီးတဲ့မှ... နတ်ပြည်သွားတဲ့လှေကားလားမှတ်ရတယ်...”

နောက်ကလူကလည်း ရထားသံလမ်းနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း ထောက်ခံတယ်။

“ဟုတ်ပသ့ငယ်ချင်းရာ... လှေကားကမြင့်လွန်းတဲ့အပြင် လက်ရန်းကလည်း နိမ့်နိမ့်လေးတွေလုပ်ထားတော့ ငါ့မှာ လိမ့်မကျအောင် မနည်းတောင့်ထားရတယ်...”

ထိုအချိန်တွင် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ ရထားကြီးခုတ်မောင်းလာသည်ကိုမြင်သဖြင့် အမူးသမားနှစ်ယောက် ကြောက်လန့်တကြားမှတ်ချက်ချသည်။

“တောက်... လှေကားကကျဉ်းရတဲ့ကြားထဲ အပေါ်ကကားတုံးကြီးပြုတ်ကျလာတာလဲဟ... ထိလိမ့်မယ်သူငယ်ချင်း လှေကားလက်ရန်းကို မြဲမြဲကိုင်ပြီး ဝပ်နေ...”

လမ်းမှားလိုက်မိသဖြင့် ဘာဖြစ်သွားကြသနည်း။

ထိုကြောင့် အပြင်ဆုံးသော အမှန်ကန်ဆုံးသောနေရာကို အကောင်းဆုံးလမ်းမှလျှောက်လှမ်းပါ။ တန်ကာကျပညာကို မြဲမြံသတိချုပ်ဖို့လိုသည်။ ဒါမှ မှန်သောအောင်မြင်မှုကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဆွယ်ကိုင်နိုင်မည်ဖြစ်သည်။

ပြုပြင်၍မရနိုင်သော ကံကို ဘဝကသင်အားတေး၏။
ပြုပြင်၍ရနိုင်သောကံကို သင်က
ပြုပြင်ယူရပေမည်။ သို့သော် မိမိ၏ကံကို ပြောမယ့်နိုင်လောက်အောင်ပြောင်းလဲနိုင်စွမ်းရှိသည်အချက်ကို လူ့အများသတိပထားမိကြစေ။

(Bill Grove)

ဆည်းကပ်သင့်မှဆည်းကပ်ပါ

BURMESE CLASSIC .COM

ကျွန်တော်တို့မြန်မာ လူမျိုးအတော်များများဟာ အလုပ်လုပ်ချိန်ထက် ဓာတ်မေ။ နတ်မေ။ ယတြာချေချိန်ကပိုများနေမလားပဲ။

လူတို့၏အောင်မြင်မှုသည် သူ၏အလုပ်အကိုင်ပေါ် ရှိသောကြောင့်သာ ဖြစ်ပေါ်လာသည်ဆိုသည့် သဘောကိုကောင်းစွာနားမလည်ကြ၍ဖြစ်ပါသည်။

“ဟဲ့... ဟိုဆရာမှန် လိုက်တာဟယ်နင်မေးကြည့်ပြီ ပြီလား...”

“နင်ရော... ငါ့မာမိ နတ်ဟောတာမြင်ဖူးလား... အောင်မလေး မှန်တာမှသွေး

ထွက်အောင်မှန်တာ...”

“နင်တို့က ငါကိုးကွယ်တဲ့ဆရာကြီးကိုမှ မတွေ့ဖူးသေးတာ မြန်မာပြည်မှာ သူ့လောက်မှန်တဲ့သူကိုရှိမယ်မထင်ဘူး... ဆိုင်ရှေ့ရန်ဖြစ်ကြတာ နှစ်ဖက်ကပစ်တဲ့ခဲလုံးတွေ သူ့ချည်းပီပီမှန်တာပဲ...”

“အဲလေ... မှားတုန်ပြီ...”

ကျွန်တော်တို့လူမျိုးများကိုက တဆိတ်ယုံတတ်လွန်သည်။ ဘာလေးလုပ်လုပ်၊ ဘာလုပ်ငန်းလုပ်လုပ် ဗေဒင်မေးနတ်မေးကစ။ ဟိုဆရာတွေလည်း ပါးစပ်ထဲရှိရာ ထင်ရာဖြင့်

ရာ ပါးစပ်ထဲရှိသမျှစွတ်တင်၏။ ယုံကြည်သူများကလည်း ဉာဏ်ကလေးနှင့်မချင့်ချိန် လိုက်လုပ်၏။ ဥပမာ-ဆိုင်းဘုတ်မှာ အခြားအရောင်မသုံးရ။ အစိမ်းရောင်လွင်လွင်လေးပေါ် အစိမ်းနုနဲ့ပဲရေး။ အောင်မြင်ရမယ်။ စသဖြင့်။ နည်းနည်းလေး စဉ်းစားဦး။ အစိမ်းရောင်လွင်လွင်လေးပေါ် အစိမ်းနုနဲ့ရေးမှတော့ မင်းဆိုင်းဘုတ်ကဘာပေါ်တော့မလဲ။ ဘာလုပ်လို့ဘာကိုင်မှန်းမသိတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်ကြီးထောင်ထားပြီး အလုပ်လုပ်လို့ကတော့ ဝယ်တုန်းကလို ပြောရရင်ဖြင့် ‘အောင်မြင်လိမ့်ဦးမယ်အားကြီးကြီး’ ပေါ့။

အမှန်တော့ တန်ဖိုးရှိသောအချိန်များကို တောင်မေးမြောက်မေးနှဲဖြုန်းနေမည့်အစား လက်တွေ့လုပ် လက်တွေ့သွားတာကခရီးရောက်မည်ဖြစ်သည်။

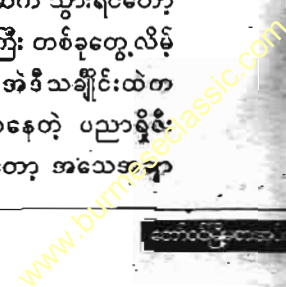
ကိုယ့်အတွေ့အကြုံချင့်ချိန်ပြီးဆုံးဖြတ်ပါ။ ကိုယ့်ရဲ့ အတွေ့အကြုံတွေ့ ဒီအတွေ့အကြုံတွေ့ရဖို့အတွက် ကုန်ကျခဲ့တဲ့ကုန်ကျစရိတ်တွေကို တန်ဖိုးခွဲရောင်းမယ်ဆိုရင် လူတိုင်းသန်းကြွယ်သူငွေဖြစ်တာကြာပြီလို့ Abilgail Van Buren က ဆိုထားခဲ့ပါသည်။

ခရီးသွားတစ်ယောက် အကြောင်းပြောပြချင်ပါသည်။

ကားတစ်စီးနှင့် ခရီးသည်တစ်ဦးသည် မရောက်ဖူးသောဒေသစိမ်းတွင် ညဉ့်ကြီးသန်းခေါင်အချိန်တွင် လမ်းပျောက်နေသဖြင့် ချုံပုတ်များ၊ ကျောက်တုံးများကြားတွင် ကားကိုခက်ခဲစွာမောင်းနေရသည်။ ခရီးလမ်းတစ်လျှောက်တွင်လည်း အကူအညီတောင်းရန် မေးမြန်းရန်မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမှ မတွေ့သဖြင့် စိတ်အပျက်ကြီးပျက်နေ၏။ မှောင်ကြီးမည်းကြီးခက်ခဲစွာသွားနေရင်း လမ်းဘေးတွင်ငိုက်မြည်းနေသော ယုန်တစ်ကောင်ကိုတွေ့၍ ဝမ်းသာသွား၏။

“ဟေ့... ယုန်ကလေး ဒီကနေမြို့ကို ဘယ်နည်းနဲ့အမြန်ဆုံး ရောက်နိုင်မလဲ သိရင်ပြောစမ်းပါကွာ...”

“ဟိုး... ဒါမျိုးကျွန်တော်တို့လိုသာမြင်ညောင်ည တိရစ္ဆာန်တွေဘယ်သိနိုင်မလဲ ဒါပေမယ့် ဒီတည့်တည့်ဆက် သွားရင်တော့ သင်္ချိုင်းပျက်ကြီး တစ်ခုတွေ့လိမ့်မယ်... အဲဒီသင်္ချိုင်းထဲတညောင်ပင်မှာနေတဲ့ ပညာရှိဦးကွက်ကြီးကတော့ အသေအချာ

သိမှာပဲ ဒီတောထဲမှာတော့ ဒီဇီး ကွက်ကြီးက ပညာသိပ်ရှိပြီး မသိ တာမရှိသလောက်ပဲလို့နာမည် ကြီးပါတယ် . . . ”

ခရီးသည်ကအနည်း ငယ်အားတက်သွားပြီး ကားကို ခက်ခဲစွာမောင်းရင်း ခရီးဆက် လာရာ မကြာခင်သင်္ဘောပျက် ကြီးကိုတွေ့ရလေ၏။ အခန့်သင့် စွာပင် ပညောင်ပင်ကြီး၏ သစ် ခေါင်းပေါ်တွင် ငြိမ်သက်စွာထိုင် နေသောပညာရှိဇီးကွက်ကြီးကို ကြည့်ညိုစွာတွေ့ရသည်။ ခရီး သွားကအားကိုးတကြီးမေးလိုက် သည်။

“ဆရာပညာရှိဇီးကွက် ကြီးခင်ဗျား. . ဒီကနေ့မြို့ကို ဘယ်နည်းနဲ့ အမြန်ဆုံးရောက် နိုင်မလဲ ညွှန်ပြပါခင်ဗျား. . . ”

ပညာရှိဇီးကွက်ကြီးက ဖြည်းညင်းစွာမျက်လွှာပင့်ကြည့် ပြီး . . .

“လမ်းလျှောက်သွား မှာလား. . . ကားနဲ့သွားမှာ လား. . . ”

ခရီးသွားကအမြန်ပြန် ဖြေ၏။

“ကားနဲ့ပါခင်ဗျား. . ကားနဲ့ပါ. . . ”

ပညာရှိ ဇီးကွက်ကြီးက

မျက်မှောင်ကြွတ်ကာစဉ်းစား၏။ အတော်ကြာတော့မှ တစ်ခွန်းချင်း ပြန်ပြော၏။

“အေး. . အဲဒါ အမြန် ဆုံးပါပဲ. . . ”

ကဲ. . . အေးရော့

အမှန်တော့ ဆည်း ကပ်စရာမလိုတဲ့သူကို ဆည်း ကပ်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ထိုဆည်း ကပ်မှုဖြင့် ဘာတိုးတက်လာမည် နည်း။ အချိန်ကုန်စိတ်မောတာ သာအမတ်တင်သည်။ သွားရမှာ တဒီကားနှင့်ဒီခရီး။ ထို့ကြောင့် အောင်မြင်တိုးတက်ချင်သူသည် မလိုအပ်တဲ့အချိန်ကုန် ငွေကုန် မည့်အစားကိုယ့်အလုပ်ကိုယ် ရှိ သေစွာလုပ်ပါ။

ရှိသမျှအချိန်တွေကို အလုပ်ထဲတွင် အပြည့်အဝအာ ရုံစိုက်ပါ။ ဆည်းကပ်မည်ဆို လည်း ပတ်သက်ကျွမ်းကျင်သူကို ဆည်းကပ်ပါ။ (ဥပမာ- ဆိုင်း ဘုတ်ကိစ္စဆိုလျှင် ပန်းချီဆရာနဲ့ ဆွေးနွေးတာမျိုး၊ တိုက်ခန်းကိစ္စ ဆိုလျှင် ကန်ထရိုက်နဲ့မေးတာ မျိုးပေါ့)

လက်တွေ့ကျသော လုပ်ငန်းတွင်သာ အချိန်ကိုအ သုံးချပါမှ အောင်မြင်တိုးတက် အကျိုးရှိသောဘဝကို တည်

ဆောက်နိုင်မည်ဖြစ်သည်။

စေတနာမပါဘဲလုပ်သူ
သည် အချောမွေ့ဆုံးလမ်းမပေါ်
မှာပင် ရှေ့တိုးနှောက်ငင်နှင့် ခရီး
ရောက်လိမ့်မည်မဟုတ်။ စေတနာ
နာအပြည့်နှင့်လုပ်သူကား အ
ကြမ်းဆုံးလမ်းကိုလျှောက်စေဦး
တော့ သူရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင် သို့
မလွဲမသွေရောက်ပေလိမ့်မည်။
ရည်မှန်းချက်မှာ မသိမျှတန်းနည်း
စေကာမူ ရောက်မည်မှာ အသေ
အချာဖြစ်၏။

(Thomas Carlyle)

ကိုယ်နဲ့မဆိုင်လျှင်မစပ်စုနဲ့

BURMESE CLASSIC

အချိန်ဖြုန်းတာနဲ့ပတ်သက်၍ ပြောစရာရှိလာပြန်သည်။ လူ့သမန်တို့၏တစ်နေ့ တာသည် ကိုယ့်ဘဝကို ဂရုစိုက်ရမည့် အချိန်ကနည်းနည်း သူများဘဝကို လျှောက်စပ်စုနေရသည်က များများဖြစ်နေကြသည်က များ၏။ ဤစိတ်ဓာတ်မှာ (Supporting) ဇာတ်ပို့ဇာတ်ရုံစိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည်။ ဥပမာ တစ်ခုပြပါမည်။

အမျိုးသားက အိမ်ဝရန်တာမှကြည့်ရင်း မီးဖိုတွင် အလုပ်လုပ်နေသော မိန်းမကိုလှမ်းအော်ပြောသည်။

“ဟဲ့... ဟိုမှာကြည့်စမ်း... အဲဒီမိန်းမ... အဲဒီမိန်းမ

ဦးကောင်လေးနဲ့သိပ်ချစ်နေတာ... အဲဒီမိန်းမပဲ...”

အမျိုးသမီးက မီးဖိုခန်းထဲက ပစ္စည်းတွေဂလုံဂလွမ်နဲ့ပစ်ချရင်း လဲကျမတတ်ပြေးထွက်ကာလာကြည့်၏။ အမျိုးသမီးကိုတွေ့သောအခါ မိန်းမက စိတ်ပျက်သွားပြီး...

“ရှင်ရူးနေလား အဲဒါဦးကောင်လေးရဲ့မိန်းမပဲ...”

“အေးလေ... ငါလည်း အဲဒါကိုပြောတာပဲ...”

ထိုစိတ်မှာ စပ်စုသောစိတ်ဖြစ်၏။

ဟိုမှာဦးကောင်လေးရဲ့မိန်းမဟုပြောရင် ထကြည့်စရာပင်လိုမည်မဟုတ်။

အမှန်မှာ လူတိုင်းသည် ကိုယ့်ဘဝနဲ့ကိုယ် ကိုယ်ဇာတ်လမ်းနဲ့ကိုယ် မင်းသားမင်းသမီးချည်းသာဖြစ်သည်။ သဘာဝကပေးထားသည့်အခွင့်အရေးကို အဆုံးရှုံးခံပြီး ဘာကြောင့်သူများဘဝထဲမှာ ဇာတ်ပို့ဇာတ်ရုံလုပ်နေမည်နည်း။ ကိုယ့်ထမင်းကိုယ်စားပဲ ပြီး ဘာလို့သူများအတင်းတုတ်နေမည်နည်း။

တစ်ခါကဖြစ်သည်။

ကွယ်လွန်သူပြင်သစ်သမ္မတ Rene 'coty ကစိတ္တဇပန်းချီကားများပြပွဲသို့ တက်ရောက်လာ၍ သူ့အား ပန်းချီကားများ၏အဓိပ္ပာယ်ကိုနားလည်သလားဟု ဝိုင်းမေးကြသည်။ ဝါကိုပြင်သစ်သမ္မတကြီးက သက်ပြင်းချပြီး...

“ကျုပ်တစ်သက်လုံး ဆည်းပူးလိုသိရတဲ့အသိကတော့ လူတွေဟာ အရာရာကိုသိနားလည်ဖို့ မလိုဘူးဆိုတာပဲ...”

သူများ အကြောင်းမစပ်စုတဲ့ ကိုယ့်ဘဝကိုယ်သာအာရုံစိုက်၍ ကြိုးပမ်းတိုးတက်ခဲ့သော သင်္ဘောသားကပွတ်နံ တစ်ဦး

အကြောင်း ပြောပြပါဦးမည်။ ထိုကိစ္စမှာ ကမ္ဘာ့စာပေသမိုင်း အတွက်ပါ အကျိုးရှိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထိုကပွတ်နံဦးစီးသော သင်္ဘောကြီးသည် ပင်လယ်ပြင်ကိုဖြတ်ကူးနေစဉ် လူမရောက်ငှက်မပေါက်သော ကျွန်းတစ်ကျွန်းကို အနီးမှဖြတ်သန်းသွား၏။ ထိုသို့ဖြတ်သန်းသွားစဉ် ထိုကျွန်းပေါ်မှာစုတ်ပြတ်သတ်နေသော အကျိုးဘောင်းဘီကိုဝတ်ဆင်ထားပြီး မုတ်ဆိတ်မွေးပေးမြှင်းမွေး ဗရုချစ်နဲ့ လူတစ်ဦးရှူးမတတ်ခန့်ပေါက် အော်ဟစ်နေသည်ကို တွေ့ရသော သင်္ဘောသားတစ်ဦးက ကပွတ်နံကို သတင်းလစာပို့သည်။

“ဆရာ... ကျွန်းပေါ်မှာ လူတစ်ယောက်ခန့်ပေါက်ပြီး အချက်ပြနေတယ်...”

“အဲဒီကောင်လား... ဂရုစိုက်မနေပါနဲ့ကွာ... လွန်ခဲ့တဲ့သုံးနှစ် လောက်ကတည်းက ငါဒီနားကဖြတ်သွားတိုင်း ဒီလိုပဲ ရှူးမတတ်ခန့်ပေါက်ပြီးကပြနေတာ... ခက်တာက ငါကအကဝါ သနာမပါဘူးကွ...”

ပြတ်ကရောပဲ။ သူများဘဝတွေကို မစပ်စုတာများပြော

ပါတယ်။ အထက်မှာကျွန်တော်
 ရေးခဲ့ပါသည်။ ထိုအဖြစ်အပျက်
 သည် ကမ္ဘာ့စာပေသမိုင်းအ
 တွက်ပါ အရေးကြီးပါသည်လို့။
 အကြောင်းမှာ ထိုရူးမတတ်ခုန်
 ပေါက်နေသောလူမှာ နောင်တစ်
 ချိန်တွင် ကမ္ဘာကျော်လာမည့်ရော်
 ဘင်ဆင်ကရူးဆိုး ဖြစ်သောကြောင့်
 ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က ကပ္ပတိန်
 သာ ထိုသူကိုမြင်မြင်ချင်း စပ်စပ်
 စုစုနဲ့ကယ်တင်လိုက်ပါက နောင်
 တစ်ချိန်တွင် ကမ္ဘာကျော်ရော်ဘင်
 ဆင် ကရူးဆိုး၏ စွန့်စားခန်း၊
 ဇာတ်လမ်းရှည်ကြီးပေါ်ပေါက်
 လာနိုင်မည်မဟုတ်။

ထို့ကြောင့်ပင် ကပ္ပတိန်
 ၏ မိမိလုပ်ငန်းမှလွဲ၍ အခြားကိစ္စ
 များကို မစပ်စုသော စိတ်ဓာတ်
 က တစ်ကမ္ဘာလုံးကို အကျိုးပြု
 သွားခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

၏အစီ...

သင်တန်းဖို့ရှိသောအချိန်
 များကို သင်တန်းတက်ရေးအတွက်သာ
 အာရုံစိုက်အသုံးပြုပါ။ ကိုယ်လည်းတိုက်
 ပညာ ကံကောင်းလျှင် မထင်မှတ်ဘဲ
 ကမ္ဘာကျော်တစ်ဦးထပ်ပေးထုတ်ပေး
 နိုင်သူတစ်ဦး ပင်ဖြစ်လာနိုင်သေးသည်။

လူအတော်များများ
 သည်ငယ်ရွယ်စဉ်ကတည်းကအ
 လုပ်လုပ်ခဲရလိုမောတာမဖြစ်နိုင်
 ပါ။ အလုပ်မရှိလိုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ လုပ်
 သမျှမစွဲလိုပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီ
 အကြောင်းတစ်ခုကြောင့်သာ စိတ်
 ပျက်ပြီးမောပန်းနေခြင်းဖြစ်သည်။
 တဲကယ်စိတ်ပျက်စရာသည်
 အသုံးဝင်သည့် အလုပ်ကို ကိုယ်
 တိုင်ရှာမတွေ့ခြင်းကြောင့်ဖြစ်
 သည်။

(Richart E.Heckelt)

ထောက်ခံအားပေးပါ

နေ့စဉ်သုံးရန် အစွမ်းထက်သော ဘဝအောင်မြင်ရေးအားဆေးတစ်ခွက် သင့်အား တိုက်ကျွေးပါရန် တောင်းဆိုလာပါက အရသာလည်းရှိ၊ အားလည်းပြည့်ဝ၍ အမှန်တကယ်လည်းပြည့်စုံအစွမ်းထက်သော 'ထောက်ခံအားပေးမှု' အားဆေးသာတိုက်ကျွေးချင်ပါသည်။ တွန့်တော်တို့လူမှုဆက်ဆံရေးယန္တရားကြီး ဘဲလန်မှန်မှန် ရစ်သမ်ကျကျလည်ပတ်နေနိုင်ရန်အတွက် အဓိကထောက်ခံထားသော မဏ္ဍိုင်ကြီးမှာလည်း ထိုထောက်ခံအားပေးမှုပင်ဖြစ်သည်။

ကိုယ်နှင့်ပတ်သက်ဆက်ဆံသည့်လူတစ်ဦးအား ကောင်းမွန်စေလိုလျှင် အများများကို မျက်လုံးပေါက်ထောက် ကြည့်ပြီး မနားတမ်းပြောနေခြင်းထက် ထောက်ခံအားပေးရင်း ဆောင်ရန် ရှောင်ရန်ကိစ္စများကို သတိပေးခြင်းက သင့်နှင့်သင့်မိတ်ဆွေအပေါ် ခိုင်မာသောယုံကြည်မှုနှင့် တိုးတက်လာသော ဆက်ဆံရေးပိုမို ရစေမည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

“မင်းလုပ်တာမကောင်းဘူး အသုံးမကျဘူး... တောက်... မင်းလုပ်ပုံနဲ့ဆိုရခဲရေသောက်ရရင်တောင် ကံကောင်း... ဒီ

လောက်လုပ်နေမှတော့ ဘဝပျက်တာတောင် နည်းသေးတယ် . . .”

စသောစကားလုံးများသည် လူတစ်ဦးကိုကောင်းစေဖို့ထက် အဆိုးဘက်ကိုသာ အဆင်းဘီးတပ်ပေးနိုင်သော စကားလုံးများသာဖြစ်သည်။

စကားတစ်ခုကြားဖူးပါသည်။

လူတို့တွင် အခြေခံကြောက်စိတ်နှစ်ခုပါလာကြသည်။ တစ်ခုမှာ ကျယ်လောင်သော အသံကိုကြောက်ခြင်းနှင့် လိမ်ကျမှာ ကြောက်ခြင်းတို့ဖြစ်သည်။ ကျန်သည်အကြောက်တရားများကိုမူ နောက်မှလေ့လာသင်ယူကြသည်တူ၏။ ဆိုခဲ့သောစကားလုံးများသည် အကြောက်တရားများကို သင်ကြားပေးခဲ့သော စကားလုံးများမဟုတ်ပါလား။

“မင်းလုပ်တာသိပ်ကောင်းတယ်ကွာ . . . အမှန်တော့အချက်ကလေးတစ်ချက်ပေါ့မစဉ်းစားမိလို့ မထင်မှတ်ဘဲ လွဲချော်သွားတာ . . . ဒီအချက်အမှန်ပြီဆိုလျှင် သိပ်ကောင်းတဲ့အကြံအစည်ပဲ . . . ခုမအောင်မြင်လို့ ဘဝပျက်သွားလည်း . . . ဘာဖြစ်တုံး . . . တောင်းစားလို့ရသေးတာပဲ . . . တောင်းစား

ရင်တောင် မင်းခွက်ကသူများထက်ပိုသစ်နေဦးမှာ ဘာလို့လဲဆိုတော့ . . . မင်းက အဲဒီခွက်နဲ့ ရေလည်းသောက်ထားဦးမှာလေ . . . ”

အမှန်တော့ ထိုစကားနှစ်ခုသည် ဆိုလိုရင်းအတူတူပင်ဖြစ်သည်။ မည်သည့်စကားက ပို၍နားဝင်မည်နည်း။

ထောက်ခံအားပေးသော စကားလုံးများသည် လူ၏နှလုံးသားအား ဆီထိဂွမ်းနှင့်တို့သကဲ့သို့ ပီတိရွှမ်းနေမည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

ဘီယာဆိုင်ထဲသို့ လူတစ်ဦးဝင်လာသည်။

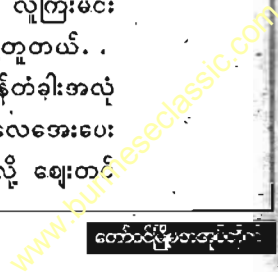
“ဟေ့ . . . ဘီယာတစ်ခွက် . . . ဘယ်လောက်ကျလဲ . . .”

“တစ်ရာပါဆရာ . . .”

“ဟေ့ . . . တစ်ရာတောင်လား . . . မနေ့ကပဲငါ ငါးဆယ်နဲ့သောက်ခဲ့သေးတယ် . . .”

ကောင်တာစားပွဲမှ လူငယ်က ရိုက်ကူးစွာပြန်ပြောသည်။

“ဪ . . . မနေ့ကနဲ့ ဒီနေ့မတူတော့တာ လူကြီးမင်း သတိမထားမိဘူးနဲ့တူတယ် . . . ဒီနေ့ပဲဆိုင်ခန်းကိုမှန်တံခါးအလုံပိတ်ပြီး ပတ်လည်လေအေးပေးစက်တပ်ဆင်လိုက်လို့ ဈေးတင်

ရတာပါ. . .”

“အေး. . . ဟုတ်သားပဲ အဲဒါကြောင့် ငါဆိုင်ထဲဝင်လိုက် တာနဲ့ အေးစိမ့်နေတာကိုး. . . ပတ်လည်လေအေးပေးစနစ်ကို ငါထောက်ခံတယ်ဟေ့ ဆိုင် လည်း အဆင့်မြင့်သွားတာပေါ့ . . . ဟုတ်ဘူးလား. . . စားသုံး သူတွေ စိတ်အေးချမ်းသာစွာစား သုံးလို့ရသွားပြီ . . . ကဲ. . . ပတ် လည် လေအေးပေးစနစ်ကို ထောက်ခံတဲ့ အနေနဲ့ ဘီယာ တစ်ခွက်ပေးဟေ့. . .”

လူကြီးက ငွေတစ်ရာ တန်တစ်ရွက် ပေးလိုက်၏။ ကောင်တာမှလူငယ်က ငွေငါး ဆယ်ပြန်အမ်းပေးသည်။

“ဟင်. . . တစ်ရာဆို . . . ယူလေ. . . လေအေးပေး စက်စနစ်ကိုထောက်ခံလို့သောက် တာလေ. . .”

“စိတ်မရွံ့ပါနဲ့လူကြီး မင်းရာ. . . လတ်တလောဘီယာ ပြတ်နေလို့ပါ. . .”

အင်း. . . ဘီယာဖြတ် တာက သူ့ဘက်ကအပိုင်းဖြစ် သည်။ ထောက်ခံအားပေးတာက ကိုယ့်အပိုင်းဖြစ်သည်။

ဘယ်ပြောပြော ထိုထောက်ခံ အားပေးမှုက ထိုဆိုင်အတွက် ယုံကြည် စိတ်ချပူနှင့် အားပေးတစ်ခွက်ဖြစ်နေမှ သော့ချသည်။

ပြုမှုမှအားလုံးသည် တစ်နေရာမှစကြသည်။ အစက တည်းက ထိန်းချုပ်နိုင်လျှင် အ ကောင်းဆုံးဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ဖရို သားသောလုပ်ရပ်နှင့် အတွေးတို့ ကိုစတင်သိရှိကတည်းက မိတ် မှတ်နိုင်လျှင် အကောင်းဆုံးထိန်း ချုပ်ပိုင်ဖြစ်လေသည်။

(Norman Vincent Peale)

ကူညီသင့်မှကူညီပါ

လူတစ်ဦးအောင်မြင် တိုးတက်ရေးအတွက် အချက် နှစ်ချက်ရှိပါသည်။ ထိုအချက်မှာ ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စနင့်တုံ့ပြန်နိုင်မှု ဖြစ်ပါသည်။

လောကမှာလူရယ်လို့ ဖြစ်လာလျှင်ပြုဿနာကြီးငယ်နှင့် နေ့စဉ်တွေ့ကြုံနေရမှာဓမ္မတာပင် ဖြစ်သည်။ လူဟူသောသတ္တဝါ ကိုပြုဿနာဟူသောစက်ဝိုင်းကြီး က အမြဲတမ်းဝိုင်းပတ်ထားပါ သည်။ ကျွန်တော်မိတ်ဆွေတစ် ဦး ကျွန်တော်ထံ ရေးကြီးသုတ်မှာ နှင့်ရောက်လာပါသည်။

“ငါ့မှာပြုဿနာတွေ ပတ်လည်ဝိုင်းနေလို့ ငါ့ကိုကူ

ညီပါကွာ... ငါ့ကိုလေ ဖြစ်နိုင်ရန် ပိုက်ဆံခြောက်သောင်းခွဲ... မှမဟုတ်သုံးသောင်းနှစ်ထောင်... ဝါမှမဟုတ်တစ်သောင်းခွဲ... မှမဟုတ် ငွေခြောက်ထောင် ဝါ... မဟုတ် လေးငါးခြောက်ရာလောက် ပေးစမ်းပါကွာ...”

အနည်းဆုံးနှုန်းကို ကူ တော်ကူညီလိုက်ရသည်။ အမှ တော့ သူ့ကိုစွတစ်ခုကိုလုပ်မည် အထက်တွင်ရေးခဲ့သောနှုန်းမှာ ထဲမှ တစ်ခုခုနှင့်ဖြေရှင်းမည် လုပ်တုန်းကလုပ်ပြီး ပြုဿနာ တက်မှ အရပ်ကူပါလူဝိုင်းပါပဲ လုံးလုံးလျားလျား အကူအညီ တောင်းခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အ

တော့ကိုယ်လုပ်မည်ကိစ္စတစ်ခု ငါ ကောင်းကျိုးဆိုးကျိုးကို အစ ကတည်းက ကြိုတင်တွက်ဆထား ရမည်ဖြစ်သည်။ ကိုယ်မတတ် နိုင်သော ပြဿနာကို မကျွမ်းလွန် တာ ကောင်းပါသည်။

အမြဲတမ်းအကူအညီ ပေးခြင်းသည်လည်းထိုသူ၏အစွမ်း အစွမ်းအညွှန်အညွှန်းကို ချိုးဖဲ့ နေသည်နှင့် တူပါသည်။ ထို့ ကြောင့် ကူညီသင့်မှကူညီခြင်း သည်လည်း လောကကိုတစ်ဖက် တစ်လမ်းမှ ကယ်တင်ရာရောက် ပါမည်။

လုပ်နိုင်တာတွေလို့ မကူညီတာ ပါ... ”

က... ဒီတော့ ဟိုလူ သတ်သမားလည်း သူ့အစွမ်းအစ ကို ဖော်ပြခွင့်ရသွားပြီ မဟုတ် လား... ဘာကြောင့် နှစ်ဦးနှစ် ဖက်အကျိုးရှိသွားသလဲ။

အဖြေက ရှင်းရှင်း လေးဖြစ်သည်။

ကူညီသင့်မှကူညီပါ။

သာကေတစ်ခုပြပါဦး မည်။

တရားသူကြီး က ယောက္ခမအသတ်ခံရမှုအတွက် အဓိက မျက်မြင်သက်သေဖြစ် သော သမက်အားမေးမြန်းနေ သည်။

“ခင်ဗျား ဧယာကွမ အဘွားကြီးကို ဒီလူသတ်သမား က ခင်ဗျားဘေးနားမှာ လည်ပင်း ညှစ်နေတာကို ခင်ဗျားဘာလို့ အကူအညီမပေးတာလဲ...”

“ပထမတော့ ကျွန် တော်ကူညီဦးမလို့ပါပဲ... လူ သတ်သမားဟာ သူ့ကိုစွကို ကျွမ်း ကျင်ပိုင်နိုင်စွာနဲ့ သပ်သပ်ရပ်ရပ်

မရှိမဖြစ်စာရင်းဇယားများ

ကျွန်တော်တို့၏ပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လာကြပါစို့။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း၌ တကယ်အောင်မြင်မည့်သူများသည်မည်သည့်အခါမှ စာရင်းဇယားနှင့်ခွဲခွာ၍မရပေ။ စာရင်းဇယားမရှိဘဲ ဖြုတ်စဉ်းတောင်းနေထိုသူတို့မှာ လည်း ဘယ်သောအခါမှ နောင်မြင်သည့်စီးပွားရေးသမားကောင်းတစ်ဦး ဖြစ်လာမည်မဟုတ်ပေ။

ယခုအခါ အောင်မြင်တဲ့စာအုပ်လုပ်ငန်းရှင် ကျွန်တော်၏မိတ်ဆွေတစ်ဦး ရှိပါသည်။ သူသည်ဝယ်စဉ်ဘာအလုပ်မှ မယ်မယ်ရရမလုပ်နိုင်ခင်ကပင် လျှင် သူ့တွင်ခုံညှိသောစာရင်း

စာအုပ်ကြီးများရှိသည်။ သူ၏နေ့စဉ်ဝင်ငွေနှင့်ထွက်ငွေ လချုပ်စာရင်းများလုပ်ရန် ငွေစာရင်းကျမ်းကျင်သူ တစ်ဦးခန့်ထားပါသည်။ ပထမတော့ ကျွန်တော်အံ့ဩမိသည်။ သူ့တွင်စာရင်းမှတ်ရလောက်အောင် ဝင်ငွေလည်းသိပ်မရှိ။ ထွက်ငွေလည်း မပြောပလောက်။ လချုပ်စာရင်းဆိုလျှင် ပိုဆိုးသေး။

သို့ရာတွင် သူ၏ယုံကြည်မှုစာရင်းဇယားတို့ကြောင့် လအလိုက်တိုးတက်မှုကို အပိုင်သိရှိမှုကြောင့် သူသည်တဖြည်းဖြည်းတိုးတက်လာကာ ယခုအခါ အလုပ်သမား နှစ်ဆယ်လောက်နဲ့

လုပ်ရသော အောင်မြင်သောစာအုပ်ထုတ်ဝေရေးလုပ်ငန်းရှင်၊ ဖလင်တိုက်ပိုင်ရှင်၊ ဂျာနယ်တိုက်ပိုင်ရှင်ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်နေပြီဖြစ်သည်။ သူ၏လက်သုံးစကားမှာ "စာရင်းဇယားသည် လုပ်ငန်း၏အသက်" စဉ်းစားကြည့်အခါကို ဘယ်လုပ်ငန်းမဆို စာရင်းဇယားရှိတော့ ကိုယ်ဒီလမှာအရင်လကထက်တိုးတက်သလား၊ ဆုတ်ယုတ်သလားဆိုတာ မှတ်တမ်းရှိနေတာပေါ့။ အဲဒီမှတ်တမ်းကို ကြည့်ပြီးဖြုတ်သင့်တာဖြုတ်ဖြုတ်သင့်တာဖြုတ်ပြီး ကိုယ့်လုပ်ငန်းကို (Up To Date) ဖြစ်အောင်လုပ်နိုင်ပါမှ အောင်မြင်တော့မပေါ့။ ကျွန်တော်ကတော့ အမြဲစာရင်းမှတ်တမ်း"

သူ့အယူအဆမှာ လွန်စွာ သင့်မြတ်သည်အယူအဆဖြစ်သည်။ စာရင်းဇယားနဲ့စီးပွားရေးမှာ သစ်ပင်နှင့်မျောက်လိုပင်ခွဲခြားမရသောတွဲဖက်များဖြစ်သည်။ မျောက်သည်သစ်ပင်ထက်တွင်သာ နေစားပျော်ပါးနေသကဲ့သို့ စီးပွားရေးလုပ်မည့်သူသည် စာရင်းဇယားနှင့်သာမေ့လျော့သင့်ပါသည်။ စာရင်းဇယားကို မျက်ခြည်မပြတ် သည့်လူတစ် စုအကြောင်းပြောချင်ပါ

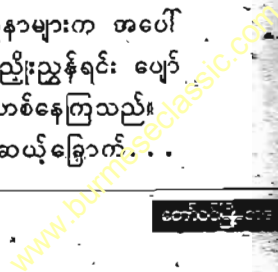
သေးသည်။ အခြားနိုင်ငံတစ်ခုမှာ ဖြစ်သည်။ လူနာများသည် သံပြိုင် 'သုံးဆယ့်ခြောက် သုံးဆယ့်ခြောက်' ဟု အော်နေကြသည်။ ရုတ်ရုတ်သံသံဖြစ်နေသော လူနာများကိုကြည့်ပြီး ဆေးရုံအုပ်ကြီး! စိတ်ပူသွားသည်။ အနီးအနားရှိ လူနာများကို မေးမြန်းလိုက်သည်။ "ဟေ့ . . . ဘာဖြစ်တာလဲ . . . ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ . . . "

လူနာများက သူ့ကို ဘာမှပြန်မဖြေ။ အပေါ်ထပ်ကိုသာ လက်ညှိုးထိုးပြရင်းအော်နေကြသည်။

"သုံးဆယ့်ခြောက် . . . သုံးဆယ့်ခြောက် . . . " ဆေးရုံအုပ်ကြီးက အပေါ်ထပ် သို့ဖြေ တက်ရင်း အမော တကောနှင့်မေး၏။

"ဟေ့ . . . ဘာတွေလဲ ဟ . . . ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ . . . "

လူနာများက အပေါ်သို့သာလက်ညှိုးညွှန်ရင်း ပျော်ရွှင်စွာအော်ဟစ်နေကြသည်။ "သုံးဆယ့်ခြောက် . . . "

သုံးဆယ့်ခြောက်... " ဆေးရုံအုပ်ကြီး အပေါ်ထပ်သို့ပြေးတက်သွားပြန်သည်။ အပေါ်ထပ်မှလူများကလည်း ခေါင်မိုးပေါ်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြပြီး အော်နေကြသည်။

"သုံးဆယ့်ခြောက်... သုံးဆယ့်ခြောက်... "

ဆေးရုံအုပ်ကြီးမှာလွန်စွာ စိုးရိမ်ပူပန်နေသည်။ ထို့ကြောင့် အရေးပေါ်လှေကားမှ ခေါင်မိုးပေါ်သို့တက်သွားပြန်သည်။ ခေါင်မိုးပေါ်မှာလည်း လူနာတစ်အုပ် အကြီးအကျယ်အော်ရင်း ပျော်မြူးနေကြသည်။

"သုံးဆယ့်ခြောက်... သုံးဆယ့်ခြောက်... "

"ဟေ့ကောင်တွေ... မင်းတို့ဘာသုံးဆယ့်ခြောက်လဲကွ... "

လူအများက သူ့ကို ဂရုမစိုက်။ သူတို့ဘာသာသူတို့ ပျော်ပါးအော်ဟစ်နေကြသည်။

"သုံးဆယ့်ခြောက်... သုံးဆယ့်ခြောက်... "

ဆေးရုံအုပ်ကြီးက အတင်းအော်မေးသည်။

"ဟေ့ကောင်တွေ... ငါ့ကို ပြောကြစမ်း... ဘာသုံးဆယ့်ခြောက်လဲကွ... "

လူနာများက အောက်ကိုလက်ညှိုးထိုးပြရင်း အော်သည်။

"သုံးဆယ့်ခြောက်... သုံးဆယ့်ခြောက်... "

ဆရာဝန်က အမိုးစွန်းသို့သွားရင်း အောက်သို့ငုံ့ကြည့်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ခေါင်မိုးပေါ်ကလူနာများက သူ့အား အောက်သို့ဝိုင်းတွန်းချလိုက်သည်။ ဆေးရုံတစ်ခုလုံး လူနာများပျော်ရွှင်စွာအော်ဟစ်နေကြသည်။

"ဟေး... သုံးဆယ့်ခွန်... သုံးဆယ့်ခွန်... "

ကံ စာရင်းပယော၊ လေးနဲ့ဆိုတော့ ကိုယ်တယ်လောက်လုပ်ပြီးပြီဆိုတာ မှတ်မိတာပေါ့။ ဟုတ်ဘူးလား။ စာရင်းပယော၊ မရှိရင်တောင် အများတွေလုပ်မိရင်တောင် တယ်လောက်ဆိုတာ ဘယ်လို ပိုမလဲ။ ဒီတော့ ဆက်လုပ်ရမလား။ ရပ်ထားရမလား။ ဘယ်လိုနိုင်ပိုမလဲ။ အခုတော့သုံးဆယ့်ခွန်ဆိုတော့ဆက်လုပ်ကြည့်ကုန်လို့ပေါ့။ ငါ့ဆယ်လောက်ရအောင်လုပ်ပေါ့။

လူတိုင်းသည် မိမိ၏ လေးနက်သောဘာသာ အတွေးအခေါ်ကို မိမိတစ်ဦးတည်းသာ အသုံးပြုရန် စာကြည့်စားဖွဲ့ရှိ မီးအိမ်ကဲ့သို့ သိုသိပ်ကာထားရှိကြ၏။ ထိုသို့မဟုတ်ဘဲ ပင်လယ်ထဲမှ မီးပြတိုက်သဖွယ် အသုံးပြုပါစာလူတိုင်းအတွက် အသုံးဝင်သော တောက်ပသည် အလင်းရောင် ဖြစ်မည်မဟုတ်ပါလား။

(H.W Becher)

လိဒ်ဆိုင်ဘဝကိုတောင် ပြောင်းလဲသင့်သည်

တစ်ရက်တွင် ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း အိမ်ထဲထိုင်နေစဉ် ငှက်တစ်ကောင် အိမ်ထဲဝင်လာပါသည်။ ထို့နောက် မျက်စိလည်လမ်းမှား၍ ပြတင်းပေါက်ပေါ်မှ မှန်အလင်းဝင်ပေါက်တို့တိုးရင်း အပြင်ထွက်ရန် ကြိုးစားနေတော့သည်။ ကျွန်တော်လည်း ဤမြင်ကွင်းကို အံ့ဩစွာကြည့်နေမိသည်။ ထိုငှက်ခမျာမှာ မလျော့သော ဇွန်နှင့်မှန်အလင်းဝင်ပေါက်ကိုတိုးနေရင်း နှစ်နာရီလောက်ကြာသွားသည်။ ကြာတော့ကျွန်တော်လည်း သနားသွားပြီး မှန်ပြတင်းများကိုဖွင့်ကာ ငှက်ကလေးကို

မောင်းကာလွှတ်လိုက်သည်။ အဲဒီမှာပိုဆိုးတော့သည်။ နှစ်နာရီလောက် ဇွန်ပဲနှင့်မှန်ကန်ရသော ငှက်ကလေးသည် ကျွန်တော့်ကိုမြင်တော့ လန့်ပြီးဦးတည့်ရာ ပြန်တော့သည်။ ဒီဘက် အလင်းဝင်ပေါက်မှ ဟိုဘက် အလင်းဝင်ပေါက်၊ ဟိုဘက်အလင်းဝင်ပေါက်မှ ဒီဘက်အလင်းဝင်ပေါက်ထိ သန်းကာမှန်နှင့် တစ်ခုခုတိုက်နေတော့သည်။ ကြာတော့ နှုတ်သီးဖျားမှ သွေးများယိုစီးလာသည်အထိဖြစ်လာရင်း ငှက်ကလေးလည်း ပို၍သွေးပျက်သော အနေအထားသို့ရောက်လာသည်။

ကြည့်က

အမှန်တော့ တကယ့်ပြတင်းပေါက်သည် သူတိုးနေသောမှန်ပေါက်၏အောက်ခြောက်လက်မလောက်သာရှိသည်။ သူယုံသန်းမှုကို အောက်ခြောက်လက်မလောက်နိမ့်ပြီးယုံလိုက်လျှင် ပင် ပြတင်းပေါက်မှလွယ်ကူစွာ ထွက်နိုင်မည်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ငှက်ကလေးသည် မဖြစ်နိုင်သော မှန်ပေါက်မှထွက်နိုင်ရန် မဆုတ်မနစ် ဇွန်နှင့်ကြိုးစားနေတော့သည်။ ကြိုးစားတိုင်း မအောင်မြင်သော သာဓကတစ်ခုဖြစ်ပါသည်။

တချို့လူများက ပြောပါသည်။ ဘယ်အလုပ်မဆို ဇွန်ပဲနှင့် စိုက်လိုက်မတ်တတ်လုပ်လျှင် ဗုဒ္ဓအောင်မြင်မည်ဟု။ ဇွန်ကို ဘယ်နှနှစ်ထားရမည်နည်း။ နှစ်သုံးဆယ်လား၊ ငါးဆယ်လား၊ တစ်သက်လုံးလား။ ထိုငှက်ငယ်နှင့်မှန်ပြတင်းက အသိအမြင်တစ်ခုပေးပါသည်။ ထိုငှက်ငယ်ဘယ်လောက်စိုက်လိုက်မတ်တတ် ကြိုးစားကြိုးစား မှန်ပြတင်းမှ လွတ်မည်မဟုတ်ပါ။ ထို့ကြောင့် ကိုယ်နှင့်မတိုက်ဆိုင်ခြင်းနှင့်သောအလုပ်ကို ကြိုးစားချေညံ့အစား မဖြစ်နိုင်ဘူးသော အလုပ်ချက်ချင်းနောက်လှည့်၍

အခြားအမြင်တစ်မျိုး၊ အခြားအလုပ်တစ်မျိုး၊ တခြားဘဝတစ်မျိုးစသင့်ပေသည်။ မဖြစ်နိုင်သော ဘဝကိုအလျင်အမြန်ရပ်နိုင်ခြင်းသည်လည်း အရည်အချင်းတစ်ခုဖြစ်ပါသည်။

တောအုပ်ကြီးတစ်ခုထဲတွင် တိရစ္ဆာန်များအစည်းအဝေးလုပ်နေကြပါသည်။ တောအုပ်ခြင်သေ့ကြီး ဤအစည်းအဝေးတွင် ဒီတောဒီတောင် မှီခိုနေထိုင်သောတိရစ္ဆာန်မှန်သမျှ အရက်သေစာသောက်စားခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ရန် ပြောဆိုဆုံးမသည်။ အချိန်အတော်နောက်ကျမှ ယုန်တစ်ကောင်သည် အရက်အလွန်မှူး၍ ယိုင်ထိုးယိုင်ထိုးနဲ့ရောက်လာသည်။

“ဒီနေ့ရာသီဥတုက တောလုံးသမားအကြိုက်ရာသီဥတုဆိုတော့ အအေးခဲလေးနည်းနည်းဝင်လုပ်နေတာနဲ့ နောက်ကျသွားတယ်... ဟဲဟဲ”

အလွန်စိတ်ဆိုးသွားသော တောဘုရင်ခြင်သေ့က ယုန်အား စိုက်ကြည့်ရင်းပြောသည်။

“ဟေ့ကောင်ယုန်... မင်းဒီတောဒီတောင်မှာနေရင် အရက်မသောက်ရဘူးဆိုတာ ငါအမိန့်ထုတ်ထားတာမသိဘူးလား”

ဣဒန်တို့သုံးဦး အရက်ဆိုင် တစ်ခုမှာဆိုပြီး မည်သူ့နိုင်ငံထုတ်အရက်တစ်ပိုင်ပြင်းကြောင်း အငြင်းပွားကြရာမှ အလောင်းအစားတစ်ခု ပြုလုပ်ကြလေသည်။

“ကဲ... ဒီလိုငြင်းနေလို့တော့မပြီးဘူး... ကိုယ့်အရက်ကို ကြွက်တစ်ကောင်ဖမ်းပြီး စမ်းသပ်ကြတာပေါ့... ”

ဟုဆို၍ ကြွက်တစ်ကောင်စီဖမ်းလိုက်ကြသည်။ ပြင်သစ်က သူ့နိုင်ငံထုတ်အရက်ကို ကြွက်အားတိုက်ပြီး လွှတ်လိုက်သည်နှင့် ကြွက်မှာလည်တယ်လည်တယ်နဲ့ လျှောက်သွားပြီး ငါးမိနစ်ကြာသောအခါ ထောင့်တစ်ခုတွင်အိပ်ပျော်သွားလေသည်။

ရုရှားက အားကျမခံ ကြွက်အား သူ့နိုင်ငံထုတ်အရက်တိုက်လိုက်ရာ ကြွက်မှာ ဟိုလျှောက်သွားသည်လျှောက်သွားနှင့် သုံးမိနစ်အကြာတွင် အိပ်ပျော်သွားလေသည်။

နောက်ဆုံး ဂျာမန်မှ သူ့နိုင်ငံထုတ် အကောင်းဆုံးအရက်ကို ထုတ်၍ ကြွက်အားတိုက်ချလိုက်သည်။ ကြွက်မှာ သုံးမိနစ်ကြာလည်းမအိပ်။ ငါးမိနစ်ကြာလည်းမအိပ်ဘဲ လည်တယ်လည်တယ်နဲ့ လျှောက်သွား

နေသည်။ ဂျာမန်မှ စိတ်ဆိုးကြွက်ကို ပြန်ဖမ်းကာ နောက်ထပ်ဖော်ဒကာ အရက်များ ထပ်တိုက်၍ လွှတ်ချလိုက်ပြန်သည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင်လည်း ကြွက်မှ မအိပ်နိုင်သေးဘဲ ဟိုနံရံဝင်တိုက်သည်နှင့် ရံဝင်တိုက်နှင့် ချော့တတ်ရာရာလျှောက်သွားနေပြန်သည်။ နောက်ဆုံး ဂျာမန်သား မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ပြီး

“ဟေ့ကောင် ကြွက်မင်းအခုချိန်ထိမအိပ်နိုင်သေးဘဲလားကွ... ဟေ့...”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ကြွက်ဝေါသတကြီးအသံဖြင့်...

“ဟောဒီညမှာ ကြွက်တစ်ကောင်ရဲ့မျက်နှာကိုလက်နဲ့မထိုးရမချင်းမအိပ်နိုင်ဘူးကွ... ”

ကိုယ်ကြည့်ချက်ကို ပြေးကြည့်ဖူး မရလျှင်အပြန်ရစ်၊ အတစ်ခုခုအသစ်အပြန်ပြန်စ၊ ဒါမှ အပြင်ပွား၊

စိတ်ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ခြင်းအစစ်ဖြစ်ခဲ့လေပါတယ်။ မဖြစ်သလောက်ပါပဲ။ တချို့သောအားသင်လောက်တဲ့စမ်းသပ်မှုတွေကို လုပ်ဆောင်ပြီး အဲဒီစမ်းသပ်မှုတွေက အဲဒီလိုပဲညွှန်းပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့က စိတ်ပင်ပန်းပါတယ်လို့ညည်းတွားတဲ့အခါတကယ်ကုန်သွားတာက ညွှန်တော်တို့ရဲ့အင်အားမဟုတ်ဘူး စိတ်ဝင်စားမှုကုန်ဆုံးတာဖြစ်ပါတယ်။

သင်က(အလုပ်က) ပြန်လာတော့ သင်ဦးနောက်ကြီးအကျယ်ခြောက်သွားပြီလို့ ချင်ဆိုမယ်။ ဒါပေမယ့်

စုံထောက်ဝတ္ထုတစ်အုပ်ကောက်ကိုင်ချင်ကိုင်မယ်။ (ဝတ္ထုဖတ်လိုက်တော့) သင်ဉာဏ်ဟာ ခါတိုင်းလို ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ်ဖြစ်တာကို သင်တွေ့လိမ့်မယ်။ တကယ်တမ်းပင်ပန်းနွမ်းနယ်ခြင်းတစ်မျိုးမျိုး မကြာခင်ပေါ်တတ်တာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် စိတ်ပင်ပန်းတယ်လို့ ယူဆတာဟာ စိစစ်ကြည့်လိုက်တော့ ကိုယ်ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လို့ အများအားဖြင့် ပေါ်ထွက်လာတယ်။ ဒါဟာ စိတ်ပင်ပန်းကုန်ဆုံးတာမဟုတ်ဘဲ ကိုယ်ကာယကြွက်သားတွေပန်းတာဖြစ်ပါတယ်။

စိတ်ပင်ပန်းခြင်းကို ပြန်ပြီးအဖတ်ဆယ်တဲ့ အကောင်းဆုံးနည်းကတော့ ဘာမှမလုပ်ဘဲ နေခြင်းမဟုတ်ပါ။ စိတ်အလုပ်အမျိုးအစားပြောင်းပေးခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ စိတ်အလုပ်မလုပ်ဘဲ လုံးလုံးလျားလျားအားနေတဲ့စိတ်ဟာ စိတ်အခြေအနေကို တိုးတက်ကောင်းမွန်စေတာမဟုတ်ပါ။ ပျက်ပြားစေတာပဲဖြစ်ပါတယ်။ ဒါဟာစိတ်ကိုအနားပေးတာမဟုတ်ဘူး။ အားနေပြီးသံချေးတက်စေတာပဲဖြစ်ပါတယ်။

(Robert Sobel)

စိတ်ကူးနှင့်ပုံရိပ်များက သင့်ဘဝကိုပြောင်းပစ်နိုင်သည်

ခြင်ဆွဲမင်းအိပ်မက် ဆိုးသည် အိပ်မက်ထဲတွင် သမင်ပျိုမလေးဖြစ်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ လူတို့တွင် (Will Power) ခေါ် ပင်မစိတ်တစ်မျိုးရှိပါသည်။ ထိုစိတ်တန်ခိုးသည် အရာရာကို ကြိုတင်သိမြင်တတ်ပါသည်။ တစ်ခါတရံကိုယ်မရောက်ဖူးသည့်နေရာကိုရောက်နေပါလျက် ရောက်ဖူးခဲ့သယောင်၊ မစားဖူးသည့်အစားအစာဖြစ်သော်လည်း စားဖူးခဲ့သယောင် ထင်ယောင်နေခြင်းမှာ ကိုယ့်ထက် အရင်စိတ်တန်ခိုးတွင်ထင်မြင်ခံစားဖူး၍ဖြစ်သည်။

ဘဝအောင်လမ်းကို

လိုက်မည့်သူသည် ဤစိတ်တန်ကိုလည်း အမြဲတမ်းမြှင့်တင်လိုအပ်ပေသည်။ အမြဲတမ်းကိုယ်လုပ်မည့်အလုပ်ကို ရှောင်သွင်း၍ ဘာတွေမှာ နိမ့်သနားဘာတွေမှာအောင်မြင်နိုင်သနားကို အမြဲဆင်ခြင်နေသင့်ပါသည်။ ထိုသို့ဆင်ခြင်နေသဖြင့် အမှားကြိုသိကြိုမြင်ဆင်နိုင်၍ အများသော လူတစ်ဦးဖြစ်လာနိုင်သည်။ အမှန်များသောလူတစ်ဦး၏အောင်မြင်မည့်သူဖြစ်တာ မြေကြီးကိုလက်ခတ်တောင် နွားချေးပုံခံ၍ လွှဲချင်နေဦးမည်။ ထိုသူကမလွဲအောင် မြင်မည့် သူဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် လက်တွေ့အောင်မြင်ကြီးပွားရေးလမ်းကို လိုက်သောသူသည် စိတ်တန်ခိုးတွင်သာ လုံးလုံးလျားလျားအားမကုသင့် ကိုယ်တိုင်လည်း ချင့်ချိန်စဉ်းစား ကာကွယ်လုပ်ဆောင်ပါမှ ဘဝအောင်မြင်ရေးပန်းတိုင်ကို ဆွတ်ယူနိုင်မည်ဖြစ်သည်။ သို့မဟုတ်လျှင်ကား...

လူတစ်ဦးသည် ဘဝတွင် ကျရှုံးခြင်းများစွာ နဲ့ စိတ်ဓာတ်ပျက်ပြားကာလမ်းလျှောက်နေသည်။ သူ၏လုပ်ငန်းများသည် အစပိုင်းတွင်အောင်မြင်သယောင်ပြပြီး နောက်ပိုင်းတွင် ခွက်ခွက်လန်လန်ကျရှုံးမှုဖြင့်သာ အဆုံးသတ်နေသည်။ ကများသည်။ ထို့ကြောင့် မိမိပိုင်ဆိုင်သမျှငွေကြေးများကို ခိုင်မာသည့်ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုတွင် အပ်နှံလိုက်ပါမှ ကုမ္ပဏီဒေဝါလီခံလိုက်ရသည့် အပတ်နှင့်ကြုံပြန်သည်။ လူသားတိုင်းကိုကယ်မမည်ဆိုသော ဘုရားသခင်ကိုပင် သူသံသယရှိလာသည်။

“ဂျွန် မင်းပီအတိုင်း လျှောက်သွားမနေနဲ့... လျှောက်သွားနေရုံနဲ့ မင်းဘဝတိုးတက်လာမှာမဟုတ်ဘူး... မင်းမှာ

အိမ်ရှိသေးတယ်... အိမ်ကိုပြန်စမ်း... အခုအိမ်ကို အမြန်ပြန်စမ်း...”

သူ၏နားနားကပ်၍ ပြောလိုက်သောအသံတစ်သံဖြစ်သည်။ ပထမတော့သူ့ကြောင်ပြီး ဘေးဘီလှည့်ကြည့်ပြီးလိုက်ရှာနေမိသည်။

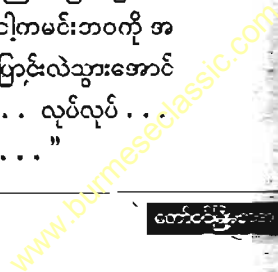
“ဟေ့ဂျွန်... ဘာကြောင်ကြည့်နေတာလဲ... ငါ့ကိုလိုက်ရှာမနေနဲ့... ငါကမင်းကိုကူညီမယ့်သူ... လုပ်ပါအိမ်ကိုပြန်စမ်းပါ...”

အတွေးအကြံမဲ့နေသူတို့ထူးစံအတိုင်း နောက်ဆုံးတွင် အသံရှင် ညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း အိမ်ကိုပြန်ပြေးတော့သည်။ အိမ်ရောက်လျှင် အမည်မသိအသံက ထပ်၍ သတိပေးပြန်သည်။

“ကဲ... ဂျွန်... အခုမင်းအိမ်ကိုရသလောက်ဈေးနဲ့ ရောင်းလိုက်...”

ဂျွန်ကကြောင်ပြီးစဉ်းစားနေပြန်သည်။

“ဟကောင်... မောင်ဂျွန်ရ ဘာကြောင်ပြီးစဉ်းစားနေရတာတုံး ငါကမင်းဘဝကို အကြီးအကျယ်ပြောင်းလဲသွားအောင် လုပ်မလို့ကွ... လုပ်လုပ်... အချိန်မရှိဘူး...”

ဂျွန်လည်းစဉ်းစားမ
နေတော့ဘူး။ သူဒီထက်ဘဝ
ပျက်စရာအကြောင်းမရှိတော့
ဘူး။ ထို့ကြောင့် အိမ်ကိုအိမ်နီး
ချင်းများနှင့်စပ်ပြီး ရသလောက်
ဖျေးနဲ့ရောင်းလိုက်သည်။

“အေးဟုတ်ပြီ... ”

ဒီလောက်ငွေဆို လုံလောက်ပြီ
အခုမင်းလုပ်ရမှာက အနီးဆုံးဘူ
တာရုံတစ်ခုကိုပြောပေးတော့... ”

ဂျွန်ယောင်ပေယောင်
ပေးနဲ့ငွေထုပ်ပိုက်ပြီး ဘူတာရုံ
ကိုရောက်လာသည်။ လေထဲမှ
အသံရှင်ကထပ်မံအကြံပေးသည်။

“ကဲ... မဏ္ဍဆီကန်ကို
သွားရမယ့်ရထားပေါ် တက်ပေး
တော့... ”

ဂျွန်ရထားစီးပြီး မဏ္ဍ
ဆီကန်ကိုရောက်လာ၏။

“ကဲ... ရောက်ပြီ
အဲဒီမှာ အနီးဆုံးကာစီနိုဆိုင်ကို
ဝင်လိုက်... ”

ယခုမှတော့ ဂျွန်လည်း
ဘာမှစဉ်းစားမနေတော့။ အသံ
ရှင်၏ ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း
လိုက်နာကာ ကာစီနိုဆိုင်သို့
ဝင်လိုက်သည်။ အသံရှင်ကထပ်
၍ တိုက်တွန်းပြန်သည်။

“ဂျွန်... အဲဒီမှာ
မင်းဘဝကိုပြောင်းလဲပစ်ရမယ်... ”

မင်းပါသမျှ ငွေနဲ့ ‘၂၃’ နံပါတ်ကို
တစ်ပေါက်တည်းအကုန်ထိုးလိုက်
ပေးတော့... ”

ဂျွန်လည်း အသံရှင်
ညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း ‘၂၃’
နံပါတ်ကို ပါသမျှငွေအကုန်ပုံ
ထိုးလိုက်သည်။

တာစီနိုလက်တံက နံ
ပါတ် ‘၄’ တွင်ရပ်သွားသည်။ လေ
ထဲကအသံရှင်၏ ရေရွတ်သံကြီး
ထွက်လာ၏။

“နီးတဲ့မှပဲလွဲပြန်ပြီ”

ဂျွန်ဘာဖြစ်သွားသ
နည်း။

“ကျွန်တော်ရှူးပြီ...
ကျွန်တော်ရှူးပြီပေါ့... ”

ကဲ... ဒီကနေ့ ကျွန်
တော်တို့ဥပဒေသတစ်ခုထုတ်ရ
အောင်။ ထိုကိစ္စမှာ မိမိစိတ်တန်
ခိုးအားနည်းသဖြင့် အားကောင်း
နေသောလောင်းကစားသမား
စိတ်တန်ခိုးက ဂျွန်၏ဘဝကိုခြယ်
လှယ်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်... ”

စိတ်ကုန်ပုံရိပ်များက သင့်ဘ
ဝကိုပြောင်းလဲပစ်နိုင်သည်။ သို့သော်
အကောင်းနဲ့အဆိုး ရှိသေးကြောင်း
သတိချုပ်ပါ။

အရာရာတွင် အ
ကောင်းဆုံးသည် ပညာဗဟုသု တ
ရှာမှီးသင်ယူခြင်းဖြစ်သည်။
ငွေကြေးဥစ္စာနေသည် ပျောက်
သွားနိုင်သည်။ ခိုးယူနိုင်သည်။
ကျန်းမာသန်စွမ်းခြင်းသည် အချိန်
တန်လျှင် ယုတ်လျော့ပျက်စီးသွား
ပေလိမ့်မည်။ သို့သော် သင့်ဘုဏ်
ထံထည့်သွင်းထားသော ပညာရပ်
များကား သင်နှင့်ထာဝရတည်
ရှိနေပေလိမ့်မည်။

(Louis L,amour)

ဆာတီဖီကိတ်များ(Certificate)

ယနေ့ခေတ်သည် အောင်လက်မှတ်များနှင့် လုံးချာ လိုက်သော ခေတ်ဖြစ်သည်။ (၁၉၈၃) ခုနှစ်နောက်ပိုင်းတွင် မွေးဖွားသော လူငယ်မှန်သမျှ တွင် အနည်းဆုံး(Certificate) နှစ်ခုမှ ဆယ်ခုခန့်ရှိနေတတ်ကြ ပါသည်။

အခြေခံအင်္ဂလိပ်စကားပြော၊ အဆင့်မြင့်အင်္ဂလိပ်စကားပြော၊ ဂျပန်၊ တရုတ်၊ ကိုးရီးယား၊ ပြင်သစ်၊ ဂျပန်၊ ဝိပဿနာ၊ အခြေခံကွန်ပျူတာမှ အင်တာနက် ပရိုဂရမ်ရေးဆွဲနည်းအထိ စားဖို့မှူးသင်တန်း၊ မုန့်လုပ်နည်းသင်တန်း

များ၊ ဆံပင်အလှပြင်ဆင်၊ မိတ်ကပ်၊ ကိုယ်ကာယအလှ၊ စာရင်းကိုင်၊ မော်ဂယ်၊ အဆိုတော်၊ သရုပ်ဆောင်၊ ဟော်တယ်စားပွဲထိုး၊ မန်နေဂျာ၊ အတွင်းရေးမှူး၊ ပြင်ပဆက်သွယ်ရေးမှူးသင်တန်းများ စသည့်စသည့် မဆုံးနိုင်သော သင်တန်းများမှ (Certificate) များဖြစ်သည်။

အနောက်တိုင်းစကားပုံ တစ်ခုရှိသည်။

“ပစ်မှတ်ကို ထိမှန်ရန် မျက်လုံးတစ်လုံးကိုမှီတံထားရသည်”

ဆိုလိုရင်းက မည်သည့် ပညာရပ်မဆို အဆုံးအစွန်တတ်

မြောက်ထားရန်အတွက် ကျန်တဲ့ ကိစ္စများကို လက်လျှော့ထားဖို့ လိုပါသည်။

ကျွန်တော်တွေ့ဖူးသော ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ရှိပါသည်။

သူတို့သည် ကျွန်တော်နှင့် စသိစဉ်က အင်္ဂလိပ်စာသင်တန်းတက်နေကြသည်။ နောက်တစ်နှစ်ခန့်ကြာသောအခါ ကျွန်တော်ကမေးကြည့်သည်။

“သမီးတို့ အင်္ဂလိပ်စာတော်တော်ဟုတ်နေပြီလား...”

“အင်္ဂလိပ်စာ... ဟားဟား... သမီးတို့မေ့တော့တောင်ဖြစ်နေပြီ... အခုဂျပန်စာတက်နေတာ...”

“ကဲ... ဂျပန်စာရောကောင်းကောင်းတတ်နေပြီလား”

“တက်နေတုန်းကတော့တော်တော်တတ်နေပါပြီ... အခုတော့ ပြင်သစ်စာဘက်ကိုမိနေတော့ ဂျပန်စာက ဟီးဟီး... မေ့တော့တော့တောင် ဖြစ်နေပြီ... ဟီးဟီး...”

ကဲ... ဒီပုံအတိုင်း သွားနေလို့ကတော့ ဒီတစ်သက် မေ့တော့တော့ တွေ့နဲ့ချည်းပီနေတာမည်။ အမှန်က ထိုသုံးနှစ်လုံးကို အင်္ဂလိပ်စာသော်

လည်းကောင်း၊ ဂျပန်စာသော်လည်းကောင်း၊ ပြင်သစ်စာသော်လည်းကောင်း အခြားမည်သည့် ပညာကိုမဆို စိုက်လိုက်မတ်တတ်လုပ်ခဲ့ပါက ခိုင်မာစွာ တစ်ဖက်ကမ်းခတ်တတ်မြောက်နေ

မည်မှာသေချာပါသည်။ မည်သည် အပြုအမူ၊ မည်သည် အလုပ်မဆို တစ်လလုပ်လျှင် ‘၆’ လစွဲသည်။ ‘၆’ လလုပ်လျှင် သုံးနှစ်ခိုင်မြဲသည်။ ‘၃’ နှစ်သေသေချာချာလုပ်လျှင် သေရာပါစွဲအောင် တတ်ကျွမ်းတတ်သည်။ ထိုတတ်ကျွမ်းမှုက ဘဝကိုမြှင့်တင်ပေးမည်ဖြစ်ပါသည်။

အမှန်က အလုပ်ရှင်များ၏လိုလားချက်များသည်လည်း (Certificate)များသည် အပရီကသား၊ လုပ်ငန်းကျွမ်းကျင်မှုသာလျှင် အဓိကဖြစ်ပါသည်။ ဝေဝေဝါးဝါးသာတတ်သော (Certificate) အခုနှစ်ဆယ်ထက် ကျွမ်းကျင်မှုတစ်ခုက ပိုအရေးပါကြောင်း သတိပြုမိစေလိုပါသည်။

ထိုသို့ဆိုလျှင် မေးစရာရှိလာပါသည်။ ဘဝအတွက် (Certificate) တစ်ခုမှမလိုဘူးလား၊ ဖြေစရာရှိပါသည်။ ကျွန်တော့်အမြင်မလိုပါ။ ကျွမ်း

ကျင့်စွာသာလိုပါသည်။ လိုသည် ဆိုလျှင်တောင် အရေးကြုံလျှင် ပြရအောင် ထိုကျွမ်းကျင်သော လုပ်ငန်း၏ (Certificate) သာလိုပါသည်။

ထို (Certificate) များမှာ အသိများသာဖြစ်ပေလိမ့် မည်။ ပညာမဖြစ်နိုင်၊ အသိဆို သည်မှာ သိလှမြဲတတ်လှမြဲဟု သောသဘောဖြင့် ဝါကြွားလေ့ရှိ ပြီး ပညာကသူသိတာထက် သူ သိတာထက်ပိုမသိဟူသောသဘော ထားဖြင့် နှိမ့်ချသူဟူ၍

သာကေပြဦးအံ့။ လူတစ်ဦးသည် ပိတ်စ ဆိုင်သို့ရောက်လာပြီး ပိတ်စဝယ် သည်။

“ဟေ့... အဲဒီပုလဲ လုံးပုံလေးတွေပါတဲ့ ပိတ်စကိုက် တစ်ရာဖြစ်ပေးစမ်းဟေ့...”

ဆိုင်ရှင်က ဝမ်းသာ အားရနဲ့ဖြစ်ပေးသည်။

“ဟုတ်ပြီ... အဲဒီ အစကို တစ်ကိုက်စီ တစ်ကိုက်စီ ဖြတ်ပေးဦး...”

ဆိုင်ရှင်က ထပ်၍ ဖြတ်ပေးလိုက်သည်။

“ကဲ... ရပြီ... အဲဒီ အစတွေကို တစ်ပေစီပိုင်းပေး ဦး...”

ဆိုင်ရှင်ကအနည်းငယ် အံ့ကြဲပြီးမော့ကြည့်သည်။ ထိုလူ က်အတည်ပေါက်နှင့်ပင်...

“တစ်ပေစီလေ... ဖြတ်ဖြတ်...”

ဟု တိုက်တွန်း၍ ဆိုင်ရှင်က ထပ်ဖြတ်ပေးရသည်။ ဖြတ်ပြီးသောအခါ...

“ကဲ... ကဲ... တော်တော်တော့ဟုတ်သွားပြီ... အခုအဲဒီအစမှာပါတဲ့ ပုလဲလုံး တွေတွေ့လား... အဲဒီတစ်လုံး စီထပ်ဖြတ်ပေး...”

“ဟင်... ပုလဲလုံး တစ်လုံးစီ... ခင်ဗျားရှူးနေလား ဗျ...”

“ဟုတ်တယ်လေ... ရှူးနေတယ်... ဒီမှာလက်မှတ် တောင်ပါသေးတယ်... ကြည့်ဦး မလား...”

ကဲ... အဲဒီလို သူ နေရာနဲ့သူသုံးဖို့တော့ (Certificate) တစ်ခုတလေတော့ လိုသ ပေါ့လေ။ အရေးကြုံတော့ထုတ် ပြရတာပေါ့။

ကဲ... အနှစ်ချုပ် လိုက်ရအောင်။

အသုံးမဝင်သော (Certificate) အခုတစ်ရာထက် ကျွမ်းကျင်စွာလုပ်ပြိုင်မှုတစ်ခုက သင်ဘ ဝက်ပိုမိုအရောင်လက်ဖျော့ ဖြစ်ပါသည်။ (Certificate) ယူသည်ဆိုလျှင်လည်း ထိုကျွမ်းကျင်မှုကို အရောင်တင်ပေးမည် (Certificate) ဖြစ်သလိုပါသည်။

ရယ်ရအောင်ပြုလုပ်ခြင်းသည် လူ့သဘာဝကို လေ့လာခြင်းကိုးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းပါဝင်သည်။ ယင်းလေ့လာမှုကိုမှ ရှိလာသောအသိ အတွေးအခေါ်တချို့နှင့် လူတိုင်းအတွက်အံဝင်ခွင်ကျပြုလုပ်ခြင်းသည် ရှစ်ရာခိုင်နှုန်းဖြစ်သည်။ တကယ်တမ်းရေးသားခြင်းမှာမူ နှစ်ရာခိုင်နှုန်းသာပါရှိ၏။

(Rube Goldberg)

ရွှေလျားမှုရှိမှအလုပ်ဟုခေါ်သည်

မုတ်ဆိတ်နှင့် ဝတ်ရုံအသင့်အားပညာရှိမဖြစ်စေပါ။ အကယ်ပညာရှိစေသော အကျင့်ကိုကျင့်မှသာ သင်သည်ပညာရှိတစ်ဦးဖြစ်လာမည်ဖြစ်သည်။

မြို့ချရမယ့် ကျောက်အောင်ကြီးကို မနိုင်ပဲတွန်းလှဲနေခြင်းထက် ကျောက်တုံးတစ်တုံးစီထုတ်ခြင်းက ပိုခရီးရောက်နိုင်ပါသည်။

“သမီးတော့ ဒီအလုပ်လုပ်နေတယ်... ”

နောက်နေ့လည်း... ”

“သမီးဒီအလုပ်လေး

မပြီးသေးလို့... ”

နောက်နေ့လည်း... ”

“မနေ့က အလုပ်လေး

လက်စမသတ်သေးလို့... ”

ဆိုသော ဆင်ခြေမျိုး

သည် မရွှေလျားနိုင်သောသ

ဘောကိုပြုနေပါသည်။ ထိုသူ

သည် အလုပ်ကိုမည်မျှလုပ်စေ

ကာမူ မည်မျှချွေးသွေးထွက်

စေကာမူ အလုပ်လုပ်သူဟု မ

ခေါ်ထိုက်ပေ။ ကျောက်တောင်

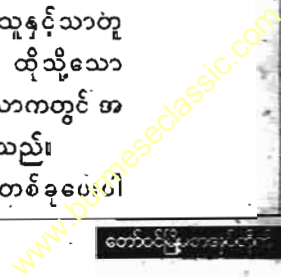
ကြီးကိုတွန်းလှဲနေသူနှင့်သာတူ

နေမည်ဖြစ်သည်။ ထိုသို့သော

လူများ ဝန်ထမ်းလောကတွင် အ

များအပြားရှိနေပါသည်။

ဥပမာ တစ်ခုပေးပါ

မည်။

“ကြမ်းပိုး၊ ပင့်ကူ၊ ပိုး
ဟတ်နှင့် ကင်းခြေများတို့ ပျော်
ပွဲစားနေကြသည်။ ကြမ်းပိုးက . .

“ကဲ . . . တို့ဘော်
ဘော်တွေစုံတုန်း ဘီယာလေး
ဘာလေးသောက်ရရင်ကောင်း
မှာပေါ့ . . .”

“အေးကွ . . . စကား
ပြောကောင်းသွားတာပေါ့ . . .”

“ကဲ . . . ဘီယာသွားဝယ်
ဖို့တာဝန် ဘယ်သူလူမလဲ . . .”

ပင့်ကူက စဉ်းစဉ်းစား
စားနဲ့ပြောသည်။

“လူဆိုတာ ခြေနှစ်
ခဲချောင်း . . . မြင်းကခြေလေး
ချောင်း . . . နှစ်ချောင်းထက်ကို
လေးချောင်းကပိုများတယ် . . . ဒါဆို
ရင် တို့စာထဲမှာ ကင်းခြေများက
ခြေစာများဆုံးပဲ . . . သူ့ကိုသွားခိုင်း”
ပိုးဟတ်က . . .

“ဟုတ်တယ် ကိုကင်း
သွားသင့်တယ် . . .”

ကင်းခြေများက သူ့သူ
ငယ်ချင်းဘက်လှည့်ကြည့်ပြီး . . .

“ကောင်းပြီလေ . . .
ဘော်ဘော်တို့ဆန္ဒရှိရင် ကိုယ်
သွားပေးမယ် ဟုတ်ပြီလား . . .”

ဟုဆို၍ ထထွက်သွား
လေသည်။

သူငယ်ချင်းများက
စားသောက်ရင်းစောင့်နေကြ
သည်။ နှစ်နာရီခန့်ကြာသည်
အထိ ကင်းခြေများကပြန်မလာ
သေး။ သူငယ်ချင်းများကစောင့်
ရင်းစားလာကြသည်မှာ ဝိုက်က
လည်းတင်း စားစရာကလည်း
ကုန်သလောက်ရှိနေပြီ။

ပိုးဟတ်က စိတ်ပျက်
စွာပြောသည်။

“တောက် . . . ကင်း
ခြေများဆိုကဲကောင် နာမည်နဲ့
လိုက်အောင်ဘယ်သွားပြီး ခြေ
များနေလဲမသိဘူး . . .”

“ဟုတ်ပါကွာ . . .
ဝီကောင်ကြီးခိုင်းလိုက်ရင် ဝီစာ
တိုင်းချည်းပဲဘယ်တော့မှ မြောင့်
မြောင့် တန်းတန်းမသွားဘူး . . .”
ပိုးဟတ်စကားကို ပင့်
ကူကထောက်ခံ၏။ ကြမ်းပိုးက
လည်း . . .

“အဲဒါတွေ ငါ့စိတ်နဲ့
မတည့်တာပေါ့ . . . ငါထင်သာ
ပဲ . . . ဝီကောင်ဝီလောက်ခါးကြော
ချည်ကတည်းက ငပျင်းပဲဖြစ်
မှာပဲလို့ . . .”

အဲဒီ အချိန်မှာအိမ်
ရှေ့က ကင်းခြေများအသံထွက်
လာ၏။

“မင်းတို့ ငါ့နောက်

ကွယ်မှာ ဒီလိုအတင်းအဖျင်း
တွေပြောနေကြမယ်ဆိုရင်ငါလုံးဝ
မသွားတော့ဘူးကွာ . . . ငါအခုပဲ
သွားဖို့ဖိနပ်စီးနေတာ တစ်ဖက်ပဲ
ကျန်တော့တယ် . . . အခုဖိနပ်
တွေအကုန်လုံးပြန်ချွတ်လိုက်တော့
မယ် . . .”

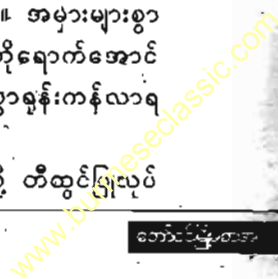
အလျင်လိုသည် အ
ချိန်ကျမှ ကင်းခြေများကို ခိုင်း
မိခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့လိုချင်
သည့် ဘီယာဝေးလို့၊ ဖိနပ်ပင်စီး
၍မပြီးသေး။ ကင်းခြေများက
မလုပ်ဘူးမဟုတ်။ ကြိုးစားရှာပါ
သည်။ အလုပ်မဖြစ်တာသာဖြစ်
သည်။

ထို့ကြောင့်မှတ်ပါ။
အလုပ်ဟူသည် ရှေ့လျှားမှ
အလုပ်မည်သည်။ တစ်ခုတည်းကို
အပ်ပြန်တလဲလဲလုပ်နေလျှင် မည်မျှ
ကြိုးစားလုပ်ကိုင်စေကာမူ အလုပ်ဟု
မည်ပေ။

မိမိ၏အားနည်းချက်
ကိုညွှန်ပြသောအကြောင်းနှစ်ချက်
ရှိသည်။ ပြောဆိုသည့်အချိန်
အချိန် သိတ်သိတ်နေခြင်းနှင့်
သိတ်သိတ်နေသည့်အချိန်
၌ပြောဆိုခြင်းတို့ဖြစ်သည်။
(ပါရှားစကားပုံ)

လွဲချော်မှုများအပေါ် ခံနိုင်ရည်ရှိပါ

လူဟူသော သတ္တဝါ
သည် ကမ္ဘာပေါ်တွင်အကြီးစား
ဆုံး၊ အတိထွင်ဆုံး၊ အလုပ်လုပ်
ဆုံးသတ္တဝါဖြစ်သည်။ တီထွင်သူ
ဆိုသည်မှာ အဘယ်နည်း။ တီ
ထွင်သူဆိုသည်မှာ ကမ္ဘာမြေကြီး
နှင့် လိုက်လျောညီထွေနေရမှန်းမ
သိသူဖြစ်သည်။ လိုက်လျောညီ
ထွေနေတတ်သူများက မိနိုးဖလာ
ဒီအချိန် စိုက်ပျိုး၊ ဒီအချိန် ရိပ်
သိမ်း၊ ဒီအချိန် စားဆိုသော
သဘာဝတရားထဲတွင် မွေ့လျော်
နေတတ်သည်။ ရေခဲလိုလျှင်
ဆောင်းကိုစောင့်ပေါ့။ သို့သော်
လူတစ်ဦးက ဒီသဘောကိုနား
မလည်။ ထို့အတွက် ရေခဲ
သေတ္တာကိုတီထွင်ပြီး ဆယ့်နှစ်
ရာသီရေခဲစေအောင်လုပ်ပြီး
ကမ္ဘာကြီးစား ကဏ္ဍကောဇ
တိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုသို့သော
လူများကြောင့် တယ်လီဖုန်းပေါ်
လာသည်။ လေယာဉ်ပျံပေါ်လာ
သည်။ မော်တော်ကား၊ မီးရထား
တို့ပေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်။
သို့သော် တီထွင်လုပ်
ကိုင်မှုတိုင်းသည် လွယ်လွယ်
ကူကူနှင့် ချောမွေ့စွာအောင်မြင်
ခဲ့သည်မဟုတ်။ အမှားများစွာ
ထဲက အမှန်ကိုရောက်အောင်
ခက်ခဲပင်ပန်းစွာရုန်းကန်လာရ
ခြင်းဖြစ်သည်။
ထိုသို့ တီထွင်ပြုလုပ်

တိုင်း အတိုက်အခံဆိုတာပေါ်
လာမြဲ။ လူတိုင်းတွင် အတိုက်အ
ခံရှိခြင်းသည် တိထွင်သူများအဖို့
အကူအညီလွန်စွာဖြစ်စေ၏။ လူ
တို့လွတ်တင်လိုက်သောစွန့်သည်
လေကိုဆန်ပြီးမှ ကောင်းကင်ကို
တက်ခြင်းဖြစ်သည်။ လေနှင့်အ
တူတက်လာခြင်းမဟုတ်။

ဘာမှမလုပ်ရင်တော့
ဘာမှမမှားဘူးပေါ့။ လုပ်ရင်
တော့မှားစရာတွေပေါ်လာနိုင်
သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်
တော်တို့ငယ်စဉ်ထဲက ထပ်ပြန်
တလဲလဲပြောဆိုကြသော စကား
တစ်ခုရှိပါသည်။

“ခဲတံရဲ့နောက်မှာခဲ
ဖျက်ပါလာတယ် လူတိုင်းအများနဲ့
မကင်းနိုင်... မှားရင်ဖျက်ပေါ့
ဒါပဲ...”

အများတစ်ခုကိုကျား
လွန်မိတိုင်း မိမိကိုယ်ကိုဒေါသ
ဖြစ်ယူကျူးမရဖြစ်အောင် အော်
ဟစ်မြည်တမ်းနေမည့်အစား ထို
အများ၏သဘောကိုသေချာ
အောင်လေ့လာ၊ ဘယ်နည်းနဲ့ အ
မှန်ရောက်အောင်လုပ်နိုင်မလဲ
အဖြေရှာ။ ကြိုးစား၍ ပြန်ထူမတ်
အောင်လုပ်မှသာ အောင်မြင်
သောသူတစ်ဦးဖြစ်နိုင်ပေသည်။

သင်းအုပ်ဆရာတစ်ဦး
နဲ့စီးပွားရေးသမားတစ်ဦးဂေါက်
သီးရိုက်နေကြသည်။ စီးပွားရေး
သမားကို သူ့ရိုက်ချက်လွဲသွား
တိုင်း ရုန့်ရင်းကြမ်းတမ်းသောစ
ကားကိုများကို ရေရွတ်တတ်
သည်။

“လွဲပြန်ပြီ... ”

“ချစ်သား... လွဲရင်
လည်းမှန်အောင်ကြိုးစား...
ယုတ်ရင်းသောစကားမဆိုသင့်...”

သင်းအုပ်ဆရာက
ဖျောင်းဖျဲ၏။ စီးပွားရေးသမားက
ထပ်ရိုက်ပြန်သည်။

“တောက်... လွဲပြန်
ပဟ... ”

“ချစ်သား... ကြမ်း
တမ်းသောစကားကိုမဆိုသင့်
ထိုစကားတို့ကို ကောင်းကင်ဘုံ
ကမနှစ်သက်... ကောင်းကင်ဘုံ
ကအပြစ်ပေးလိမ့်မည်ချစ်သား...”

“အား... ကိုယ်တော်
ကလည်း ဒီမှာဂေါက်သီးမဝင်
လို့စိတ်ညစ်ရတဲ့ကြားထဲ...”

သင်းအုပ်ဆရာ ရိုက်
သည်။ လွဲသွားသည်။ သို့သော်
ဆိတ်ဆိတ်ပင်။ စီးပွားရေးသမား
အလှည့်ကျလာ၍ ရိုက်လိုက်
သည်။ လွဲချော်သွားပြန်သည်။

“တောက်... ဒီနေ့

တစ်နေ့လုံးများလွဲတော့မှာလား
မသိဘူး...”

“ချစ်သား ကောင်းကင်
ဘုံက ကြည့်မနေဘူးနော်... ဒီလို
ကြမ်းတမ်းတဲ့စကားတွေထပ်မ
ပြောနဲ့တော့... ကောင်းကင်ဘုံ
ကအပြစ်ပေးခါနီးပြီ...”

စီးပွားရေးသမား ထပ်
ရိုက်ပြန်သည်။ ထပ်လွဲပြန်သည်။

ထိုအချိန်တွင်ကောင်း
ကင်ဘုံကမည်းလိပ်သော တိမ်
တောင်ကြီးများတက်လာပြီး

လျှပ်စီးတွေ လက်လာ၏။ စီးပွား
ရေးသမားလည်း ထိုတော့မှ
ကြောက်လန့်နေတော့၏။ သင်း

အုပ်ဆရာက ဒူးထောက် လက်
မြှောက်၍ ကောင်းကင်ဘုံအား

ဆုတောင်းနေသည်။ ထိုစဉ်မိုး
ကြိုးပစ်ချလိုက်ရာ သင်းအုပ်
ဆရာအား တိုက်ရိုက်ထိမှန် သေ

ဆုံးလေသည်။ စီးပွားရေးသမား
က လတ်တလောအဖြစ်အပျက်
ကိုကြည့်ပြီး မယုံကြည်နိုင်စွာ

အံ့ဩမှင်တက်နေ၏။ ထိုအချိန်
တွင်ကောင်းကင်ဘုံမှ တော်လဲ
သံကြီးကဲ့သို့ မြည်ဟီးသံကြီးထွက်
လာ၏။

“လွဲသွားပြန်ပြီ... ”

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်
ပြောခြင်းဖြစ်ပါသည်။ လွဲမှရေ

ရွတ်မြည်တမ်းနေခြင်းထက် အ
မှန်ကိုအနီးဆုံးဘယ်လမ်းကသွား
လို့ရမလဲ စဉ်းစားအဖြေရှာသုံး
သပ်ဆုံးဖြတ်ပြီး လမ်းမှန်ရောက်
အောင်လျှောက်လှမ်းသင့်ပေသည်။

ခဲတံတွင် ခဲပျက်ပါပေါင်းပြီး
ထုတ်ပေးပါသည်။ သို့သော် ခဲတံကအရှည်
ကြီး၊ ခဲပျက်ကထိုတိုသောသေးလေး
ဖြစ်ပါသည်။ ပညာရှင်များက ဟာဟာလုပ်၍
နည်းနည်းသာဟာစေချင်ပုံရသည်။

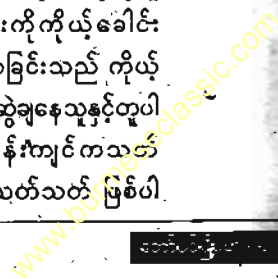
မည်သူ့မဆို မိမိတွေ့
 နေကျအတွေးများနှင့် လုပ်နေကျ
 အလုပ်များကိုသာ ကျွန်ုပ်တို့
 မည်ဆိုပါက စမ်းစုညှိုးဖွယ်ရာ
 သက်သက်ပင်ဖြစ်သည်။ ကြီးမား
 ပြင်းပြသောဆန္ဒက လှုပ်နေကျ
 ထက်ပို၍လုပ်နိုင်စရာအကြောင်း
 များရှိကြောင်းသိသော်လည်း သူ
 စိတ်၏တံခါးများကို ဖွင့်နိုင်ခြင်း
 မပြုခြင်းသည်လည်း သူ့အား
 ဝမ်းနည်းစရာပင် ဖြစ်ပေနေလိမ့်
 မည်။

(Philips Brooks)

သင့်ခေါင်းထဲကအရှုပ်တွေ

ကဗျာတစ်ပုဒ်ဖတ်ဖူး
 ပါသည်။
 You can not stop
 birds flying overhead. But
 you can stop them from
 nothing in your hair.
 အဓိပ္ပာယ်ကတော့...
 (ခေတ်စမ်းမြန်မာကဗျာသံလေးနဲ့
 ပြောကြည့်ရအောင်)
 မင့်ခေါင်းပေါ်မှာ ငှက်
 များစွာ...
 ယုံသန်းပါစေ မတား
 လေနဲ့...
 ဒါပေမယ့်...
 မင်းဆံနွယ်မှာ ကျိုး

ကျော်ကာ...
 သိုက်မြုံမဆောက်ပါ
 စေနဲ့...။
 အဓိပ္ပာယ်ကရင်းပါ
 တယ်။
 လူတို့၏တဝတွင် အ
 များတွေ အများတွေများစွာရှိ
 ပါသည်။ ထိုအများတွေသည်
 ကိုယ့်နဲ့မဆိုင်ပါ။ ကိုယ့်ခေါင်းထဲ
 ထိုများသွင်းမှုနောက်ကျိမှုများ
 ကိုဆွဲသွင်းမလာပါနှင့်။ ထိုသို့သူ
 များအများများကိုကိုယ့်ခေါင်း
 ထဲဆွဲ သွင်းလာခြင်းသည် ကိုယ့်
 ကိုယ်ကိုယ်နဲ့ထဆွဲချနေသူနှင့်တူပါ
 သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကသတ်
 သတ် သင်ကသတ်သတ် ဖြစ်ပါ

သည်။

ခေတ်တစ်ခေတ်ရဲ့ ဖြစ်ရပ်တို့သည် အကောင်းဆုံး အတွေးအခေါ်များမှ ပေါ်ပေါက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုသဘောသဘာဝမှ လုပ်ဆောင်မှုအားလုံး အပေါ်အကောင်းဆုံးလမ်းစဉ်များသွားခြင်းဖြစ်၏။

ကျွန်တော်တို့မြန်မာလူမျိုးများ၏ အားနည်းချက်မှာ လူတစ်ဦးနှင့် တစ်ဦးပေါင်းသင်း ဆက်ဆံရေးတွင် သံသယဆိုသော Back Ground စိတ်ကအမြဲတမ်းကပ်ပါနေခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။ ကိုယ့်အတွင်းစိတ်က မကြိုက်သော်လည်း မျက်နှာပေါ်တွင် အလွန်နစ်သက်ဟန်ပြထားခြင်း၊ ကိုယ်ကလိုလားသော်လည်း တစ်အားလိုလားပုံမပြဘဲ ဟန်ဆောင်နေခြင်းတို့အမြဲရှိနေပါသည်။ ထိုအပြုအမူများသည် ကောင်းသောအပြုအမူများမဟုတ်ပါ။ တစ်ပါးသူကို ထိခိုက်နစ်နာစေရုံသာမက ကိုယ့်အတွင်းစိတ်ကိုလည်း အမြဲညစ်နွမ်းနေစေလေသည်။

တဝအောင်မြင်ချင်သူကိုလိုလားတယ်ဆိုရင် လိုလားကြောင်း... မကြိုက်လျှင်မကြိုက်ကြောင်း စိတ်ရှင်းရှင်း ရုပ်ရှင်း

ရှင်းနှင့် ပြောကြားနိုင်ရန် ကျင့်ကြံအားထုတ်စေလိုပါသည်။

ထို့ကြောင့် ရှေးပညာရှင်ကြီးများက "ဆိုခဲစေ မြစေ" ဟုဆိုခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်က အရှုပ်အထွေးများထဲဝင်ပါပြီး ကိုယ်ပါရှုပ်နေရင် ဘယ်မှာဘဝတိုးတက်နိုင်ပါမည်နည်း။ ဟန်ဆောင်ရင်း ဟန်ဆောင်ရင်းနှင့် လူမှုရေးများလုံး ထွေးသွားပြန်ပြီးလျှင် မြန်မာ့ရုပ်ရှင်များအတိုင်း "လာ... နင်နဲ့ ငါ သွားရှင်းရအောင်" ဆိုပြီးသွားရှင်းကြပြန်နှင့် ဘယ်မှာတိုးတက်ကြီးပွားရေးကို ရှေးရှုနိုင်ပါမည်နည်း။

ပတ်ဝန်းကျင်မှ ဘယ်လောက်များများ ဘယ်လိုများများ ကိုယ့် ဒါသနမှန်ကန်ရေးကို အနှောင့်အယှက်မဖြစ်ပါစေနှင့်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို Back Ground မပါသော ရှင်းလင်းသည့်အမြင်နှင့်ကြည့်၊ ရှင်းလင်းသည့်အမြင်နှင့် ဆက်ဆံလျှင် သင့်ကိုလည်း သင့်ပတ်ဝန်းကျင်မှ ထိုသို့ပင် တုံ့ပြန်လာပေမည်။ သံသယကင်းသောပတ်ဝန်းကျင်ကို တည်ဆောက်ကြပါစို့။

သာကေပြလိုက်ပါ ဦးမံည်။

သခွားသီးဆိုင်တွင် အမျိုးသမီးသုံးဦး သခွားသီးဝယ်နေကြပါသည်။

ပထမတစ်ယောက်က "ကျွန်မအတွက် သေးသေးနဲ့ ရှည်ရှည်လေးရွေးပေးပါ" ဖုတ်ယတစ်ယောက်ကလည်း...

"ကျွန်မအတွက်က တော့တိုရင်တိုပါစေ... ခပ်တုတ်တုတ်လေးပေါ့..."

တတိယမိန်းမက...

"ကျွန်မက သုပ်စားမှာ... ဘယ်လိုပုံစံဖြစ်ဖြစ်ရတယ်..."

ဟူ၏။

ထိုသို့ ဆိုလိုက်တော့ ပတ်ဝန်းကျင်မှ အရှုပ်များထဲမှ ခွဲထွက်မလာဘူးလား...

ပြောဖူးလား...

သင့်ခေါင်းပေါ်က ငှက်တွေ ပျံလာတာ တားဆီးလိုတာမရှိဘူးပေါ့ ကိုယ်နဲ့မှမဆိုင်ပဲဟာကို ကိုယ်နဲ့ဆိုင်တဲ့ခေါင်းပေါ်မှာထား အသိုက်မဆောက်နိုင်အောင် တားဆီးဖို့သင့်မှာ တာဝန်ရှိသည်ပေါ့။

ခေါင်းအေးအေးရှင်းရှင်းနှင့်ဆုံးဖြတ်သွားသော သခွားသီးသုပ်ကြိုက်သူ မမကိုလေးစားမိချေတော့သည်။

စီးပွားရေးအဖွဲ့အစည်းတစ်ခုကို ဖျက်ဆီးနိုင်သူတို့သည် မကျွမ်းကျင်သူများမဟုတ်။ ထိုသူများသည် အဖွဲ့အစည်းကို ဖျက်ဆီးနိုင်သည်ရာထူး ဘယ်တော့မှမရ။ အမှန်တကယ်ဖျက်ဆီးနိုင်သူများမှာ တစ်ခုခုတွင် အောင်မြင်၍ ထိုအောင်မြင်မှု အပေါ်လဲလှောင်းကျေနပ်နေသူများသာ ဖြစ်သည်။

(Henry Ford)

အသုံးတည့်မှုရှိပါစေ

စကားပုံဖြစ်ပါသည်။
Ever -jrleby Never crazy
အကြောင်းရှိ၍ အကျိုးရှိခြင်းဖြစ်သည်။

အကယ်၍ တန်ဖိုးရှင်တစ်ဦးက ဆုတစ်ခုတောင်းပါဆိုလျှင် လူတိုင်းဥစ္စာနှင့် အာဏာကိုသာတောင်းကြမှာဖြစ်သည်။ ထိုအရာများကသင့်အရည်အချင်းနှင့် အသုံးတည့်မှုရှိပါမလား။ နည်းထုကမှစဉ်းစားကြမည်မဟုတ်။

တန်ဖိုးရှိသောအရာတစ်ခု မိမိလက်ထဲရောက်ပြီးမှ နည်းထုအသုံးပြုရမုန်းမသိသူသည်

မိုးရွာပြီး နေသာသောနေ့၌လမ်းလျှောက်ထွက်ရသကဲ့သို့ပင်ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။

လူတစ်ဦးအသုံးတည့်ခြင်းမတည့်ခြင်းသည် သူ၏ဆောင်ရွက်ခဲ့သော အလုပ်အကိုင်အကျင့် အပြုအမူများမှ မွေးဖွားလာသောဆုလာဘ်များပင်ဖြစ်သည်။ အသုံးမတည့်သောလူ၊ အသုံးမတည့်သောစွည်းသည် ဘယ်မှာ အကျိုးကိုဆောင်နိုင်ပါမည်နည်း။

အမေကြီး၏ အသက်ရှစ်ဆယ်ငါးနှစ်ပြည့်မွေးနေ့သို့ နယ်ခြားရောက်နေသော သားသုံးယောက်က ကောင်းစေဆို

www.burmeseclassic.com

သော လက်ဆောင်ပစ္စည်းများကို ပေးပို့လိုက်ကြသည်။ သား ကြီးက နှစ်ဆောင်ပြိုင်နှစ်ထပ် အိမ်ကြီး ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ။ သားလတ်က မာစီဒီးဒိမ်ခံကားနှင့် သားငယ်က သမ္မာကျမ်းစာတစ်အုပ်လုံးကို အာဂုံဆောင်ရွတ်ဖတ်သရဏ္ဍာယ်နိုင်သော ကြက်တူရွေးတစ်ကောင်တို့ဖြစ်သည်။

အမေကသားသုံးယောက်အား ကျေးဇူးအထူးတင်ကြောင်း သဝဏ်လွှာပြန်လည်ပို့သသည်။

သားတို့/ သားတို့သုံးယောက်ဟာ... နယ်ခြားမှာ အလုပ်လုပ်တာနှစ်နှစ်ဆယ်လောက်ရှိပေမယ့် အမေမွေးနေ့ကိုမမေ့ကြတဲ့အတွက် အမေဝမ်းသာလိုက်တာကွယ်... သားတို့ရဲ့ မေတ္တာကိုပြုကြတဲ့ မွေးနေ့လက်ဆောင်တွေလည်း အမေဝမ်းသာစွာ လက်ခံရရှိခဲ့ပါတယ်... သားအားလုံးဟာ အမေအပေါ်မှာ ကြီးစွာသောမေတ္တာတရားနဲ့ မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးခဲ့ကြတယ်လို့ အမေတော့ယုံကြည်တာပါပဲ ဒါပေမယ့်ကွယ်... သားကြီးပေးတဲ့ နှစ်ဆောင်ပြိုင်နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးဟာ... အမေလိုတစ်ကိုယ်တည်းနေတဲ့ အမယ်ကြီးတစ်

ယောက်အတွက်တော့ သိပ်ကို ကြီးလွန်းနေပါတယ်... သန့်ရှင်းရေးကိစ္စကအစ အမေမှာ တာဝန်ကြီးတာပေါ့ကွယ်... သားလတ်ပေးတဲ့ ဒိမ်ခံမာစီဒီးကားကြီးကလည်း ကောင်းတော့ကောင်းပါရဲ့... ဒါပေမယ့် အမေအနေနဲ့ ဒီကားကြီးစီးပြီးသွားရလောက်အောင်ဝေးတဲ့ခရီးစဉ်လည်းမရှိတော့ပါဘူးကွယ် ဟိုနားဒီနားသွားမယ်ဆိုတော့လည်း အမေအသက်အရွယ်က ကားကိုကိုယ်တိုင်မမောင်းသင့်တဲ့အရွယ်ဖြစ်နေပြီမဟုတ်လား... သိပ်ပြီး အသုံးမတည့်ဘူးပေါ့ကွယ်... အဲ... လက်ဆောင်ပစ္စည်းပို့ပေးကြတဲ့အထဲမှာ သားငယ်ကတော့ အမေအကြိုက်ကိုသိတယ်ဟေ့... သားငယ်ပို့ပေးလိုက်တဲ့ ကြက်တူရွေးလေးက ချိုနေတာပဲ... စားလို့သိပ်ကောင်းလို့ အမေတောင် ကျန်းမာရေးတော်တော်ကောင်းသွားတယ် နောက်နှစ်တွေလည်း ဝီလီပဲပို့နိုင်ပါစေကွယ်... ။

ချစ်တဲ့... မေမေ

ကဲ... အဲဒီမယ် အသုံးတည့်မှုနှင့်မတည့်မှုကို ရှင်း

ရှင်းလင်းလင်း မြင်ရပြီမဟုတ်လား... ထိုပစ္စည်းသုံးမျိုးတွင် ကြက်တူရွေးကဈေးအနည်းဆုံးဖြစ်သည်။ ထိုဈေးအနည်းဆုံး ကြက်တူရွေးကမှ သမ္မာကျမ်းစာတစ်အုပ်လုံး အာဂုံဆောင်နိုင်သောဂုဏ်ပုဒ်ကို နတ်လိုက်ဦး သူအသားပဲအသုံးဝင်သည်ဆိုသော အဖြေရလာ၏။ သိန်းပေါင်းများစွာအကုန်ခံ၍ အသုံးမတည့်ခြင်းထက် ငွေနည်းနည်းနှင့်အသုံးတည့်ခြင်းကပို၍တန်ဖိုးရှိကြောင်း ပို၍ထင်သာမြင်သာရှိပါသည်။ ရေငတ်နေသူအတွက် ဘယာကြော်ကျေးခြင်းသည် အသုံးမတည့်သည့်အပြင် အနှောင့်အယှက်ပင်ဖြစ်ဦးမည်။ ဘီယာတစ်ခွက်သာ သူ့အတွက်သာတန်ဖိုးရှိကြောင်းကို အမြဲကြပ်ကြပ်သတိချပ်ပါလေ... ။

(ကျွန်တော်ကတော့ အမြဲ ရေငတ်နေသူဖြစ် သည် ဘယာကြော်လေးနဲ့ဆိုရင် တော့အင်း... တယ်ကောင်းပေါ့...) ဘာပဲပြောပြော ထိုအမယ်ကြီးတွင် ကမ္ဘာကျော် အတွေးအခေါ်ဗညာရှင်ကြီး ဆိုကရေးတီးထက် သာလွန်သွားသော အချက်တစ်ချက်ကို မထင်မှတ်ပဲ တွေ့လိုက်ရ၏။ ဒါကလည်း သူ့သားငယ်

ပေးလိုက်သော မွေးနေ့လက်ဆောင်ကြောင့် ပင်ဖြစ်သည်။ ဆိုကရေးတီးသည် မိမိကိုယ်မိမိအဆုံးစီရင်ရန် အဆိပ်သောက်ပြီး သေအံ့မူးမူးအချိန်တွင် ရုတ်တရက်သတိလည်လာပြီး မိမိ၏တပည့်လူယုံကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ တပည့်ကြီးကလည်း ဆရာ့လက်ကို လက်စုံယှက်ကိုင်၍ မျက်ရည်တွေကျကာ ဆရာ၏သေခါနီး မျက်နှာကို မမော့... ကြည့်ရင်း ဆရာ၏နောက်ဆုံးမှာတမ်းကို ဝံ့လင့်နေသည်။ ထိုစကားစုမှာ အမိုက်မောင့်ဖုံးနေသော မြေကမ္ဘာအတွက် ပညာရှိကြီးဆိုကရေးတီးက နောက်ဆုံးပြောကြားခဲ့သော စကားစုဖြစ်သည်။ မှတ်ပါ။

“ချစ်တပည့် ငါဘေးအိမ်ကကြက်ကလေးတစ်ကောင် ချေးပြီး စွပ်ပြုတ်လုပ်သောက်ဖူးတယ်... အဲဒီကြက်ကို အဆင်မပြေတာနဲ့ ငါပြန်မပေးရသေးဘူး မင်းငါ့ကိုယ်စား... အဲဒီကြက်ကြွေးကလေးကို ဆပ်ပေးပါကွာအွတ်... ”

ဆို အသက်ထွက်ပါလေရော။ အမယ်ကြီးကထိုပြာသ

နာကင်းပါသည်။ သားငယ်က အမေအိုလိုအပ်သော လိုအပ်ချက်အတွက် ကြက်တုရွေးတစ်ကောင်ကြိုပို့လိုက်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သာကေထုတ်ကြည့်ရအောင်။

ကိုယ့်အတွက်လိုအပ်သောပစ္စည်းသည် မည်မျှပင် ဈေးပေါနေစေကာမူ တန်ဖိုးရှိသည်။ အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်လူကြီးက ဈေးပေါနေသဖြင့် ချိုလိမ်ဝယ်စို့နေသည်ကို မြင်ယောင်ကြည့်ပါ။

အသုံးမတည့်သော လူသည်မည်မျှကြီးစားလုပ်ကိုင်စေကာမူ မည်မျှလုပ်အားခနည်းစေကာမူ အလုပ်မဖြစ်ပါ။

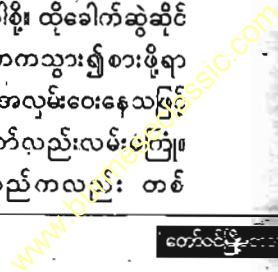
ဘဝအောင်မြင်တိုးတက်လိုသူသည် အသုံးမတည့်ပစ္စည်းအလုပ်မဖြစ်သော လူတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် အမြင်ဆင်ခြင်ဆင်သင်ပါသည်။

ကိုယ်ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်းမြှင့်တင်ပါ

လူတချို့ရှိပါသည်။ ငါပစ္စည်း၊ ငါဥစ္စာ၊ ငါလယ်၊ ငါကျွန်း၊ ငါတိုက်၊ ငါကားနှင့် ငါတကောတိုက်ကပတ်ဝန်းကျင်ကိုမေ့နေတတ်ပါသည်။ ကိုယ်တိုးတက်ဖို့ကိုယ်ချမ်းသာဖို့သာ အမြဲနုလုံးသွင်း၍ ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ်သာ မြှင့်တင်နေတတ်ပါသည်။ ဤသည်လည်း လူ့လောကအတွက် မှန်ကန်သောအောင်မြင်ရေးမဟုတ်ပါ။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်လည်း အောင်မြင်အောင် ကြိုးစား၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း ရသလောက် မြှင့်တင်နိုင်မှစစ်မှန်သော အောင်မြင်သောဘဝကိုရကြမည်ဖြစ်သည်။

အောင်မြင်ခြင်းဆိုသည်မှာ သင့်ဘဝမှာရလိုက်တဲ့ အကျိုးခံစားမှုနဲ့မဆိုင် သင့်အတွက်ပြီးမြောက်အောင်မြင်မှုနဲ့လည်းမဆိုင်။ အောင်မြင်ခြင်းဆိုသည်မှာ သူတစ်ပါးအတွက် သင်ဘာလုပ်ပေးပြီးပြီလဲဆိုတာသာ ဖြစ်၏။

ဥပမာ-မြို့တစ်မြို့တွင် ခေါက်ဆွဲဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှိသည် ဆိုပါစို့။ ကောင်းလည်းကောင်း သည်လို့ဆိုပါစို့။ ထိုခေါက်ဆွဲဆိုင်သို့ တကူးတကသွား၍ စားဖို့ရာ အနည်းငယ်အလှမ်းဝေးနေသဖြင့် သွားချင်သော်လည်းလမ်းမကြုံ၊ လမ်းကြုံသည်ကလည်း တစ်

ယောက်စ နှစ်ယောက်စ။ အကယ်၍ ဤနေရာတွင် ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း နည်းပညာပေး၍ တရုတ်တန်းကဲ့သို့ခေါက်ဆွဲဆိုင်တန်းကြီးဖြစ်လာလျှင် ရောဂါဆိုရင်တော့ ပြောစရာပင်မလို။ ခေါက်ဆွဲစားချင်လား။ အဲဒီလမ်းကိုသွားပေါ့။ စားစမ်းကြိုက်တဲ့ဆိုင်ဆိုလျှင် မစည်ကားလာနိုင်ဘူးလား။ နိုင်ငံတိုင်းမြို့တိုင်းရှိ တရုတ်တန်းများကိုပြန်ပြန်ပါသည်။ ဤသည်မှာ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုမြှင့်တင်ခြင်းသီအိုရီပင်ဖြစ်သည်။ မိမိအိမ်မှ မိမိလမ်း၊ မိမိလမ်းမှ မိမိရပ်ကွက်၊ မိမိရပ်ကွက်မှ မိမိမြို့၊ မြို့မှတိုင်းနိုင်ငံအထိ တဖြည်းဖြည်းချဲ့ထွင်၍ အောင်မြင်အောင်ကြိုးစားဖြစ်ပေါ်ရန် လူတိုင်းတွင်တာဝန်ရှိပါသည်။

စကားကြုံ၍ ပြောပါဦးမည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုမ မြှင့်တင်မိ၍ စိတ်ဒုက္ခရောက်ရသော လူတစ်ယောက်အကြောင်းပါ။ သေလွန်ပြီး၍ ကောင်းကင်ဘုံတွင် စိန်ပိတာ၏ အစစ်ဆေးခံရန် စောင့်ဆိုင်းနေသူသုံးဦးရှိပါသည်။ စိန်ပိတာက ပထမတစ်ဦးကို စတင်စစ်ဆေးပါ

သည်။
 “မောင်မင်း လူ့ဘဝတုန်းက အိမ်ထောင်ရေးဖောက်ပြန်ဖူးလား...”
 “ဟုတ်ကဲ့... ဖောက်ပြန်ဖူးပါတယ်...”
 “အေး... အဲဒါဆို ကောင်းကင်ဘုံမှာစီးဖို့ လေးဘီးကားလေးပဲရမယ်...”
 “နောက်တစ်ယောက် လာစမ်း... သင်ရောလူ့ဘဝတုန်းက အိမ်ထောင်ရေးဖောက်ပြန်ဖူးလား...”
 “ဟုတ်ကဲ့ဖောက်ပြန်ဖူးပါတယ်...”
 “ဘယ်နှကြိမ်လဲ”
 “နှစ်ကြိမ်ပဲပါ...”
 “အေး... အဲဒါဆိုရင်တော့ SE ဆလွန်းပေးရမယ်စီးပေရော...”
 “နောက်တစ်ယောက် သင်ရောလူ့ဘဝတုန်းက အိမ်ထောင်ရေးဖောက်ပြန်ဖူးလား...”
 “စိန်ပိတာခင်ဗျား... ကျွန်တော် တစ်ခါဆိုတစ်ခါမှမဖောက်ပြန်ဖူးပါဘူး...”
 “ဟေ... ဘယ်ဟုတ်ပါလား... ဒါဆိုရင် မာစီဒီး ဇိမ်ခဲကားသစ် ကြီးကိုစီးပေရော ဟုတ်ပလား...”

ဤသို့ဖြင့် ထိုသုံးယောက်လည်း မိမိရထိုက်သော ကားကိုယ်စီပေါ်တက်၍ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် နှုတ်ဆက်ကြသည်။ မာစီဒီးကားသစ်ကြီးနဲ့ကိုတည်တံ့က ရှေ့ဆုံးမှဝင်ကြားစွာမောင်းထွက်သွားသည်ကို ကိုငါးကြိမ်နှင့်ကိုနှစ်ခါတို့က ကားစုတ်ကလေးများထဲမှ ဂုဏ်ယူစွာကြည့်ရင်း ကုတ်ကုတ်ကလေးလိုက်ပါမောင်းနှင်သွားလေသည်။
 ကောင်းကင်ဘုံတွင် သွားလာလှုပ်ရှားရင်းဖြင့် တစ်နေ့တော့ ထိုသုံးဦးသည် ကောင်းကင်ဘုံ၏မီးပွိုင်တွင် ဘေးချင်းကပ်ရပ်၍ ခုံကြံလေသည်။ ထိုအခါ မာစီဒီးဇိမ်ခဲကားပေါ်မှ ကိုတည်တံ့၏မျက်နှာမှာ ငိုမဲ့မဲ့ကြီးဖြစ်နေ၍ ကိုငါးနှင့်ကိုနှစ်တို့က စပ်စုကြသည်။
 “သူငယ်ချင်း မျက်နှာလည်းမကောင်းပါလား... ဘာဖြစ်လို့လဲ ကားကြီးကစီးမကောင်းလို့လား...”
 “ငါကားက ငါ့ကိုယ်ကျင့်တရားအတွက် ထိုက်ထိုက်တန်တန်ရထားတာပဲ... သိပ်ကောင်းတာပေါ့...”
 “ဒါနဲ့များတောင် ဘာ

လို့ငိုမဲ့မဲ့မဲ့နဲ့နဲ့နဲ့ကြီးဖြစ်နေရတာလဲ...”
 “ဟင့်... အခုလေးတင်ပဲ... ဟင့်... ငါ့မိန်းမကိုလမ်းမှာ... အဟင့်... တွေ့ခဲ့ရတယ်... အဟင့်... သူ့စကိတ်တစ်ဖက်ပဲရတယ်ကွ... ဟင့်...”
 ကဲ... ထိုပြဿနာမှာ မိမိပတ်ဝန်းကျင်ကို မြှင့်တင်ဖို့မေ့လျော့ခဲ့သောပြဿနာပင်ဖြစ်သည်။ ဖြစ်ပြီးမှပြင်မရပါ။
 ထို့ကြောင့် အောင်မြင်တိုးတက်သူတို့သည် မိမိတို့ဘဝကို ကောင်းစား ရှေးထက် အများကောင်းစား ရှေးကိုလည်း ရှေးရှုသင့်ကြောင်း သတိပေးချင်ပါသည်။
 ယခုအချိန်တွင် ချစ်တီးတို့၏ ဘုဒ္ဓဝါဒဘာကြောင့် မရှိတော့သနည်း။ လူတစ်ဦးကောင်းစားရေးကိုအခြေခံသောကြောင့် လူအများစုမလိုလားသဖြင့် ကျန်းချင်းဖြစ်ပါသည်။ ထိုသာဓကများကို ကြည့်၍ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုမမေ့လျော့သော အောင်မြင်သူများဖြစ်အောင် ကြိုးစားသင့်ပါပေသည်။

ဘဝကို ပြန်လည်ပုံ
 သွင်းမယ်ဆိုတဲစကား ပြောသူ
 တွေက ဘဝအကြောင်းနည်း
 နည်းလေးမှနားမလည်သူတွေ
 ဖြစ်တယ်။ ဘဝ၏ရင်ဆိုင်မှုကိုလည်း
 ထိတွေ့ဖူးမှာမဟုတ်သလို ဘယ်
 လောက်ပဲအတွေ့အကြုံရှိရှိ ဘာ
 တွေပဲလုပ်ဖူးလုပ်ဖူး သူတို့ဟာ
 ဘဝကိုနားလည်ကြမှာမဟုတ်ဘူး။
 ဘဝဆိုတာ ကုန်ချောထုတ်လိုရ
 တဲ့ ကုန်ကြမ်းပစ္စည်းမှ မဟုတ်
 တာ။ ဒါကို သူတို့က တိုလိုက်ထိ
 လိုက်ရုံနဲ့ မြင်မြတ်တဲ့အဆင့်ကို
 ရောက်သွားကြမယ်လို့ ယူဆ
 တယ်။ အမှန်တော့ ဘဝဆိုတာ

အမြဲတမ်းပြောင်းလဲနေတာ။
 အမြဲတမ်းအသစ်ပြောင်းလိုက်
 အသစ်ဖန်တီးလိုက် ပုံသဏ္ဍာန်
 ပြောင်းလဲလိုက် လုပ်နေတာ။

(Boms Pasternak)

ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စကိုသူ့နေရာနဲ့သူ့အသုံးချပါ

လူတိုင်းတွင် အစွမ်း
 အစတစ်ခုစီတော့ ကိုယ်စီပါ
 မြဲဖြစ်ပါသည်။ ထိုအစွမ်းအစကို
 သူ့နေရာနဲ့သူ့ အချိန်အခါနဲ့
 ကာလဝေသံကိုက်ညီအောင် အ
 သုံးချနိုင်မှုသည်လည်း ဘဝအ
 တွက်အရေးပါအရာရောက်သော
 လုပ်ဆောင်ချက်ဖြစ်သည်။ အချိန်
 အ ခါမဟုတ်သောနေရာမှာ
 အစွမ်းအစကို အားသွန်ခွန်
 စိုက်ထုတ်သုံးပြီး တကယ့်အချိန်
 လည်းကျရော ခြေတုန်လက်ပန်း
 ထွပြီး ဘာမှမလုပ်နိုင်မကိုင်နိုင်
 တော့သဖြင့် အခွင့်အရေးများ
 ဆက်လွတ် ဆုံးရှုံးနေရသူများ
 ဆည်း ဝုနဲ့ဝေးနဲ့တွေ့ကြရမည်

ဖြစ်သည်။
 တေးဝေးမကြည့်ပါနှင့်။
 သင့်ကိုယ်သင်ပြန်လည်သုံးသပ်ပါ
 ဦး။ မေးခွန်းလေးခုမေးပါမည်။
 -သင့်လုပ်ငန်းနှင့် အံ
 ဝင်ခွင်ကျရှိပါသလား၊
 -သင့် လုပ်ငန်းတွင်
 သင်အစွမ်းအစအပြည့်အဝအ
 သုံးချခွင့်ရှိပါ သလား၊
 -သင့် လုပ်ငန်းသည်
 သင့်အတွက်ပျော်ပိုက်စရာနေ
 ရာဖြစ်ပါသလား၊
 -သင့်လုပ်ငန်းမှလုပ်
 ဖော် ကိုင်ဖက်များက သင့်ကိုနှေး
 မဲထွေးကြပါသလား၊
 ထို မေးခွန်းများကို

အခုန် ခြစ်ချနိုင်လျှင် သင့်လုပ်ငန်းသည် သင်နှင့်အတင်ခွင် တျာဖြစ်သောလုပ်ငန်းဖြစ်ပါသည်။ ထိုအချက်လေးချက်မှ တစ်ချက်ချက် ချို့ယွင်းခဲ့လျှင်တော့ ထိုလုပ်ငန်းနှင့် မိမိ အကြောင်းကို သေချာစေ့ငှာ ပြန်လည်သုံးသပ်၊ ပြင်တန်ပြင်၊ ဖြည့်တန်ဖြည့်၊ ဖြုတ်တန်ရာကိုဖြုတ်၊ ပြောင်းထန် ပြောင်းလုပ်ရမည်မှာ မလွဲပါပေ။

ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စံနှင့် ကိုက်ညီသော အလုပ်သာလျှင် သင့်ဘဝကို သေချာပေါက်တိုး တက်မြင့်မားစေမှာပင်ဖြစ်သည်။

အစွမ်းအစကို တလွဲအသုံးချမိလျှင် မတိုးတက်သည့် အပြင် ဘေးပင်ဖြစ်တတ်ပါသည်။ ဥပမာ ပြချင်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ တစ်ခုတွင် အလုပ်ခန့်ရန်အတွက် အကြီးအကဲမှလူတွေ စစ်ဆေးနေသည်။ မိန်းကလေးတစ်ဦး လက်ဆွဲအိတ်ကြီးကြီးတစ်လုံးကိုပိုက်၍ လူတွေ စစ်ဆေးခံရန် အခန်းထဲသို့ဝင်လာသည်။ အကြီးအကဲက အိတ်ကြီးကို သတိထားသွားမိပြီး သက်သောင့်သက်သာရှိစေရန် သတိပေးလိုက်သည်။

“အိတ်ချလိုက်သမီး”

ကောင်မလေးက ယှာယှာသလဲနှင့် အခန်းထဲဝေကြည့်ရင်း တိုးတိုးလေးပြန်မေးသည်။

“ဒီခရင်းဘက်ပေါ်မှာ ပဲလားဆရာ... ”

က... သွားရော၊ သွားရော၊ အစွမ်းအစကို တလွဲအသုံးချမိခြင်းဖြစ်သည်။ အေးလေ... ဒါလည်း လွဲတယ်လို့ တော့မဆိုသာပါဘူး။ သူ့ဟာနဲ့ သူ့မှန်နေတဲ့လူတွေက ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်မကြီးတွေကိုဖြစ်လို့။ အလေ... ဘယ်ဇောက်ကုန်ပြန်ပါလိမ့်။ အင်း... အနည်းနဲ့ အများတော့ ဒုက္ခရောက်နိုင်တာပေါ့ဗျာ။ ဒီ ဥပမာမကောင်းဘူး။ နောက်တစ်ခုပြောင်းပြောမယ်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးတုန်းကဖြစ်သည်။ ဂျာမနီတွင် စစ်မီးဟုန်းဟုန်းတောက်၍ ဟစ်တလာက ဂျူးများကိုကျူးပင်ခတ်ကျူငတ်မကျန်ရှင်းလင်းနေစဉ်ကဖြစ်ပါသည်။ တောရွာနေပုဒ်မှာ ဂျူးအဘွားအိုတစ်ဦးသည် ဟစ်တလာကိုမုန်းလွန်းသဖြင့် နေ့စဉ်ဟစ်တလာသေပါစေဟု ရေရွတ်မြည်တမ်းနေ၏။ ထိုအသံကိုကြား၍ သူ့မွေးထားသော ကြက်တူရွေးလေးက အားတိုင်း ယားတိုင်းရွတ်နေတတ်သည်။

“ဟစ်တလာသေပါစေတော်... ”

“ဟစ်တလာသေပါစေတော်... ”

တစ်နေ့သော် သူတို့ရွာလေးသို့ ဂျာမန်တပ်စိတ်တစ်စိတ်လာရောက်ခန်းချသည်။ စစ်သားများက ရွာလမ်းမဖြတ်သွားရင်း အဘွားအိုအိမ်စားအရောက်တွင် ကြက်တူရွေးက ဘာစိတ်ပေါက်လာသည်မသိ။ နေ့စဉ်ရေရွတ်မြဲအတိုင်း ရွတ်တရက်ထရေရွတ်သည်။

“ဟစ်တလာသေပါစေတော်... ”

စစ်သားများအံ့ဩသွားကြပြီး အိမ်ထဲဝင်ကြည့်ကာ ကြက်တူရွေးကို သတ်မည်လုပ်ကြသည်။ အမယ်အိုကြီးက တောင်းပန်သည်။

“မလုပ်ပါနဲ့ သားတို့ရယ်... ဒီတီရစ္ဆာန်က ဘာမှနားမလည်လို့ ပြောမိတာပါ... ”

“အေး... ဒီတစ်နေ့တော့ခွင့်လွတ်လိုက်မယ်... နောက်တစ်နေ့အဲဒီလိုအော်လိုက်တော့ ကြက်တူရွေးရောခင်ဗျားကြီးပါသတ်ပစ်မယ်... ဘာခွတ်လဲ... ”

နောက်တစ်နေ့တွင်

စစ်သားများဖြတ်သွားကြပြန်ရာ ကြက်တူရွေးကထအော်ပြန်သည်။

“ဟစ်တလာသေပါစေတော်... ”

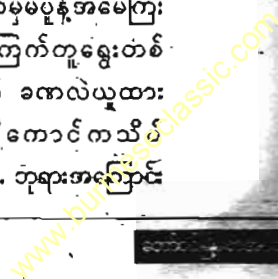
“ဟင်... အဘွားကြီး ခင်ဗျားကြက်တူရွေးကို ဒါတွေဒီလိုမပြောရဘူးလို့ သင်မထားဘူးလား... မနေ့က ဘာခင်ခါ... ဒီနေ့တစ်ခါ... သတ်ပစ်တာပဲအေးပါတယ်... ”

“မလုပ်ပါနဲ့ ကွယ်... အမေကြီးသင်ထားပါမယ်... နောက်တစ်နေ့အဲဒီလိုမဖြစ်စေရပါဘူးကွယ်... ”

“ဟုတ်ရင် ဟုတ်ပေါ့ဗျာ... နောက်တစ်နေ့မှာ ဒီအချိုးချိုးလိုက်တော့... ဟင်... လူရော တီရစ္ဆာန်ရောသေပြီသာမှတ်”

ဘာလုပ်လို့ဘာကိုင်ရမှန်းမသိတော့ အမယ်ကြီးက ဘုရားကျောင်းကိုသွားပြီး ဘုန်းကြီးကိုအကူအညီတောင်းသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးက...

“ဘာမှပူဇော်အမေကြီး ကျုပ်ဆီမှာ ကြက်တူရွေးတစ်ကောင်ရှိတယ် ခဏလဲယူထားလိုက်... ဒီကောင်က သိပ်ကြွနေရတာ... ဘုရားအကြောင်း

တရားအကြောင်းကလွဲပြီး ကျန် တာမပြောဘူး... ”

အမယ်ကြီးလည်း ဝမ်း သာသွားပြီး ကြက်တူရွေးချင်း ခဏလဲယူလာသည်။

နောက်တစ်နေ့စစ် သားများဖြတ်သွားသောအခါ လှောင်အိမ်ထဲတွင် ဆရာတော် ကြီးလို ဣန္ဒြေနဲ့ထိုင်နေသော ကြက်တူရွေးကိုတွေ့သဖြင့် အံ့ဩ သွားကြသည်။ စစ်သားတစ် ယောက်က ဆွပေးသည့် အနေ ဖြင့် ကြက်တူရွေးကိုလှမ်းစလိုက် သည်။

“ဟေ့ကောင်ကြီး တစ် ခုခုပြောဦးလေကွာ...”

နောက်စစ်သားတစ် ယောက်ကလည်း...

“ဟေ့... လုပ်ပါဦး ကွ... ဘာတဲ့... ဟစ်တလာ သေပါစေလေကွာ...”

ကြက်တူရွေးက ဣန္ဒြေ ရရပင် မျက်လွှာလေးချလို။

စစ်သားများက ပြဿ နာရှာချင်သဖြင့်ထပ်ဆွဲကြသည်။

“ဟေ့... ဟစ်တလာ သေပါစေ... ဟစ်တလာသေ ပါစေ ”

ထိုတော့မှ ဘုန်းကြီး ကြက်တူရွေးက အောင်မြင်ခဲ့

ညားသောအသံနှင့်ပြောချလိုက် လေသည်။

“တောင်းဆုနဲ့ပြည့်ပါ စေချစ်သား...”

အစွမ်းအစကို သူ့နေ ရာနဲ့သူ့အသုံးချသွားခြင်းဖြစ်သည်။ အံ့မဝင်ပေဘူးလား။

အံ့ဝင်ခွင့်ကျရိသော အလုပ်တစ်ခု ဘုရားသခင်က သင်ကို ဖန်တီးပေးထားပါသည်။ အလုပ်သည် သင်နှင့်တိုင်းချုပ်ထားသလို အလော တော်ဖြစ်နေပါသည်။ ထိုအလုပ်ကို လုပ်နေ ပည့်ဆိုလျှင် သင်တို့တက်ပြီသာ မှတ်ပေ ရောပေါ့။

ဗဟုသုတမသုံးပါစေနင့်

အရာရာကို စူးစမ်း လေ့လာ၊ တွေ့သိမှုကိုလေ့လာ ချိတ်ခြင်းသည် အဖိုးတန်လှ သော သင့်ဘဝကိုအရောင်တင် ပေးနိုင်ပါသည်။ လူတို့သည် တစ် နေ့တစ်နေ့ အိမ်ကထွက်အလုပ် ထဲသွား၊ အလုပ်ကထွက်အိမ် ကို ပြန်နှင့် မပြောင်းလဲသောယန္တရား ကြီးတို့ လည်ပတ်အောင် မောင်း ခွင်းရင်း ယန္တရားကြီးအောက် ထွင် ဘဝများစွာလုံးပါး ပါးနေရ ပါသည်။ တစ်သက်လုံး အလုပ် နှင့်အိမ် အိမ်နှင့်အလုပ် down to earth လုပ်နေရာမှ အငြိမ်းစား မသော အခါမှအမှန်ကိုတွေ့ ရခြင်း ဟင်... ဝါတွေက ဒီလို

ရှိသေးပါလား... ဟား ဝါတွေ ငါမသိခဲ့ပါလား... ” နှင့် ကလေးတစ်ယောက်လို မျက်လုံး ကလယ်ကလယ်နှင့် မေးစမ်းနာ ယူနေရသူများမနည်းပေ။ လွန် ခဲ့သော နှစ်ခြောက်ဆယ်ဆိုသော အချိန်ကာလများ နှမြော့ဖွယ် ကောင်းလေစွ။ ယခုအချိန်မှ သင်ယူလိုလည်း မဖြစ်နိုင်တော့။ ဘာလုပ်ရမည်နည်း။ ဘဝတန်း ဖိုးကားဘယ်မှာနည်း။ ထားပါဦး တော့အနားယူချိန် အလုပ်လုပ် နေချိန်မှာရော ဗဟုသုတမရှိရင် အနည်းအကျဉ်းတော့ ကမောက် ကမနိုင်သည်ချည်းသာဖြစ်နေ မည်ဖြစ်သည်။

လူလောကထဲ အဆိုးဆုံးဟု ယူဆရသည့် အထဲအကောင်းများလည်းရှိနိုင်သေးသလို အကောင်းဆုံးတွေထဲ၌လည်း အဆိုးပေါင်းမြောက်မြားစွာရှိနိုင်ပါသေးသည်။ ဤအရာများကို လေ့လာသူများသာလျှင် သိနိုင်မည်ဖြစ်သည်။ လူတိုင်းသည် ဗဟုသုတများကို မရှာမှီးချင်ကြပေ။ အနည်းငယ်မျှသာ ရနိုင်သော ပညာအတွက် တန်ဖိုးကြီးကြီးပေး ချင်ကြ၏။

ကျွန်တော်တို့ငယ်စဉ်က ဆုံးခဲ့သော ဆားပုလင်းမောင်ချိုဆိုသူအကြောင်းပါ။ ဆားပုလင်းမောင်ချိုသည် အကင်းပါးသွက်လက်၍ ချက်ဆီနားခွက်ကမီးတောက်သော ခဲတစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။ ခဲလုပ်ငန်းကျွမ်းကျင်သည့် စံပြုရဲသားတစ်ဦးလည်းဖြစ်ပါသည်။

တစ်နေ့ မော်လမြိုင်က ဘီလူးကျွန်းနတ်မှော်ဆိတ်သို့ခုတ်မောင်းလာသောရေယာဉ် တစ်စီးပေါ်တွင် ဆားပုလင်း မောင်ချိုလိုက်ပါစီး နင်းလာရင်း မသင်္ကာစရာ လူငယ်တစ်ဦးကိုတွေ့သဖြင့် နောက်ယောင်ခံ၍ အရိပ်အတဲကို ကြည့်နေပါသည်။ ထိုလူငယ် ဇက်၏စက်

ခန်းပေါ်ရှိ အထူးခန်းပေါ်တွင် ပက်လက်ကုလားထိုင်နှင့် ထိုင်၏။ ကိုမောင်ချိုကလည်း ၎င်းလူငယ်နောက်နားတွင်ကပ်ထိုင်၍ လူငယ်ကိုချက်ကင်လုပ် နေ၏။ အတန်ကြာသောအခါ လူငယ်က တေးတီကိုကြည့်ရင်း ပြင်းလာသဖြင့် လွယ်အိတ်ထဲမှ စာရွက်တချို့ကိုထုတ်ကြည့်နေသည်။

ဆားပုလင်းမောင်ချို ထိုလူငယ်ကြည့်သော စာရွက်အနောက်မှခိုးဖတ်ရင်း အဓိပ္ပာယ်ဖော်သည်။ မည်သို့မှဖော်မရချက်ဆီနားခွက်ကမီးတောက်သော ဆားပုလင်းမောင်ချိုကောင်းကောင်းကြီးသိပြီ။ ဒါမြေအောက်ဂိုဏ်းသားတွေထဲ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ဆက်သွယ်သည့် ဝှက်စာဖြစ်မည်။ ဆားပုလင်းမောင်ချိုက ဒေါသထွက်နေသော ကျားနာသမ္ဗယ် တိန်းဟောက်ရင်းလူငယ်ကိုခုန်အုပ်လိုက်သည်။

“ဆားပုလင်းမောင်ချို တဲ့ကွ... မင်းဘာမှပတ်ဖို့ ကြံစားမနေနဲ့ မင်းတို့ဂိုဏ်း အကြောင်း ငါအားလုံးသိပြီပြီ... အမှန်တော့ သူ့ဘာသိထားတာမဟုတ်ဘူး။ ယခု

ရွက်ကို ကြည့်၍ ရလာသော ကောက်ကြောင်းကို ဖိန့်ဖိန့်သဘောနှင့်ဖြေခြောက်လိုက် ခြင်းဖြစ်သည်။ သိတယ်မဟုတ်လား ရဲပညာလေ။ လူငယ်ကြောင်စိစိထိတ်လန့်စွာနှင့်...

“ဘာ... ဘာဖြစ်လို့ လဲအစ်ကို...”

“အောင်မာ လောကကြီးကိုလုံး ဝနားမလည်တဲ့ ယုန်သွင်မျက်နှာနဲ့ မူယာမာယာ များဖို့မကြိုးစားနဲ့ကွ... ပြောစမ်း အဲဒီစာရွက်တွေကဘာတွေလဲ” လူငယ်က သူ့ဖတ်နေသော ဝီတသုကော်တစာရွက်ကိုကြည့်ရင်း...

“ဒါ... ဒါ Note တွေပါ...”

လူလည်ဆားပုလင်းမောင်ချိုက မျက်လုံးတစ်ဖက်စင်းရင်းစဉ်းစား ဟန်ပြုနေ၏။

“ဒါတော့ မင်းပြောမှလားကွ... ဒါတွေကမင်းတို့ ချင်းနားလည် တဲ့သင်္ကေတတွေ ဆိုတာ ငါသိပြီးသားပါကွာ... ငါသိချင်တာက... ဒါတွေဟာ ဆယ်သူဟာတွေလဲ... ပြောစမ်း ဘာကောင်...”

ဆိုပြီး လည်ပင်းကို ငတ်ဖျံနှင့်ညှစ်ရင်း မေးနေ

သည်။

“အ... အ... အစ်တယ်ဗျ...”

“အစ်ရင် ပြောလေကွာ... ဒါဘယ်သူဟာတွေလဲ...”

“ဗီ... ဗီ... ဗီသို့ပင်ရဲ့... သင်္ကေတတွေ...”

“ဟားဟား... ငါထင်သားပဲ... ဒါဗီသို့ပင်ရဲ့လက်ချက်ပဲဆိုတာ... ကဲ့... မင်းဘာမှလှည့်ပတ်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့တော့ မင်းတို့ဆရာကြီး ဗီသို့ပင်ကဒီနေ့ပဲ တို့ဆရာဦးထွန်းနိုင်ကို လာရောက်ဝန်ချအဖမ်းခံ သွားပြီ အဖြစ်မှန်ကိုအမှန်အတိုင်းပြောပြရင် မင်းသက်သာမယ်...”

အမှန်တော့ ဆားပုလင်းမောင်ချိုက ထွက်လာသော သဲလွန်စအစလေး တစ်ခုကိုဆွဲဆန့် စစ်ဆေးသောနည်းဖြင့် အစ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ခက်သည်က သူ့မေးနေသောလူငယ်မှာ တက် သစ်စဂီတသမားဖြစ်နေသည်ကိုလည်းကောင်း၊ သင်္ကေတအားလည်းကောင်း၊ ဗီသို့ပင်ဆိုသော ကမ္ဘာကျော်ဂီတ ပညာရှင်ကြီးအားလည်းကောင်း မသိခြင်းပင်။ ဗဟုသုတနည်း၍ ဖြစ်ရသော ကမောက်ကမပါလေ။ ဗီသို့ပင်ခမျာမှာလည်း

တစ်သက်လုံးဂီတပညာရှင် အဖြစ်နဲ့ လူရိုသေရှင်ရိုသေ နေ လာရာမှ ဆားပုလင်းမောင်ချိုနှင့် တွေ့မှ ကလေးကဝမြေအောက် ကိုဏ်းသားအဖြစ်နှင့် ဝန်ချရင်း အဖမ်းခံရသောဘဝကို ရောက်ခြင်း မလှ ရောက်ရလေတော့သည်။

ဒါက ကျွန်တော်တို့ဆီက ဗဟုသု တနည်းပါးခြင်းပင်။ သူတို့ဆီက ဗဟုသု တစ်နည်းပုံက ပိုဆိုးသေး သည်။

တိရစ္ဆာန်ရုံမှ ကလေး များ၏ အချစ်တော် ကုလား အုတ်တစ်ကောင် လွတ်သွား သဖြင့် ဆိုဗီယက်ရဲများ ခြေချင်း လိမ်ရှာဖွေနေကြသည်။ ပြည်သူ များကလည်း ဒီရဲတွေ စီလောက် ညှဲနေတာ တစ်သက်လုံး မိမှာမ ဟုတ်ဘူးဟု မှတ်ချက်ပေးနေကြ သည်။ ရဲမင်းကြီးက မခံနိုင်တော့ ၍ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များကို အမြန်ဆုံး မိအောင်လိုက်ရန် ဖိအားပေး နေသည်။ သုံးရက်မြောက်နေ့ တွင် လွတ်သွားသော ကုလား အုတ်ကို မိပြီဟု ရဲတပ်ဖွဲ့ကစီး စီးပိုင်ပိုင်ကြေညာသည်။ အံ့ဩ ဝမ်းသာနေကြသော ပြည်သူများ နှင့် သတင်းထောက်အချို့က စခန်းသို့ အပြေးအလွှားရောက် လာကြရင်း သတင်းကိုစုံစမ်းကြ

သည်။

“ဘယ်မှာလဲ... ကု လားအုတ်ဘယ်မှာလဲ...”

“လူစုံရင်ပြမယ်လေ ငြိမ်ငြိမ်နေကြဦး... စုံပြီလား ဟေ့... ထုတ်ခဲ့စမ်း...”

စခန်းမှူးက ပြောသ ဖြင့် ရဲသားတစ်ဦးက စက္ကလုံးတစ် ခုကို မထုတ်လာသည်။ စက္ကလုံး ကိုကြည့်၍ လူများကြောင်ကုန် ကြသည်။

ရဲသားက စက္ကလုံးကို ဖွင့်ပြလိုက်ရာ အထဲမှ ကြောက် လန့်နေသော ယုန်တစ်ကောင် ထွက်လာ၏။

“ဟင်... ဘယ်မှာ လဲ... ကုလားအုတ်...”

ယုန်က ကြောက်လန့် တုန်ရင်စွာဖြင့် ကမန်းကတန်း ပြောသည်။

“ကျွန်တော်ကုလား အုတ်ဖြစ်ကြောင်း ဝန်ခံပါတယ် ခဗျာ... ကျေးဇူးပြု၍ ခြေ ထောက်ကြီးတွေနဲ့ မကန်ကြပါနဲ့ တော့ဗျာ...”

ကဲ... ဤမှာလည်း ထိုသုငယ်များ၏ အဖြစ်မဟုတ် ပါ။ ကုလားအုတ်နှင့်ယုန်ကို ခွဲ ခြားမသိသော ဗဟုသုတကြောင့် သာဖြစ်ပါသည်။

ထိုကြောင့် ကျွန်တော် တို့ကံတွန်းပါသည်။ မှတ်ပါ...။

ဗဟုသုတပညာပေးပါ စေနှင့်။

ဗဟုသုတက သင်ဘဝ ကို... ပေးပါသည်။

အောင်မြင် ရေးလမ်းကြောင့်ပေးပါသည်။

ဗဟုသုတနည်းခြင်းက သင်အောင် မြင်တိုးတက်ရေးကို ပိတ်ပင်ပါသည်။

ထပ်မှတ်ပါဦး...။

ဗဟုသုတပညာရှိပါစေနှင့်။
 အသိပညာသည် အခြေခံဖြစ်၏။ အသိပညာသည် ဂျွန်နပ်တိုအား ကမ္ဘာအကြောင်း၊ လူတွေအကြောင်း သိစေသည်။ ထိန်းချုပ်မှုဖြစ်စဉ်၊ လမ်းညွှန်မှု ဖြစ်စဉ်ကျင့်သုံးစေသည်။ ယင်းတို့ဖြစ်စဉ်အား အလားအလာများစွာရှိကြောင်း ထုတ်ဖော်ပြ ကာ တွန်းအားပေးသည်။ အသိပညာနှင့် မေတ္တာတရား ပေါင်းစပ်တိုးပွားစေခဲ့လျှင် ထိုအလားအလာတို့သည် ပို၍အကောင်အထည်ပေါ်နိုင်လိမ့်မည်။

(Sir Julian Hukley)

ဆန္ဒအမှန်ရှိပါကဘယ်အရာမဆို အောင်မြင်အောင်စွမ်းဆောင်နိုင်သည်

ဘဝအောင်မြင်တိုးတက်လိုသူတစ်ယောက်သည် အမြဲတမ်းအောင်မြင်တိုးတက်လိုသော ဆန္ဒ အမှန် တကယ် တော့က်လောင်နေရပါမည်။ ထိုဆန္ဒက သင့်အား ဒုက္ခကောမကယ်မမည့် တစ်ဦးတည်းသော မင်္ဂလာခရီးသို့ပင်ဖြစ်သည်။ ဆန္ဒသည် လူ၏စိတ်ကို သွေးပေး၏။ လူ၏ဘဝကိုမယိုင်လဲအောင် တည်မတ်ပေး၏။ တို့ထောင်းသောလူ၏ သက်တမ်းတွင် အဓိပ္ပာယ်ဆိုသော အောင်မြင်ရေး ဇာတ်ညွှန်းကိုရေးပေး၏။ သင်ဘယ်နေရာမှာရှိ

တယ်ဆိုတာအရေးမဟုတ်ပါဘူး။ ဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာသာ အရေးကြီးပါတယ်။ ဓနရာဇေသကလူကိုမြင့်မြတ်စေတာမဟုတ်ပဲ လူကသာနေရာဒေသကို မြင့်မြတ်စေတာပါ။ ဝါကလည်း သင်၏ဆန္ဒအမှန်နဲ့ မြင့်မြတ်တဲ့ အလုပ်လုပ်မှပါပဲ။

ပညာရှိတို့ဆိုခဲ့သော စကားများ ရှိပါသည်။
 “ကောင်းကင်တမ္ဗတ် ကြယ်ကိုဆွတ်က မလွတ်စတမ်း ရမြတ်တည်း”
 “ကြိုးစာလျှင် ဘုရား တောင်မြစ်နိုင်၏”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး... မဖြစ်သေးတာပဲရှိတယ်...”

ဤစကားစုများသည် ဆန္ဒကိုမီးမောင်းထိုးပေးသော စကားစုများပင်ဖြစ်သည်။ အဘယ်အရာသောအောင်မြင်မှုမဆိုခိုင်မာသောဆန္ဒဥစ္စာတွင်းမှ ပေါက်ဖွားလာသော ဆုလာဘ်ပင်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဘဝအောင်မြင်တိုးတက်လိုသူသည် ခိုင်မာသောဆန္ဒနှင့် မဆုတ်မနစ်သော ခံစားရုံဖြင့် ကြောင်း တင်ပြလိုပါသည်။

လူတချို့က မိမိဆန္ဒကိုခိုင်ခိုင်မာမာထားပဲ ကိုယ်မအောင်မြင်တာကို ပတ်ဝန်းကျင်ကို အပြစ်မို့ချင်နေကြပါသည်။

“သူ့ကြောင့် ငါ့အကျိုးရောက်တာ... သူ့သာမပါရင် ပြီးပြီ...”

“ငါ့ကိုယ်က... ကံမကောင်းတာ ဘာအရည်အချင်းမှမရှိတဲ့လူတွေဖြစ်သွားပြီ...”

“ဒီကိစ္စသာ စုမနေရင် ခုချိန်ဆိုငါဟန်ကျနေပြီ...”

“ဒီရပ်ကွက်ကို... ငါလုပ်လုပ်ပြန်ပြီ... ငါပြောပြောပြန်ပြန်နဲ့ နားလည်မှုမရှိကြဘူး... တစ်ရပ်ကွက်လုံး ကိုစိတ်ရိုလက်ရို ကလေးတုတ်လိုက်

ရ... ဟင်း...”

စသောစကားများမှာ ကိုယ်ရဲ့ကိုယ်ပိုင်ဘဝကို ကိုယ်ပိုင်ဆန္ဒနှင့် အောင်မြင်အောင် မကြိုးစားပဲ သူများဘဝများပေါ်မှီတည်သော အယူအဆများနှင့် ဘဝအပွန်းခံနေကြသူများထံမှ ထွက်ကုလာသော အသံများပင်ဖြစ်သည်။ တကယ်ဆန္ဒရှိသူများသည် ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် မဆိုင်၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အပြစ်မဖို့ ကိုယ့်ဘဝကိုကိုယ်ဆန္ဒနှင့်ထပ်တူညီအောင် ကြိုးစားရန်လိုပါသည်။ အလုပ်ကသင့်ကို ဘယ်လိုလုပ်ရတယ်ဆိုတာသင်ပေးသွားပါလိမ့်မယ်။ ပြင်းထန်သော ဆန္ဒသည် ဒုက္ခကတိုင်း မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုသော် ဝိဟတ်တိုင်းကို အေးဆေးစွာ ကျော်ဖြတ်နိုင်ပါသည်။

ဆန္ဒပြင်းထန်သူတစ်ဦးအကြောင်းပြောပြပါဦးမည်။ ဆွဲအနားမကြားကျောင်းတွင် ကျောင်းသားသူ ငယ်ချင်းနှစ်ဦး ဆုံကြသည်။ ဆုံကြပါစို့ မောင်တစ်နှင့် မောင်နှစ်ပေါ့။ နွမ်းနယ်ညှိုးချိုးနေသော မောင်တစ်ကို မောင်နှစ်က စိုးရိမ်တကြီးနှင့် လက်ဟန်ခြေဟန် (ဆွဲအနားမကြားသင်္ကေတစကား) နှင့်မေးသည်။

“နွမ်းလှချည်လား သူငယ်ချင်း... ဘယ်လဲ... နေမကောင်းဘူးလား...”

မောင်တစ်နွမ်းနယ်စွာ ကြောင်ကြည့်နေ၏။ ပြန်ဖြေရန် အတွက်လက်ဟန်ခြေဟန်လုပ်ရန်ပင် အားမရှိဖြစ်နေပုံရသည်။ မောင်နှစ်က စိုးရိမ်သွားပြီး လက်ဟန်ခြေဟန်နှင့်

“ဘာလဲ... မင်းငါ့ကိုစကားတောင်မပြောနိုင်တော့ဘူးလား... ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ သူငယ်ချင်းရယ်...”

ဒီတော့မှ မောင်တစ်က လက်ခြေဟန်နှင့်ပြန်ဖြေပြ၏။

“ညကတစ်ညလုံး ဆွဲအနားမကြားအမျိုးသမီးဆောင်ရွှေမှာ လက်ဟန်ခြေဟန်နှင့်သီချင်းသွားဆိုတာ မုတ်ဝင်သွားပြီး သီချင်းဆိုများသွားလို့ လက်ငှေ့နာနေတာ... စကားတော်ကောင်းကောင်းမပြောနိုင်ပေးဘူးကွ...”

ဟူသတဲ့...။

ဤသည်မှာ ဆန္ဒဆောင်သဖြင့်သာ ဆွဲအနားမကြားတစ်ယောက်က မိမိတွင်းမှသီချင်းများကို မိမိချစ်သူ ဆွဲအနားမကြား ကောင်မလေး၏ အဆောင်ရွှေတွင် မရပ်နား တရ

ဝပ်ဆိုနိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဖိုန့်ယုယုဆောင်းည၏ ရွက်ကြွယ်များ။ ဆွဲအနားမကြား အမျိုးသမီးဆောင်ရွှေလမ်းမပေါ်က ဓာတ်တိုင်လေးကိုဖိုရင်း လက်ဟန်ခြေဟန်နှင့် သီချင်းဆိုပြနေသော ကောင်လေးနှင့် ဆွဲအနားမကြားဆောင်မှ မှန်တုန်မွှားတားညအမှောင်ကြားကို ပြုပြင်ကြည့်ရင်း သီချင်းတောင်းနေသော အဆောင်သူမိကဲ့သို့ တို့နှစ်ယောက်၏ ရုပ်ပုံလွှဲများမှာ တရေးရေးမြင်ယောင်စရာ။ သီချင်းသံလေးပင် ကြားယောင်လာသည်။

“သီဆိုနေမှယ်x x မင်းဖိုသီချင်းတွေ x x x တစ်ညလုံးပဲ ဆွဲအနားမကြား ဆောင်ရွှေလမ်းမပေါ်မှာလေ x x”

ဤသည်မှာ ဆန္ဒတစ်ခုနှင့် မဖြစ်နိုင်တာမရှိစေအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်မှုဖြစ်ပါသည်။ ဆွဲအနားမကြားဖြစ်ပါလျက် မိမိခံစားချက်များကို မိမိချစ်သူအား လက်နာခြေကုန် လက်ပန်းကျသည်အထိ သီဆိုဖျော်ဖြေနိုင်ပုံမှာ အတုယူစရာပါ။

နှစ်ပေါင်းမြောက်မြားစွာကြာပြီးနောက် တွန့်တော်တို့ရဲ့မျက်နှာတွေဟာ ကျွန်တော်တို့

ရဲ့အတ္ထုပ္ပတ္တိဖြစ်လာမှာပါ။
 တကယ်အောင်မြင်
 လိုသူသည် ဤသာကိုယ့်နှင့် မိမိ
 ဆန့်ကျင်ဘက် ခြည်မပြတ်မမှိတ်
 မသုန်ကြည်ရင်း အောင်မြင်
 အောင်ကြီးစားပါက မချအောင်
 လမ်းပေါ်တွင် အောင်ပန်းတင်
 မက ကလေးတို့ဘာတို့ပါ ဆွေး
 နိုင်ပါမည်။ စိတ်ထဲတွင်စွဲမြဲနေ
 အောင်ရွတ်ဆိုကြပါ။

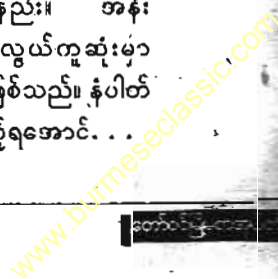
မဖြစ်နိုင်တာမရှိ၊ မဖြစ်သေး
 တာပဲရှိတယ်။
 မဖြစ်နိုင်တာမရှိ၊ မဖြစ်သေး
 တာပဲရှိတယ်။
 မဖြစ်နိုင်တာမရှိ၊ မဖြစ်သေး
 တာပဲရှိတယ်။

မတုံးစမ်းပါနဲ့ ဉာဏ်ကြီးရှင်ရယ်

လူ့ဘဝကို ဖြတ်သန်း
 နေသော လမ်းများစွာမှာ အချိုး
 အကွေ့များပြွန်းတီး၍ ဆူးခလုပ်
 များလည်းထူပြောလှပါသည်။
 ထိုအခက်အခဲ၊ ထိုဆူးခလုပ်များ
 ကို ဉာဏ်ပညာတည်းဟူသော
 တစ်ခုတည်းသော တူတိုလေနဲ့
 နင်းခြေဝင်ရောက်ရန်မှတစ်ပါး
 အခြားနည်းလမ်းမရှိပေ။
 ဤတွင်မှတ်သားမိစေ
 ရန်အတွက်အတွေးအခေါ်ပညာ
 ရှင် George Santayana ၏စကား
 တို့ မှတ်သားထားမိစေလိုပါ
 သည်။
 လိမ္မာရုံနဲ့ပညာမဟုတ်။
 အတွင်းစိတ်သဏ္ဍာန်ကို မြင်

မကြည့်ပဲ မျက်စိမှိတ်ထားခြင်း
 သည်လည်းပညာမဟုတ်။ နှလုံး
 သားကိုယုံကြည်တာမှပညာပါ။
 ကိုလံဘတ်သည် မြေပုံ
 မပါပဲ ကမ္ဘာသစ်တစ်ခုကို ရှာဖွေ
 တွေ့ရှိခဲ့တာပါတဲ့။
 ထို့ကြောင့် ဘဝတိုး
 တက်ရန်အတွက် အသိဉာဏ်ပွံ့
 ဖြိုး၍ ဗဟုသုတကြွယ်ဝအောင်
 မိမိကိုယ်မိမိအမြဲပျိုးထောင်နေသင့်
 ပါသည်။ အသိဉာဏ်ကိုသာနှင့်
 ပျိုးထောင်မည်နည်း။ အနီး
 စပ်ဆုံးနှင့် အလွယ်ကူဆုံးမှာ
 စာဖတ်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ နှပါတ်
 စဉ်နှင့်မှတ်ကြည့်ရအောင်...
 ၁။ စာဖတ်ပါ-

၂။ စာတွေ့အတွေးအမြင်များကို လက်တွေ့ဖြစ်ရပ်များနှင့် ယှဉ်တွဲ အသုံးချပါ-

၃။ ထွက်လာသောအဖြေကို မှတ် စုထား၍ တိုးတက်မှုဆုတ်ယုတ်မှု ကို သုံးသပ်ပါ-

၄။ မိမိကိုယ်မိမိ အားမနာတမ်း ဝေဖန်ပါ-

သို့မှသာ တိုးတက် သောအသိအမြင်ကောင်းများ သင့်ထံဝင်ရောက်ခစားလာမည် ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ ထက်မြက် ခြင်းသည် သူ့အလိုလိုရောက်လာ လိမ့်မည်ဖြစ်သည်။ ထက်မြက် ခြင်းနှင့်တိုးခြင်းကို ထင်ရှားစေရန် ဥပမာ ပြပါဦးမည်။

ဉာဏ်ကြံချင်(၁)

စူပါမတ် ကတ် ကြီး တစ်ခုတွင်လင်မယားနှစ်ယောက် ဈေးဝယ်ပြီးထွက်လာကြသည်။ မိန်းမက ဗဟုသုတအထုပ်အပိုးများ နှင့်ကားဆီသို့သွားရင်း ယောက်ျား လုပ်သူအား စူပါမတ်ကတ်ကြီးမှ ကလေးများထားရာအခန်းရှိ မိမိ တို့ကလေးတို့ယူခိုင်းလိုက်သည်။ ယောက်ျားလုပ်သူသည် ကလေး များအခန်းမှ ကလေးလက်တွန်း လှည်းကိုတွန်း၍ ကားဆီသို့လိုက် လာသည်။ မိန်းမက လက်တွန်း လှည်းထဲကကလေးကိုကြည့်ရင်း

အလန့်တကြားပြောသည်။

“ဟင်... ကိုပါစိ..

ဝါကျွန်မတို့ကလေးမှမဟုတ်ပဲ”

“တောက်... မိန်းမ

မင်းမတုံးစမ်းပါနဲ့ကွာ... ဒီလက်

တွန်းလှည်းကိုကြည့်စမ်း.. တို့

လှည်းထက်အများကြီးသစ်တယ်

ကွ... ဉာဏ်ကိုတစ်လွှာချင်းတစ်

လွှာချင်းသုံး.. ဟွင့်ဟွင့်.. ”

ကောင်းလိုက်တဲ့ အ

တွေး။ ကလေးဆိုတာတယ်အ

ချိန်ပြန်မွေးမွေးပေါ့။ ဟုတ်ဘူး

လား။ လက်ငင်းရမယ့်လက်တွန်း

လှည်းအသစ်ကို အမိအရဆုပ်

ကိုလိုက်ခြင်းပါပေ။ လေးစားပါ

သည်ကိုပါစိ။

ဉာဏ်ကြံချင်(၂)

မိသားစုတစ်ခု အ ကြောင်းဖြစ်ပါသည်။ ညီအစ်ကို နှစ်ဦးနဲ့အမေအိုတစ်ဦးရယ် ကြောင်လေးတစ်ကောင်ရယ်ရှိ သည်။ အစ်ကိုကြီးက အလုပ်အ ကိုင်ကြိုးစားလုပ်ကိုင်သဖြင့် အောင်မြင်သောစီးပွားရေးသမား လေးတစ်ဦးဖြစ်နေသည်။ သူ သည် သူ့ မိခင်ကိုချစ်မြတ်နိုး သလို သူ၏ ကြောင်ကလေးကို လည်း သေမတတ်ချစ်သည်။ သူ ညီကတော့ သူနှင့်ဆန့်ကျင်ဘက် ပေါ့ပေါ့နေ ပေါ့ပေါ့စားသမား။

တစ်နေ့ အစ်ကိုက စီးပွားရေး ကိစ္စအတွက် မလွဲမရှောင်သာ နှင့် မန္တလေးသို့ခရီးထွက်ရမည် ဖြစ်သည်။ ညီဖြစ်သူအားခေါ်၍ မှာကြားနေသည်။

“ညီလေး.. ညီလေး လည်းမငယ်တော့ဘူး... ကလေး လိုလုပ်မနေနဲ့.. အစ်ကိုမန္တလေး ကို သုံးရက်ခရီးထွက်ရမယ်... ဒီသုံးရက်အတွင်းမှာ အမေကို သေသေချာချာဂရုစိုက်ပါ။ အမေ တသိပ်နေကောင်းတာမဟုတ်ဘူး အစ်ကိုကြောင်ကလေး ရွှေဝါကို လည်း အစာလေးဘာလေးကျွေး အစ်ကိုကြီးစိတ်ချပါစေကွာ.. ”

“စိတ်ချပါအစ်ကိုရယ် အိမ်ရော အမေရောကြောင်က လေးပါ ကျွန်တော်သေသေချာ ချာစောင့်ရှောက်ပါမယ်... ”

အစ်ကို ဖြစ်သူက နောက်ဆံတင်းတင်းနှင့် ခရီး ထွက်သွားသည်။ မန္တလေးသို့ ရောက်ရောက်ခြင်း အလုပ်ကိစ္စ မှုမပြီးသေး၍ အိမ်သို့အဆက် အသွယ်မလုပ်နိုင်သေး။ နောက် နေ့မှ အလုပ်အနည်းအငယ် အလုပ်သဖြင့် အိမ်သို့ဖုန်းဆက် ညီဖြစ်သူအား အကျိုး အ ကြောင်းမေးရသည်။

“ညီလေး... အိမ်မှာ

အားလုံးအဆင်ပြေရဲ့လား.. ”

“အင်း အဆင်တော့ ပြေပါတယ်... ”

“အစ်ကိုကြောင်လေး ရွှေဝါရောနေကောင်းရဲ့လား.. အစာရောကျွေးရဲ့လား.. ”

“ကြောင်ကလေးရွှေ ဝါတော့ တိုက်ခေါင်မိုးပေါ် တက်ဆော့ရင်း ပြုတ်ကျလို့သေ သွားပြီ.. ”

“ဟာကွာ.. မင်း.. ”

ဒီလိုခွဲစိုးကြီးပြောချလိုက်ရလား မင်းကွာ.. ငါကြောင်လေးကို တယ်လောက်ချစ်ဟယ်ဆိုတာ သိရဲ့သားနဲ့.. အမှန်ဆို တ ကယ်သေသွားပြီဆိုတော့ အစ် ကိုစိတ်ချမ်းသာအောင် တဖြည်း ဖြည်းချမ်းပြောပြီး အသိပေးသင့် တယ်ကွာ.. ဟာ.. ညီလေးရာ အစ်ကိုဟတ်ထံသွားပြီကွာ.. စကားဆိုတာဒီလိုမပြောရဘူး ကွာ.. ”

“အယ်လိုပြောရမှာလဲ ဟင်... ”

“ဥပမာကွာ.. ငါပထ မတစ်ခါဖုန်းဆက်ရင် ကြောင်က ရေးရွှေဝါတော့တိုက်ခေါင်မိုးပေါ် ထုတ်ဆော့ပြီး ပြန်မဆင်းတတ် လို့ တညောင်ညောင်နဲ့အော် နေတယ်ပေါ့ကွာ.. ဒါပေမယ့်

အစ်ကို စိတ်မပူပါနဲ့ ကျွန်တော် မီးသတ်ကယ်ဆယ်ရေးသမားတွေကို အကူအညီတောင်းထားလို့ သူတို့လှေကားတွေထောင်ပြီး ကယ်ဆယ်ရေးစလုပ်နေပြီပေါ့ကွာ... အစ်ကိုစိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်နဲ့ အလုပ်လုပ်ပြီးမှ ကျွန်တော် ဖုန်းပြန်ဆက်လိုက်မယ်ပေါ့.. ”

“ကဲ... ငါဒုတိယအကြိမ်ဖုန်းဆက်မှ ကျွန်တော်တို့အစွမ်းကုန်ကယ်ကြပေမယ့် ကြောင်ကလေး ပတော်တဆတိုက်ခေါင်မိုးပေါ်က ပြုတ်ကျသွားတယ်ပေါ့ ဒါပေမယ့် စိတ်မပူပါနဲ့ တိရစ္ဆာန်ဆေးကုဌာနကိုပို့ထားတယ်ပေါ့ကွာ... ဆရာဝန်ကြီးတွေက ဂရုတစိုက်နဲ့ အရေးပေါ်ကုသနေတယ်ပေါ့ကွာ... အစ်ကိုစိတ်မပူပါနဲ့ မကြာခင် အစ်ကို့အချစ်တော် ကြောင်ကလေးရွှေဝါအင်္ကျီပင်ပုစွန်ဖြစ်လာမှာပါပေါ့... ”

“ပြီးတော့... ငါတို့ယအကြိမ်အတိုးအကြောင်းမေးတော့မှ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုဂရုစိုက်ကယ်ပေးမယ် ကဲမကောင်းတဲ့ရွှေဝါက ဘုရားသခင်အလိုတော်အတိုင်း အိပ်စက်အနားယူသွားပါပြီ အစ်ကိုနဲ့ထပ်တူ စိတ်နှလုံးညှိုးချိုးရပါတယ်.. ”

ဘာညာပေါ့ကွာ... ဒီလိုတဖြည်းဖြည်းအသိပေးသင့်တယ်ကွာ... ဒီလိုဆိုတော့ ငါ့မှာဝမ်းနည်းဖို့အတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ချိန်ရတော့ခဲစားမှုသက်သာတာပေါ့ကွာ... နောက်မှတ်ထား... ကြားလား... ဝမ်းနားစရာစကားဆိုရင် ဘူလုံးနားမထွင်းမပြောချရဘူးကွာ... တဖြည်းဖြည်းတစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် အသိပေးရတယ်ကွာ... ”

“ဟုတ်ကဲ့အစ်ကို ကျွန်တော်မှတ်ထားပါမယ်... ”

“အေးအေး ကောင်းပါလေ့ကွာ... ဒါနဲ့မေမေရောနေကောင်းရဲ့လားညီလေးရဲ့... ”

ညီဖြစ်သူ တစ်ချက်နှုတ်ဆိတ်သွားသည်။ ပြီးမှ တွေးတွေးဆဆပြောသည်။

“မေမေလား... တိုက်ခေါင်မိုးပေါ်တက်ပြီး ပြန်မဆင်းတတ်လို့ တညောင်ညောင်အော်နေတယ်... ”

သင်ပေးရင်ချက်ချင်းတတ်သော ဉာဏ်ကြီးရှင်ပါပေ။ ဤသို့သောပါရမီရှင်မျိုးလည်း အတုယူသင့်ပါတယ်။

ဉာဏ်ကြီးရှင်(၃)

ကျောင်းတစ်ကျောင်း၏ နှုတ်ဆက်ညစာစားပွဲကို တီတယ်ကြီး၏မြက်ခင်းပြင်တွင်

ပျော်ရွှင်စွာ ကျင်းပပြုလုပ်နေသည်။ ဆရာများနှင့် ကျောင်းသူကျောင်းသားများ အထူးပျော်ရွှင်နေကြသည်။ ပါမောက္ခချုပ်၏ ဝန်းက ဟိုတယ်မှတည်ခင်းသော ဇွန်းကို မျက်စိကျနေသည်။ ဇွန်းမှာ စတီးအစစ်နဲ့ဖြစ်၍ ထူထူထဲထဲရှိပြီး မဟာဆန်သည့်ဒီဇိုင်းလည်း ဖော်ထားသောကြောင့် ပို၍ ချင်ခြင်းဖြစ်နေသည်။ ပါမောက္ခချုပ်အား နားနားကပ်၍ တီးတိုးပြောလိုက်သည်။

“ပါပါကြီး... အဲဒီစတီးဇွန်းတစ်ချောင်းလောက် ကျွန်မလိုချင်တယ်... ရအောင်ယူပေးပါ... ”

ပါမောက္ခချုပ် စိတ်ရှုပ်သွားပြီး...

“အား... ကျောင်းသူကျောင်းသား ဆရာဆရာမတွေက အများကြီးကွ... သိသွားရင် မကောင်းဘူး... ”

“အို... သူတို့ ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ ကိုယ်ရှုပ်နေကြတာ သိမှာမဟုတ်ပါဘူး... ယူပေးဒါပဲ... ”

ပါမောက္ခချုပ်က ဘယ်လိုထားထားမရသောအခါနဲ့ဘေးမှ ဒုတိယပါမောက္ခချုပ် ထိုက်၍ အဲဒီနံပေးလိုက်သည်။

“ဒုတိယပါမောက္ခချုပ် ကျုပ်အတွက် ကျုပ်အတွက် အဲဒီဇွန်းတစ်ချောင်းလောက် အမှတ်တရ သဘောပေါ့... ဟင်းဟင်း... ”

“လုပ်မနေနဲ့ကိုယ့်လူလိုချင်ရင် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ရအောင်ယူ... ကျုပ်အတွက်ကိုယူပြီး ဘွတ်ဖိနပ်ထဲမှာတောင် ဝှက်ထားပြီး... ”

ပါမောက္ခချုပ်ကြီး စိတ်ညစ်သွားသည်။ ခင်နေတော့မှ ပါမောက္ခချုပ်ကြီးမတ်တတ်ရပ်ပြီး အားလုံး အာရုံစိုက်အောင် လက်ခုပ်တီး၍ ခေါ်လိုက်သည်။

“ဖြောင်းဖြောင်း”
“အားလုံးကြည့်ပါ... ”

အခုလို ပျော်ရွှင်ဖွယ်ကောင်းတဲ့ နှုတ်ဆက်ညစာစားပွဲအခါသမယမှာ ပိုပြီး အမှတ်တရဖြစ်သွားအောင် အစီစဉ်တစ်ခုထပ်တိုးပါမယ်... ဒါကတော့ ပါပါကြီးရဲ့ မျက်လှည့်လက်လှည့် ပဉ္စလက် အစီစဉ်ပုံဖြစ်ပါတယ်... အားလုံးလက်ခုပ်တီးကြပါခင်ဗျာ... ”

“ဟေး... နှိုး... ”
ဆရာဆရာမများနှင့် ကျောင်းသူကျောင်းသားများ ပျော်ရွှင်စွာ လက်ခေါက်မှုတ်

လက်ခုပ်တီးကြသည်။

“ကဲ... ယခုပါပါကြီး ပြမယ့်ပညာက ယောနယ်ဆော နယ်တစ်ဝိုက်မှာ ကျော်ကြားလှပါတယ်ဆိုတဲ့ ပညာလက်ပညာဖြစ်ပါတယ်... ဒီမှာကြည့်စမ်း... ဟော ဒီမှာ သက်မဲ့စတီးဇွန်းလေးတစ်ချောင်း... ဝါ တပည့်တို့ ဆရာ ဆရာမတို့စားခဲ့တဲ့ ဒီဟိုတယ်က တည်ခင်းကျွေးမွေးခဲ့တဲ့ သာမန် စတီးဇွန်းလေးတစ်ချောင်းပါ... ကဲ... မျက်စိမမှိတ်နဲ့ မျက်တောင် မခတ်နဲ့ သေသေချာချာမြင် အောင်ကြည့်နော် ဒီစတီးဇွန်းလေးကို ဒီမှာကြည့်စမ်း... ပါ ပါကြီးရဲ့အိတ်ထောင်ထဲကိုထည့် လိုက်မယ်... ဟပ်ချလောင်း... ကဲ... ခဏကသွားပြီ... ဒီစတီးဇွန်းလေးဘယ်ရောက်သွားလဲ... ပါပါကြီးရဲ့အိတ်ထောင်ထဲကဖျောက် ခုတ်ယပါမောက္ခချုပ်ရဲ့ဘွတ်ဖိနပ် ထဲကိုရောက်သွားပါပြီ ခင်ဗျား... ဒုတိယပါမောက္ခချုပ်... ခင်ဗျား ဖိနပ်ကိုဖြေပြလိုက်ပါ...”

ဒုတိယပါမောက္ခချုပ် က ပါမောက္ခချုပ်ကြီးကို မကြည့် ကြည့်ကြည့်ရင်း ဖိနပ်ကြီးကို မဖြေချင်ဘဲ ဖြေပြလိုက်သည်။

ကဲ... ဘယ်လောက် ကောင်းတဲ့ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေး

လဲ။ ထိုသို့သော ဉာဏ်ရည်မျိုး ကိုဉာဏ်ကြီးရှင်လို့ခေါ်ပါတယ်။ ခေါ်လည်းခေါ်ထိုက်လှပေသည်။

ထိုသို့သော ဉာဏ်ရည် ဉာဏ်သွေးမျိုးသည် မွေးရာပါခဲ့ သလား။ ကျွန်တော်တစ်ဦးနဲ့ တည်းဖြေမျှမည်။

NO ပါ...

ဦးစားတွေးခေါ်ခြင်း မိမိကိုပင်မိမိ ထက်မြက်အောင် သွေးထားခြင်းတို့ကြောင့် ဖြစ်လာ သောဉာဏ်အချင်းများဖြစ်ပါသည်။

ဉာဏ်ကြီးရှင်သည် ပါရမီကြောင့်ဖြစ်လာသည်မဟုတ်။ ကံကောင်း၍ဖြစ်လာခြင်းလည်း မဟုတ်။ မတော်တဆတိုက်ဆိုင် ၍ဖြစ်လာသည်လည်းမဟုတ်။ မိမိကိုယ်မိမိ ဖြည့်ဆည်းရင်း၊ သွေးရင်းအောင် စိတ်မွေးရင်းမှ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

လူတိုင်းသည် ကြိုးစားပါက ဉာဏ်ကြီးရှင်ဖြစ်နိုင်သည်ချည်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုမျှပင်သောအသိဉာဏ် ရပါက လူ့ဘဝဖြတ်သန်းရာ လမ်း ကြောင်းတွင် ဘာဆူးပြောင် ခလုတ် ကိုတွေ့တွေ့ ပျော်ရွှင်ပျော်ရွှင်မည်။

ဒါ... ကျွန်တော့်စာ အုပ်၏နောက်ဆုံးအခန်းဖြစ်ပါ သည်။ ဤအခန်းကို သေသေ ချာချာ ကျကျနနဖတ်ပါမူတ်ပါလို့

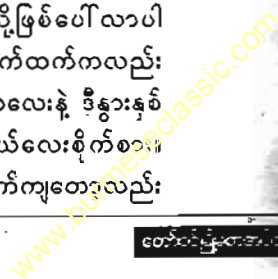
ဟောက်ထွက်စဉ်းစားနည်း

တိုက်တွန်းချင်ပါသည်။

လူတို့သည် အမှန် တော့ စက်ဝိုင်းသဏ္ဍာန်ဥစ္စာသာ ကျင်လည် လည်ပတ်၍ တစ် သွားတည်း သွားနေကြပါသည်။ ဒါပြီးရင် ဝါ၊ ဒါပြီးရင်ဒါနဲ့ လူ့ ဘဝကိုဥခွံလုံး လုံးကြီးအတွင်းမှ ဖြတ်သန်းနေကြပါသည်။ ထို့ ကြောင့်ပင် စီးပွားရေးသမား၏ သားသမီး စီးပွားရေးသမားပင် ဖြစ်သည်။ သားသမီးများကို လည်း ဒီအတွေး အခေါ်ပဲရိုက် ထည့်သည်။ သားသမီးကလည်း ဆမင်းစားရန်အတွက် အဖေဘာ လုပ်လဲကြည့်သည်။ သူ့လို တွေး၊ ဆူလိုလုပ်၊ သူ့ဘဝကိုသာ လက်

ဆင့်ကမ်းယူသည်။ ထိုနည်းနဲ့ငွေ ရှာ၊ အချိန်တန်တော့တစ်ထောင် ရက်သားကျ... သူ့သမီးတွေ မွေး။ ဒီအတွေးတွေလက်ဆင့် ကမ်း။ ကဲ ဘယ်မှာတက်လမ်း။

ပညာရှိတို့၏စကားရှိ ပါသည်။ ကိုယ့်ထက်ကို ကိုယ့် သားသမီးလက်ထက်မှာ မြင့်ရပါ မည်။ ထိုသို့ တစ်ဆင့်ချင်း တစ် ဆင့်ချင်းမြင့်သွားပါမှ မိမိ၏ မြို့ရွာတိုင်းနိုင်ငံ တိုးတက်သော အခြေအနေသို့ဖြစ်ပေါ်လာပါ မည်။ မိဘလက်ထက်ကလည်း ဒီလယ်ကွက်ကလေးနဲ့ ဒီနွားနှစ် ကောင် ဒီလယ်လေးစိုက်စား၊ ကိုယ့်လက်ထက်ကျတော့လည်း

ဒီနွားနှစ်ကောင်နဲ့ ဒီလယ်ကွက်ကလေး စိုက်စားရုံနဲ့ လူလောကကြီးကိုလှပအောင်စွမ်းဆောင်နိုင်မည်မဟုတ်ပါ။ တွေးခေါ်နိုင်ဖောက်ထွက်နိုင်မှ မိမိတို့၏ အနာဂတ်လှပမည်ဖြစ်သည်။

မည်သို့ဖောက်ထွက်တွေးခေါ်ရမည်နည်း။ စိတ်ကူးစိတ်သန်းသည် လှပသောပန်းများကောက်ခြင်းမျှသာ ဖြစ်ပြီး တွေးခေါ်မြော်မြင်ခြင်းသည် ပန်းကုံးသီခြင်းဖြစ်ပါသည်။ လွယ်ကူသောဥပမာပြပါမည်။ ကျွန်တော်တို့ နောက်ကျအောင်ကြားခဲ့ဖူးသော နဂါးနိုင်မောင်ပေါက်ကျိုင်းဇာတ်၌ အဓိကစကားကြီး တစ်ခွန်းပါရှိပါသည်။

“မအိပ်မနေ အသက်ရှည်...”

ဒါဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ ဇာတ်ထဲမှာတော့ မောင်ပေါက်ကျိုင်းက မအိပ်ပဲနေ၍ အသက်ရှည်ခဲ့သည်ဟု မှတ်ရသည်။ ဒါရှေးရိုးအစဉ်အဆက်မှတ်ခဲ့သော အံ့တွေးဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ဖောက်ထွက်တွေးခေါ်သူများကလမ်းရိုးအတိုင်းမတွေးတော့ပါ။

“မအိပ်မနေ အသက်ရှည်...”

မအိပ်ဘဲမနေနဲ့ အိပ်

ကိုအိပ်ရမည်။ ဒါမှအသက်ရှည်မည်။

ဒီလိုပြန်တွေးခြင်းဖြစ်သည်။

ပို၍ထင်ရှားစေရန်သာကေတစ်ခုပြပါဦးမည်။ ကမ္ဘာကျော်စာရေးဆရာ ဦးမက်တို့နန်းသည် သူပိုင်သတင်းစာတစ်စောင်မှ သူတို့မြို့၏မျက်နှာဖုံးသူငွေကြီးတစ်ဦးအား ပြင်းထန်သော ဝေဖန်စာတစ်စောင်ရေးဖူးပါသည်။ သူ့ဆောင်းပါး၏ နောက်ဆုံးပိုဒ်တွင် ‘ဤမြို့မျက်နှာဖုံးကြီးသည် သူ့မျက်နှာကို သူတံတွေးနှင့် ပြန်ထွေးရန်ပင် မထိုက်တန်’ ဟုဒေါသသင့်အောင်ရေးလိုက်မိသည်။ ထိုအခါ ထိုမြို့မျက်နှာဖုံးသူငွေကြီးမှာ မကျေနပ်သဖြင့် ‘မက်တို့နန်း’အား တရားစွဲလေတော့သည်။ တရားရုံးက သတင်းစာမှ မှားယွင်းဖော်ပြမိကြောင်း တောင်းပန်ပေးရမည်ဟု အမိန့်ချသည်။ သမားရိုးကျ သမားဆိုလျှင် သမားရိုးကျပင် တောင်းပန်လိုက်မည်။ ကျေနပ်ပြီးရောပေါ့။ ‘မက်တို့နန်း’ကထိုသို့ သမားရိုးကျမတွေ့၊ ဖောက်ထွက်ပြီး ဤသို့တွေး၊ ဤသို့ရေးသည်။

“ပြီးခဲ့သည်အပတ်တစ်မြို့မျက်နှာဖုံးကြီးအကြောင်း ရေး

ခဲ့သော ဆောင်းပါးနောက်ဆုံးအပိုဒ်တွင် ဤလူကြီးသည် သူ့မျက်နှာသွတ်တွေးနဲ့ထွေးရန်ပင် ထိုက်တန်သူမဟုတ်ဟု မှားယွင်းဖော်ပြမိသဖြင့် တောင်းပန်အပ်ပါသည်။ အမှန်က သူ့မျက်နှာသွတ်တွေးနဲ့ပယ်ပယ်နယ်နယ်ထွေးထိုက်သောသူဖြစ်ပါသည်။ ဟူ၏။

သူ၏ဆိုလိုရင်းလည်း ရောက်၊ တောင်းပန်ရာလည်း ရောက်အောင် ရေးသားသွားပုံမှာ အတုယူရာကောင်းလှပါသည်။ ဖောက်ထွက်တွေးနည်းကို ထင်ရှားသည်ထက် ထင်ရှားစေရန် ဥပမာတစ်ခုပြပါဦးမည်။ ပို၍လေးနက်စေလိုသောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။

ဂျော်နီက သူ့ဖခင်မစွတာဂျွန်အားခွင့်တောင်းနေသည်။

“ဖေဖေ... သားအိမ်ထောင်ပြုတော့မယ်...”

“ဟင်... ဘယ်သူနဲ့လဲကွ... ဟေ...”

“ဟိုဘက်အိမ်က မေရီနဲ့...”

“ဘုရားရေး... အဲဒါ ယူလို့မရဘူးသားရဲ့... သားနဲ့ကဖအေတူ မအေကွဲမောင်နှမတွေ”

ဂျော်နီစိတ်ပျက်သွားသည်။ ဤသို့ဖြင့် နှစ်လခန့်ကြာသွားပြီးနောက်၌ ဂျော်နီက သူ့အဖေထံခွင့်တောင်းပြန်သည်။

“ဖေဖေ... သားမှာ အခုချစ်သူရှိနေပြီ... တစ်လမ်းကျော်က ကသရင်းကွဲဖေဖေ... သားတို့မကြာခင်လက်ထပ်တော့မယ်...”

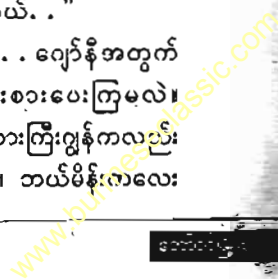
“အောင်မလေး ဘုရားသခင်... အဲဒါယူလို့မရဘူးကွဲ... သားနဲ့ကဖအေတူမအေကွဲမောင်နှမတော်တယ်... အမလေး မှားကြတော့မလို့...”

ဂျော်နီစိတ်အညစ်ကြီးညစ်သွား၏။ ဤသို့ဖြင့် နှစ်လခန့်ကြာသော တစ်နေ့၌ ဂျော်နီက ပြောပြန်သည်။

“အဖေ... ဒီတစ်ခါတော့ သားတကယ်အိမ်ထောင်ပြုတော့မယ်... ဟိုဘက်ရပ်ကွက်ထဲက ဒေစီနဲ့...”

“ဟေ... မရဘူး... မရဘူးကွဲ... အဲဒါမင်းနဲ့ဖအေတူ မအေကွဲမောင်နှမတွေ... ယူရင် ငရဲကြီးလိမ့်မယ်...”

ကဲ... ဂျော်နီအတွက် ဘယ်လိုစဉ်းစားပေးကြမလဲ။ ဂျော်နီ ဖားသားကြီးဂျွန်ကလည်း စွမ်းပုံရတယ်။ ဘယ်မိန်းကလေး

မှ သူနဲ့လွတ်ပုံမရဘူး။ ဒီအချိန်မှာ ဖောက်ထွက်တွေးနည်းကလို့ လာပြီ။ ကျွန်တော်တို့ ဂျော်နီ အတွက်တွေးပေးကြည့်ရအောင်။ ဂျော်နီက သူ့အမေကို သွားတိုင်တော့သည်။

“အမေ... သားတော့ ဒုက္ခပဲ... ဟိုမိန်းကလေးယူမယ် ဆိုပြီး အဖေကိုခွင့်တောင်းတော့ သားနဲ့က ဖခင်အဖေအဖေကွဲ မောင်နှမတွေတဲ့... ဒီမိန်းကလေး ယူမယ်ဆိုတော့လည်း ဖခင်အဖေကွဲ မောင်နှမတွေတဲ့... ဘယ်မိန်းကလေးမှ အဖေနဲ့ မလွတ်ဘူးအဖေ... အဖေနဲ့ လွတ်အောင် သားဘယ်လိုရှာရမလဲ...”

“အို... သားရယ်... စိတ်မပူပါနဲ့... စောစောက မင်း ပြောတဲ့... ဘယ်သူ့... မေရီတို့ ကသရင်းတို့ ဒေစီတို့ကိုသား ကြိုက်တဲ့သူနဲ့ယူလို့ရတယ်... ယူချင်တဲ့မိန်းကလေးယူစမ်း...”

“ငရဲကြီးမယ်ဆို...”

“အမယ်လေး... ဘာ ငရဲမှမကြီးဘူး...”

“ဖခင်အဖေကွဲ မောင်နှမတွေဆို...”

“ဘာဖခင်အဖေကွဲ မောင်နှမတွေဆို...”

“မေမေဘာကြောင့် ဒီလို အတတ် ပြောနိုင်တာလဲ ဟင်...”

“ဒီဂျွန်က သားအဖေ အရင်းမှမဟုတ်တာပဲသားရယ်”
ကဲ... ဖောက်ထွက်တွေးခြင်း၏အသီးအပွင့်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

ကဲ... ဇာတ်သိမ်းခန်းကိုရောက်ခဲ့ပါပြီ။ ကျွန်တော် အခု ရေးသားခဲ့သော မိတ္တူဟာဒယ ဟာသတက်ကျမ်းသည် ကျမ်းတစ်စောင် စာတစ်ဖုံဖြစ်ချင်မှဖြစ်ပေ လိမ့်မည်။ သို့သော် လိုချင်သူများအတွက် လွယ်လွယ်ကူကူ လေ့လာသိ ရှိနိုင်သော ဖတ်ရိုးဖတ်စဉ် စာအုပ်များထဲမှခွဲထွက်ထားခြင်းလည်းဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ဆိုလိုချင်သည်က ယခုစာအုပ်ကိုဖတ်ပြီး စာအုပ်အတိုင်း လိုက်နာကျင့် သုံးရန်မလိုပါ။ မိမိနှင့် သင့်တော်သမျှ အသုံးဝင် သမျှလေးကိုသာ မျှတ ဂဠိးစားပြီးကောင်းတာကိုယူ မကောင်းတာကို ပယ်စေလိုပါသည်။ အကယ်၍ ဤ စာအုပ်ကိုဖတ်ပြီး တက်လည်း တက်မလာဘူးဟုဆိုသော် ကျွန်တော်အပြစ်လုံးလုံးရှိသသို့ အပြစ်မျိုး မရောက်စေချင်၍ဖြစ်၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်လည်း ဘဝကြီးတစ်ခုလုံးအောင်မြင်အောင် မလုပ်တတ်သေး ၍ ဖြစ်ပါသည်။ ဒါဆိုဘာလိုရေးသေးလဲဟု မေးစရာက ရှိလာပေ လိမ့်ဦးမည်။ ရှင်းပြပါမည်။ ဤစာအုပ်ရေးပြီးမှ ကျွန်တော့်မှာ စကား လုံးအသစ်တစ်ခုထွက် လာသည်။

“မင်းတို့ဖတ်ချင်တယ်ဆိုလို့သာ မရေးတတ်ရေးတတ် နဲ့ရေးလိုက်တာ... ရှက်လိုက်တာကွာ...” ဟူ၍။

လ : စာ : စွာ : ကြို : စာ : လျှက်